

Giới thiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Đình

Thiên Hạ Đệ Nhất Đình của tác giả Xuân Công Tử là câu chuyện về cuộc sống bá đạo của hắn, một người ngang dọc chỉ biết đến bản thân...

Cả thành ai cũng biết hắn là Quốc Cữu của triều đình, là con trai của Bàng Thái Sư danh tiếng trong hoàng tộc. Hắn dám lấy danh để uy hiếp thiên nữ, ức hiếp dân lành, cuối cùng lại bị Bao Chứng trừng phạt cho hồn bay phách lạc...

Liệu sau lần cảnh cáo ấy hắn có dám động thủ thêm lần nào nữa ? Mời các bạn theo dõi câu chuyện!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên việt một cách không may mắn

Mặc dù cuộc sống vẫn xuân quang sáng lạng như trước, nhưng tâm tình của người nào đó vẫn không tránh khỏi u ám.

Đứng ở trên sân viện, nhìn những căn nhà nhiều chi chít như sao trên trời nằm xung quanh từ gần tới phía xa xa, những hành lang khúc khuỷu trạm trở tĩnh xảo, lại có những vườn hoa đan xen, trăm ngàn loại hoa tươi thắm khoe sắc, rồi nhìn lại mình với một thân trang phục tiêu chuẩn của một gia đình: áo xanh, mũ quả dưa, giày đen... Xuy Tuyết hung hăng cắn răng một cái, quay đầu tiến vào một gian nhà ở phía sau lưng mình.

Cửa vừa mở ra, hắn vô thức đưa tay lên dụi mắt, cũng bởi ánh sáng chiếu từ cửa vào đại sảnh phản quang lại lên người hắn khiến chói mắt.

Nào là rèm lụa tím, bình phong trắng như tuyết, đất trải thảm gấm năm màu, các đồ sứ trang trí, các tác phẩm điêu khắc, những đồ gỗ bên trong nhà được làm từ gỗ lim, trạm trở tĩnh xảo, hoa văn vàng óng, sáng rực rỡ một mảnh. Ở phía trung tâm là một cột nhà nổi thẳng lên mái, quanh thân rồng vàng bay uốn lượn, xà nhà làm từ gỗ cây trầm hương trăm năm có một, mây vàng được khắc trạm uyển chuyển trên đó, trong phòng ánh sáng tỏa lên đôi lúc như ánh cầu vồng sau mưa, đồ vật xếp đặt hài hòa khiến người ta không khỏi cảm thán trước cảnh sắc tráng lệ, đã thế tường nhà vì được trát một lớp vôi trắng trơn lắn bìn mịn và mịn của gỗ đàn hương quý hiếm cho nên hương thơm tỏa ra hàng chục năm không tiêu tan.

Xuy Tuyết thích ứng một hồi, lúc này mới đi xuyên qua đại sảnh, tiến tới phòng ngủ của căn nhà này.

- Thế nào, ngày hôm nay có thể ra phủ đi chơi không?

Trên một cái giường to có thể chứa được năm người, một thiếu niên ăn mặc quần áo đẹp để nằm nghiêng người ra phía ngoài, chân duỗi ra một cách thoải mái, nhàn nhã hỏi hắn.

Mặt Xuy Tuyết cứng đờ lại, rung mình một cái, không tự chủ thân hình hơi lùi về phía sau.

- Hầu gia, cái... cái này...

- Có chuyện thì nói, có rắc thì phóng, lấp bấp cái cứt gì.

- Dạ, dạ, dạ.

Xuy Tuyết vội vã gạt đầu, mồ hôi túa ra từ trên trán chảy xuống.

- Đại quân gia nói, lão gia có lệnh không được phép cho Hầu gia ra khỏi phủ, cho nên... cho nên...

- Cho nên muốn bản hầu chờ đợi ở trong phủ vài ngày nữa hả?

- Dạ!

- Chờ cái mười tám đại tể tướng nhà ngươi!

Thiếu niên kia nhất thời nhảy dựng lên, hét lớn, tiện tay vớ cái ghế con cạnh giường ném về phía Xuy Tuyết.

- Ái, ái... Hầu gia à. Đừng, đừng làm thế a!

Xuy Tuyết vội vàng né sang một bên, nhưng tránh được cái ghế thì cái bàn con bay tới, tránh cái bàn con thì cái ấm trà bay tới, cuối cùng là né tất cả những thứ gì được ném tới.

- Không được, không được a, Hầu gia! Đây là cái nghiên mực Đoan Khê giá những hơn hai nghìn quan tiền... này là cái bình ngọc năm màu mà Vĩnh Yên vương đem tặng... Mẹ nó, cả cái ống đựng bút bằng ngà voi mà hoàng thượng ban tặng cũng ném...

Xuy Tuyết vừa né vừa xót xa. Hắn khó khăn lắm mới tránh đông tránh tây thoát khỏi tấn công của vị Hầu gia trẻ kia, dựa vào góc tường thờ dốc. Thấy thiếu niên kia có vẻ đã phát tiết xong, Xuy Tuyết mặt đầy vẻ siểm nịnh, cẩn thận từng bước tiến gần.

- Hầu gia! Tiểu nhân, tiểu nhân thực đã tận lực rồi. Tuyết không dám lừa dối ngài.

Hắn cố hết sức vẽ cái nét tận lực tận trung vì chủ lên mặt, ra vẻ mình là kẻ vô tội.

- Nhưng chỉ vì lão đại quân gia hân...hắn cứ khẳng khẳng không đồng ý. Tiểu nhân thật lực bất tòng tâm, không có biện pháp...

- Được rồi, ta biết người rất trung thành với ta. Lại đây!

Thiếu niên Hầu gia kia vẫy tay ra hiệu.

- Chính vậy, Hầu gia phân phó, tiểu nhân đương nhiên không bao giờ chối từ, dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng tuyệt không nhú mày.

- Được, được lắm.

- Ai nha, Hầu gia quá khen. Kỳ thực từ lúc nhập phủ tới nay tiểu nhân vẫn trung thành và tận tâm, mặc kệ làm bất kể chuyện gì đều là vì chủ tử, thà mình thiệt thòi đôi chút nhưng đôi lại khiến cho Hầu gia vui lòng là được...

Xuy Tuyết giọng nịnh bợ, lại vô liêm xỉ tự trát vàng trát ngọc lên mặt mình.

- Nghe!

- Dạ?

- Đừng có lải nhải cái con mẹ nó chuyện ra ở đây, mau biến cho ta!

Không đợi hắn “khiêm tốn” xong, thiếu niên Hầu gia kia một cước chuẩn xác đá vào giữa háng của Xuy Tuyết. Chỉ nghe thấy “ái ôi, đau chết mẹ nó đi được ấy” một tiếng kêu thảm thiết, một thân ảnh thất tha thất thểu cổ lao ra ngoài, ra đến bên ngoài lại còn dẫm phải bãi nước đái của con chó nuôi giữ nhà, thật là cuộc đời chó cắn.

Vị Hầu gia trẻ tuổi nằm dài trên chiếc giường lớn mềm mại kia, người bốc đầy ngửi khí oán trời trách đất, nếu như nhất định phải dùng từ ngữ để miêu tả tâm tình của thiếu niên này, chắc chỉ có 3 chữ - tức phun máu!

Đến cái thế giới này đã hơn nửa tháng rồi, vận xui hình như chưa bao giờ rời xa thân thể hắn, có lẽ chính xác mà nói, hơn hai mươi hai năm trời thanh xuân của hắn cũng chỉ có ba chữ mới biểu đạt được hết uất ức trong lòng.

Tức phun máu!

Kiếp trước có bao nhiêu thảm, thiếu niên này cũng không muốn nhớ lại nữa, hắn chỉ biết là khi xuyên việt tới thế giới này, hắn mở mắt ra thì thấy chính mình lại đang nằm trong quan tài.

Cũng không phải là quan tài đặt ở linh đường chờ người khác tế bái, mà chính là quan tài đã được đặt xuống hố chôn chuẩn bị được vùi lấp tại bãi tha ma.

Nếu như không phải cái vị phụ thân kia còn không muốn tin rằng con mình có thể dễ dàng chết như vậy, lại nghe được trong quan tài có chút động tĩnh khác lạ nên cái lão nhân đã qua tuổi sáu mươi kia hùng hổ nhảy xuống, cường ngạnh phá cái quan tài, mở nắp cứu hắn ra, bằng không giờ này thiếu niên vừa mới tới cái thế giới này đã bị chôn sống một cách thảm hại không có cái nào thảm hại hơn.

Bằng điểm ấy, hắn có thể nói là một kẻ không may mắn có một không hai xuyên việt tới kiếp trước.

Sau đó, qua hơn nửa tháng giả bộ do bị trọng thương mất trí giờ lúc trước, hắn cuối cùng cũng biết được tình cảnh của mình tại cái thế giới này một cách rõ ràng.

Hắn chính là đã mượn xác hoàn hồn xuyên việt tới một thế giới phong kiến cổ đại.

Đọc đến đây, các người có khi lại cho rằng vận khí hắn còn tốt, hơn gấp vạn lần những kẻ nhập vào xác của thư sinh nghèo hèn yếu đuối hoặc sơn tặc thổ phi. Hắn nhập hồn vào xác một kẻ có tiền, có quyền, có một lão cha thật tốt, đã thế lại còn có một vị quý phi được hoàng thượng cực kỳ sủng hạnh làm tỷ tỷ.

Ai nha, thật là quá tốt a, đại nạn không chết lại còn gặp may mắn hạnh phúc cuối đời, tự dung trở thành một vị quốc cữu của triều đình.

Vấn đề ở đây là các người phải xem hắn là ai a.

Phụ thân của hắn họ Bằng, là quan thái sư đương thời.

Bàng Thái sư! Siêu siêu siêu siêu siêu siêu cấp đại nhân vật phản diện Bàng Thái sư ư?

Không sai.

Hắn lúc này chính là con trai duy nhất của Bàng Thái sư, là kẻ vì dám cưỡng đoạt dân nữ, ức hiếp dân chúng trăm họ, không có chuyện xấu nào không làm, cuối cùng bị cái vị Bao Thanh thiên Bao Chứng kia một đao tiến lên đường xuống Âm phủ - An Lạc Hầu Bàng Dục.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cậu ấm phi thường

Chỉ mới nghe thôi đã thấy không những tốt, mà là phi thường tốt đẹp rồi.

Mẹ nó, tốt thì rất tốt, nhưng nếu mà nguoi những hơn nửa tháng bị cầm cố trong sân nhà không được ra ngoài, thì cho dù có người chăm sóc cho ăn uống tắm rửa đi nữa, sau ba năm, nam nhân hay nữ nhân, giống cái hay giống đực cũng phát cuồng lên như nhau. Cái này cũng tựa như một con chó đực bị quản thúc đến nỗi một con chó cái hấp dẫn cũng không thấy, nếu mà một người trước sau trái phải luôn luôn bị một đám tùy tùng chi phối thì có cho hắn làm hoàng đế đi nữa cũng chẳng thú vị gì.

Bàng Dục hẳn kiếp trước rất thảm, thực sự, hai mươi hai năm trời xử nam chưa từng chạm qua nữ nhân, vất vả mãi sau bốn năm đại học mới tán được một em xinh xinh.

Nào ngờ khi chuẩn bị hái nụ hôn đầu tiên trong đời, hai đôi môi còn chưa có kịp chạm vào nhau, tim hắn do hưng phấn quá độ ngòm củ tỏi.

Sau khi hắn nhập vào thân xác này hắn biết được ngoại trừ hoàng thái tử ra thì không có bất kỳ một tên công tử nào có thể có một thân phận siêu cấp như hắn, mà hoàng đế tỷ phu của hắn cho đến giờ còn chưa có con trai nối dõi, cho nên Bàng Dục hẳn có làm thái tử đăng đế nhất nhân cũng là điều dĩ nhiên.

Nữ nhân!

Suy nghĩ thì dám uế vô sỉ, bắt quá hành động thì rất thuần khiết.

Phải biết rằng tại thời đại phong kiến cổ xưa này, các thế gia vọng tộc trước khi con trai đến tuổi thành hôn đều có phong tục tìm nha hoàn thích hợp cho thiếu chủ, để tránh thiếu chủ tuổi nhỏ học thì không chăm, chỉ chăm ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, rồi nhiễm các thứ bệnh nguy hiểm vân vân. Trên danh nghĩa thì nha hoàn này chủ yếu chăm sóc quan tâm đến cuộc sống hàng ngày của cậu ấm, kỳ thực... hắc hắc, nói trắng ra, đó là chăm sóc quan tâm từ sáng đến tối từ bàn đến giường, bồi phòng nha hoàn hay nha hoàn bồi phòng đều như nhau cả.

Là một thanh niên ưu tú từ thế kỷ 21 xuyên qua, Bàng đại hầu gia của chúng ta sẽ không làm ra những việc cưỡng đoạt dân nữ, phá hoại gia đình lương thiện, mà là đường đường chính chính cùng đám tỷ nữ nha hoàn tham khảo ý nghĩa chân chính của đời người, cùng lắm thì giống như cái lần đầu tiên thử nghiệm cái *** kia giữa Giả Bảo Ngọc đại ca và Tập Nhân muội.

Trích:

*Tập Nhân

Tập Nhân (phồn thể: 襲人; bính âm: Xiren) vốn họ Hoa, tên Trân Châu, là người hầu thân cận nhất của Bảo Ngọc và cũng là nàng hầu (di nương) chưa chính thức. Trước là người hầu của Giả Mẫu, được cho sang hầu hạ Bảo Ngọc; tên Tập Nhân là được Bảo Ngọc đặt cho theo câu: Hoa khí tập nhân. Tập Nhân là cô hầu mẫu mực, chu đáo, biết nghĩ lại nhũn nhặn, biết chiều lòng người. Nàng cũng là người đầu tiên có quan hệ ái ân với Bảo Ngọc ở thế giới thực và đã được Vương phu nhân ngầm chọn là nàng hầu cho Bảo ngọc sau này, tuy nhiên việc chưa được quyết định chính thức. Theo kết thúc của Cao Ngạc, sau khi Bảo Ngọc đi tu, Tập Nhân* được gả cho một con hát tên Tường Ngọc Hàm, bạn cũ của Bảo Ngọc.

Đoạn rút thể hoa ở Di Hồng viện hồi 63, Tập Nhân rút được thể hình hoa đào.

Tập Nhân rút ra một cái thẻ vẽ cảnh hoa đào, đề bốn chữ “Phong cảnh Vũ Lăng”. Mặt sau có đề một câu thơ cổ: “Hoa đào lại báo một mùa xuân sang”. Lại chưa thêm: “Hoa hạnh uống tiếp một chén, người nào cùng tuổi hay cùng họ đều uống tiếp một chén”.又副冊題詠之二

枉自溫柔和睦,

空云似桂如蘭;

堪羨優伶有福,

誰知公子無緣。Hựu phó sách đề vịnh chi nhị

Uông tự ôn nhu hoà thuận,

Không vâng tự quế như lan;

Kham tiện ưu linh hữu phúc,

Thùy tri công tử vô duyên.

Nhũn nhũn thuận hòa uông cả,

Lan thơm, quế ngát, thừa thời.

Khen cho ưu linh phúc tốt,

Ngờ đâu công tử duyên ôi!

Như vậy chẳng lẽ không thuận khiết hay sao chứ?

Mộng tưởng thì tuyệt vời như thế đấy, nhưng hiện thực thì lại quá tàn khốc. Bàng Dục hẳn nửa tháng trời nằm trong nhà tĩnh dưỡng cũng chẳng thấy một ả nha hoàn nào chứ đừng nói đến nữ nhân xinh tươi, thê thảm a. Thành thực ra mà nói, hắn có gặp hai vị di nương một vài lần, nhưng hai người này lại là tiểu thiếp của Bàng thái sư cha hắn cưới về sau khi mẹ của Bàng Dục bệnh qua đời.

Trừ những lần đó ra, bất kể là bưng trà, đưa nước, trải giường chiếu, quét nhà, dọn phòng vân vân. Đám người hầu hạ hắn toàn bộ là nam nhân.

Vì sao lại thế? Chẳng lẽ cái vị Bàng đại hầu gia mà hắn xuyên việt nhập hồn vào xác kia lại thích đàn ông hay sao chứ?

Thích đàn ông thì đã tốt mụ mụ nó rồi!

Nếu vậy, Bàng Dục hẳn mà nhìn theo góc độ của một thằng ái nặng thì cái đám gia đình tôi tớ hầu cận này chính là đám “nha hoàn” mà hắn cần rồi.

Nhưng sự thực lại không phải như vậy. Cũng bởi vì chủ nhân trước đây của cái thân xác này chính là đại công tử ăn chơi trác táng bậc nhất của Đại Tông, người dùng rượu để khảo nghiệm các thành viên nòng cốt của Thái tử đảng, lại còn là một nhà lý luận, thực hành siêu việt về những vấn đề phong nguyệt ong bướm. Hắn là người tiên phong, người lãnh đạo kiệt xuất của phong trào phát triển và mở rộng thanh lâu. Vị An Lạc Hầu của chúng ta quanh năm xung phong vùi đầu vào kỹ viện, miệt mài rèn luyện kỹ nghệ, nào ngờ dâm dục quá độ, sau ba ngày ba đêm *** không ngừng, hắn “sướng” quá ngóm mẹ nó mất, quang vinh chết dưới thân nữ nhân.

Lại nói, sau cái ngày mà “Bàng Dục” hắn từ cõi chết trở về ở cái bãi tha ma kia, khi hồi phủ, Bàng thái sư lặn lội mời bảy tám đại phu tới khám bệnh cho nhi tử, chỉ còn thiếu điều đem cả Thái y viện kéo đến. Cuối cùng các đại phu đưa ra kết quả rằng tiểu tử này ngũ tạng khỏe mạnh, huyết khí thông thuận, toàn thân khỏe mạnh không có vấn đề gì, chỉ do dâm dục quá độ mà như vậy. Thân là gian hùng một đời, vị Bàng thái sư tâm ngoan thủ lạt kia vì tránh cho nhi tử dẫm vết xe đổ, có ngày chẳng những bệnh tật vào người mà lại có nữ nhân vác cái bụng tượng về đời nọ, nên dứt khoát xuống tay không nương tình, dùng các phương pháp có thể hòng cắt đứt được cái căn bệnh đam mê sắc dục quá độ này của nhi tử.

Kết quả là, tất cả đám thông phòng nha đầu, ôm công tử ngũ tỷ nữ không bị phái ra khỏi phủ thì bị điều tới nơi khác, tất cả các cô nương mà Bàng Dục “nuôi” ở bên ngoài cũng bị phân phát cho kẻ khác hết, toàn gia trên dưới chỉ ngoại trừ hai vị di nương kia, không có một nữ nhân nào được phép bước vào nơi quần thúc của Bàng đại hầu gia, kẻ nào vi phạm thì cứ theo gia pháp mà xử.

Phạt phạt cái rắm ấy!

Mỗi khi nhớ tới việc này, người nào đó lại hận không thể cắn chết cái thằng Bàng Dục trước đây này.

Dựa vào cái gì mà Bàng Dục người phong lưu khoái hạt ba ngày ba đêm rồi ngóm con mẹ nó mất, khiến cho lão từ một thân đồng nguyên thuần khiết như tờ giấy trắng, hai mươi hai tuổi đời mà còn chưa chạm qua nữ nhân, tự dưng bị vùi vào cái cảnh trái ngang này.

Bất quá, hiện tại bản công tử mới là Bàng Dục, mới có mười sáu tuổi, là con trai độc nhất của Bàng gia, vị tiểu công tử An Lạc Hầu có quyền có thế.

Chep, xem ra, sự nghiệp lớn nhỏ của Bàng gia sau này đều phải do tay lão từ hoàn thành a.

Các cô nương lớn nhỏ xinh xắn trong thành Biện Lương, hãy chờ bốn An Lạc Hầu ta tới thăm các nàng!

- Người đâu!

Bàng Dục vung tay lên hô to.

- Hầu gia có gì phân phó.

Xuýt! Tuyệt không biết từ đâu chui ra, nhanh chóng lách mình đến, một thân thư đồng áo xanh ngay ngắn chỉnh tề, nếu không phải ngày ngày gặp gỡ, Bàng Dục hẳn có khi còn tưởng là kẻ hầu khác đấy chứ.

Ây, để làm một gia đình cốt cán hầu cận chủ tử của một đại thế gia xem ra cũng có chút bản sự a.

- Hầu hạ bản Hầu mặc quần áo.

- Vâng.

Xuý Tuyết nhanh chóng đáp lời, quay người đi tới hướng cửa sổ, đẩy cái cánh cửa sầm một cái ra ngoài, hét to:

- Có nghe thấy không, Hầu gia muốn mặc quần áo, còn không mau tiến đến!

Mụ nội nó, đúng là cáo mượn oai hùm, lão tử cũng thật bó tay a.

- Ai da má ơi, cái này chính là ta a.

Quay mình nhìn vào chiếc gương đồng đặc chế có thể so sánh với thủy tinh nhìn ngắm thân hình, xem cái thân ảnh trong gương, Bàng Dục nhìn không được cảm thán than một cái.

Trai trẻ phơi phới, phong thần xuất chúng, vô luận từ bất kể góc nào nhìn tới cũng chỉ thấy một loại mị lực oai hùng, thần thái ưu nhã thông dong, thân thể khỏe mạnh cao ráo... Nếu như không nên dùng nhiều ngôn từ để hình dung thì chỉ cần ba chữ.

Quá đẹp trai!

Chờ một chút, thân là Tông triều Thái tử đẳng đệ nhất nhân, là một trong ba cậu ấm lầy lùng của lịch sử Đại Tống (Phan Báo, Bàng Dục, Cao Nhai Nội), hần không phải là kẻ tai to mặt lớn béo phúc phịch đi vài bước lại thờ đóc đó sao?

Đẹp trai, phong độ?

Mụ nó, nói chuyện phiếm chẳng.

Đúng là Bàng Dục “trước kia” bộ dáng cũng có chút giống lợn con, khiến cho người nào đó khi nhìn vào gương mà thiếu tí nữa thì té xỉu, tình dường lại một thời gian mới bực tức giậm chân, chỉ tay lên chời chửi đồng một cái.

May mà tên Bàng Dục đầu heo phát dục ngày ngày nuốt son hào hải vị béo ú kia sau ba ngày triển miên dâm ô chết đi, rồi Bàng Dục mới từ quan tãi nhập xác hoàn hồn lại tinh thần suy yếu hư nhược, hơn nữa Bàng Dục mới này lúc đầu còn không quen với cuộc sống hàng ngày ở đây, đám nha hoàn cũng không hầu hạ hợp theo thói quen của hần, cho nên gần hai mươi ngày hần ăn cũng không ngon miệng lắm.

Tuy rằng hần cả ngày bị bắt ép uống thuốc bổ, thế nhưng dù sao cũng không thể không ăn chút cơm cho vững dạ, hơn nữa bị nhốt tại trong phủ buồn chán, đi cũng không đi được, không có việc gì làm, hần chỉ đành ngày ngày rèn đúc đúc rèn thân thể.

Mặc dù Bàng Dục hần và Lư Khiêm* tám đời cũng không có chút quan hệ nhưng cũng giống nhau là đều làm nên một loại kỳ tích, chỉ có cái là kỳ tích khác nhau mà thôi. Trong vòng thời gian hơn nửa tháng, Bàng Dục hần từ béo ú như heo mà rèn luyện thể lực thể hình thành một kẻ đáng người tiêu chuẩn, nếu Bàng thái sư không phải vì quan tâm tới con trai cứ ba ngày qua thăm một lần thì phỏng chừng có đánh chết ông ta cũng không dám tin cái kẻ trước mặt là con mình.

*Ảo thuật gia Lư Khiêm

(Lư Khiêm là người Đài Loan đầu tiên và cũng là ảo thuật gia duy nhất ở châu Á đoạt được nhiều giải thưởng quốc tế tầm cỡ như một lời khẳng định vững chắc về tài năng của anh. Trong đó bao gồm cả giải nhất cuộc thi Ảo thuật châu Á do Hội nghiên cứu ảo thuật thế giới (World Magic Seminar Asia) tổ chức, giải thưởng danh giá do Học viện ảo thuật Mỹ trao tặng (Neil Foster - Bill Baird Award for Excellenct in Manipulation)...

- Ai nha, nên nói một câu thế nào đây, dăm ba từ “quá đẹp trai” chắc cũng chưa hình dung được hết, thực sự, nếu muốn miêu tả ta cũng chỉ có...

Nhìn một thân quần áo lụa là sang trọng, nhìn lại vào thân ảnh ngọc thụ lâm phong trong gương, Bàng Dục đột nhiên nổi hứng làm thơ, vẻ mặt say sưa, ngâm nga.

- Diện như quan ngọc thể hàm hương,

năng loạn khuê trung thiếu phụ trang,

giải cầu tương phùng tình tự nhiệt,

tiêm tiêm ngọc tranh khởi dung tàng

Dịch nghĩa:

Mặt đẹp như ngọc thân thể thơm ngát;

Có thể làm trái tim người thiếu phụ trong phòng khuê rung động;

Sau khi tình cờ gặp gỡ thì tình cảm tự dâng trào;

Bàn tay thon kia sao còn giấu giếm làm chi

Tạm dịch thơ:

- Thân thơm mặt đẹp tựa ngọc ngà

Khiến tim khuê phụ đập rộn ràng

Bất ngờ tương ngộ tình nóng bỏng

Bàn tay thon thả giấu chi nàng

- Xuy Tuyết, bản Hầu gia ta làm thơ thất tuyệt có hay không?

Xuy Tuyết bị chủ tử vốn mù chữ bỗng dung nhờ ra một “Đại tác phẩm” làm cho cả kinh sửng sốt một lát, khi thấy Hầu gia chính là đang nhìn mình hỏi, vội vàng khom người nịnh bợ:

- A...bài thơ này của Hầu gia...cái này...à thực...

Hắn ngượng ngịu cả nửa ngày mà không tìm được từ ngữ nào thích hợp để vỗ mông ngựa chủ tử, cuối cùng thâm tâm quýnh lên giờ đại ngón tay cái tuôn ra một câu.

- Cao, thật sự là cao. Hầu gia ngài thật sự là cao.

Vừa nói, biểu tình lộ ra hết tất cả những vẻ nịnh nọt cần có.

Bàng Dục chăm chăm nhìn Xuy Tuyết, động tác này hắn thấy quen quen, bỗng nhiên nhớ tới cái bộ phim “Địa đạo chiến” kia, cái tên Hán gian Cao tư lệnh cũng với bộ dáng như thế mà khen tặng quan thầy Nhật Bản.

Ừm, ngẫm lại, sắc mặt cái thằng Xuy Tuyết này khi nịnh nhọt quả thực rất giống như cái tên Cao tư lệnh kia.

Tên Xuy Tuyết khôn kiếp đầu rùa này.

- Công tử, thiếu gia, đừng trừng trừng nhìn tiểu nhân như thế, con mắt của ngài...Tiểu nhân, tiểu nhân sợ, rất sợ a.

Con mắt?

Nhắc tới hai chữ này, Bàng Dục nhất thời rất cao hứng.

Sau khi thành công giảm béo, hình tượng của hắn trở nên phi thường hoàn mỹ, tướng mạo chính tề, khí vũ hiên ngang, có thể thuộc vào hàng ngũ của đám rất đẹp trai, duy chỉ có ánh mắt thì thật là...

Nghĩ tới đây Bàng Dục hận không thể đại triển thần uy một phen.

Chính thế mà nói sau khi hắn nhập vào xác của thằng Bàng Dục này thì đôi khốe mắt hơi nhếch lên một tí, con ngươi nhỏ, bạch nhãn cầu phân ra thành nhiều tam giác nhãn, bởi vì nhãn cầu tự dung to lên, cho nên đa phần các mặt trên bạch nhãn cầu còn có thể phản xạ quang mang chói mắt, mà cái con ngươi nhỏ đen láy thì như một con dao nhỏ sắc bén như muốn đâm chém mọi vật bên ngoài. Thế nên, cho dù Bàng Dục không có cái gì ác ý, nhưng bất kể kẻ nào mà nhìn thẳng sâu vào mắt hắn, phóng đại lên thì chắc 99,9999999% đều có thể sợ đến nỗi chạy trốn chết.

Bàng Dục tỉnh dưỡng trong phủ hơn nửa tháng, trong Thái sư phủ, ngoại trừ lão cha Bàng thái sư của hắn một đời nhất đại gian hùng lòng dạ hiểm độc ra thì đa phần đều bị nhãn thần của hắn dọa cho chết khiếp, thậm chí mấy tên tiểu gia đình tuổi còn nhỏ, thấy cậu ám liếc nhìn mình, sợ đến nỗi tiểu cả ra quần.

Cũng may mà Bàng thái sư hạ nghiêm lệnh ngoại trừ hai vị di nương kia còn lại cấm tiết bất kể tỷ nữ hay nha hoàn nào bén mảng xuất hiện trước mặt thằng con trai, bằng không chắc hàng ngày từ chỗ ở của Bàng đại hầu gia tham hoa háo sắc luôn truyền ra những tiếng khóc thê lương, biết ánh mắt hắn dọa người thì không sao, không biết thì lại tưởng hắn ban ngày tuyên dâm, ngày ngày trên thân mình đám nha hoàn tỷ nữ trâu cây ruộng đất mất.

Nói chung, con mắt của Bàng Dục có thể dùng câu sau để diễn tả:

Rất uy quyền rất bạo lực!

Có quyền uy mà cũng như không vậy sao?

Nói vô ích, lão tử hai mươi hai cái tuổi xử nam còn chưa chạm qua nữ nhân không thể cứ mãi thuần khiết thế này được?

- Hầu gia, chúng ta đi dạo ở Hoa viên a, chơi đùa mấy con vẹt.
- Chơi chim ư? Không có ý nghĩa.

Bàng Dục hấn phát tay nhất quyết bác bỏ đề nghị này.

- Ra phía sau viện chơi gà thì sao?
- Miễn đi, gà trống có lẽ bản hầu còn có hứng thú.
- Vậy...
- Ra phủ, bồi tiếp bản Hầu dạo chơi phố phường, tìm một vài cô nương xinh tươi mà thảo luận đại sự của đời người.
- A, Hầu gia à... cái, cái, cái này không được a, thái sư đã phân phó rằng ngài phải điều trị bệnh ở trong phủ, không thể đi ra ngoài, vừa rồi tiểu nhân cũng hỏi quan đại quân gia...
- Ý của người là ta có bệnh?
- Không, không, không phải, Hầu gia tuyệt không có bệnh, Hầu gia rất khỏe mạnh a.
- Không phải là được rồi, đi thôi, theo bản Hầu gia ra phủ kiểm cô nương.

Bàng Dục phát tay một cái, sải bước đi ra khỏi cửa.

- Hầu gia, không được a, ngài mau mau trở lại...

Xuy Tuyết vội vã đuổi theo phía sau, liên thanh cầu xin.

- Cho dù tiểu nhân có cùng ngài đi, nhưng còn có đại quân gia, rồi còn Bàng Phi, Bàng Nhất Dao giữ cửa cũng...
- Ta hỏi người.

Bàng Dục bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn hấn, cười có điểm đầy đắc ý.

- Cha ta có phải vì phụng chỉ đi Dinh Xương có việc, khoảng nửa tháng nữa cũng không ở kinh thành?
- A, đúng vậy.

Xuy Tuyết cúi đầu, căn bản hấn không dám tiếp xúc ánh mắt hung hãn sắc bén của chủ nhân.

- Nhị nương, Tam nương có phải sáng sớm hôm nay đã đi miếu Quan Thế Âm ở Thành Tây bái phật xin xăm cầu phúc cho ta?
- Chính xác, không sai!
- Hiện tại trong phủ ai là to nhất?
- Tất nhiên là Hầu gia ngài rồi... A, Hầu gia ngài hiện tại không phải muốn đi sao? Tiểu nhân nguyện đi trước mở đường cho ngài, ai dám không cho Xuy Tuyết ta lập tức tống cho hấn một trận, người can giết người, Phật can giết Phật!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Gia đình ánh mắt hung ác

- Dạ!
- Trước đây Hầu gia ta ra ngoài cũng giống như bây giờ, mặc kệ đi tới chỗ nào thì người chỗ đó lập tức chạy mất dép không còn một người sao.

Nhìn một phút đồng hồ trước thì vẫn là xe ngựa, người đến người đi như kiến, một phút đồng hồ sau thì hiện tại ngoại trừ lá cây đầy mặt đất, trái cây,

trúng gà...thì không có cái gì còn thừa lại trên đường phố nữa, sắc mặt Bàng Dục có chút khó coi.

- Vâng, Hầu gia trước đây lần nào ra ngoài đều không phải là dẫn theo vài chục người tiền hô hậu ủng thì...a, còn dắt theo Đại Phi nữa... chính là con ác cẩu trong phủ có thể so sánh với chó sói kia, thật sự phải nói là rất uy phong a. Không cần biết Hầu gia ngài đi đâu, chỉ cần người... Không, chỉ cần thanh âm đến chỗ nào thì người chỗ đó lập tức dạt ra hai bên đường. Chà chà, thực sự là quá tàn bạo quá lời thôi!

Tàn bạo, lời thôi hai từ này là hần mấy ngày này theo Bàng Dục mới học được, căn cứ theo lời của chủ tử, nói vậy là khích lệ người khác, ý tứ ước chừng cùng với 'tốt' 'giỏi' thì không khác là mấy, thế nhưng lại càng hiện đại, càng thịnh hành. Đương nhiên hiện đại cùng thịnh hành là ý gì thì Xuy Tuyết không hiểu, hần chỉ biết là Hầu gia thích nghe vuốt mông ngựa như vậy.

Cái thích đó thì cũng phải xem là ở khung cảnh nào, Bàng Dục ở trong phủ thái sư bị bức bối muốn chết, đi ra chính là muốn trông thấy người khác để hưởng thêm sức sống -- nhất là nhiều cô nương xinh đẹp qua lại trên đường, nếu có ai vừa ý thì đem về thừa dịp ông già và di nương không có ở đó thì làm chuyện gạo nấu thành cơm hay bá vương ngành thượng cung chẳng hạn.

Chuyện ban ngày thì đợi 'ngày' sau hãy nói đi!

Hiện thực chung quy tàn khốc hơn so với lý tưởng, Bàng Dục vừa mới ra khỏi cánh cửa phủ cũng không biết là y phục quá bắt mắt dễ bị người khác nhận ra hay là do cái tên An Nhạc Hầu kia to gan lớn mật hay làm bậy, ánh mắt không ngờ thực sự hung ác quá mức kinh khủng trực tiếp đem cả trai lẫn gái trên đường phố sợ hãi giải tán ngay lập tức, trong nháy mắt chạy ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Thất --bại -- hoàn --toàn!

Ngoại trừ bốn chữ này Bàng Dục cũng không tìm thấy từ ngữ nào để hình dung tâm tình uất ức của mình.

- Xuy Tuyết.

Hần sẵn giọng gọi.

- Dạ, Hầu gia có gì phân phó?

- Cởi quần áo

- A?

- Cởi quần áo.

- A! ?

- Nói người cởi thì cởi nhanh đi, nói nhiều lời vô ích như vậy làm gì!

Bàng Dục có chút tức giận.

- Hầu gia...

Vẫn không hiểu gì cả, Xuy Tuyết hét ra một tiếng thảm thiết, cả hai đầu gối yếu đuối quỳ sấp xuống đất, thân thể run run liên tục, môi run lập cập, hình dạng có chút như... .

Một con heo trước khi vào lò mổ!

Bàng Dục buồn bực, không biết có chỗ nào dọa hần đâu, vừa định hỏi đến tột cùng là thế nào, Xuy Tuyết bỗng nhiên bò qua tới ôm hai bắp đùi hần, rung rung cầu xin nói:

- Hầu gia, tiểu nhân vẫn còn là xử nam, vẫn là xử nam a, lần đầu tiên của đời người tuyệt không thể... Ô ~chín đời nhà tiểu nhân đều là đơn truyền, gia môn còn trông cậy vào ta nối dõi tông đường kéo dài hương hỏa...Hầu gia, ngài trước đây rõ ràng là không thích nam nhân mà!

"..."

Mẹ nó, lão tử cho rằng bản thân đã rất vô sỉ rất hạ lưu rồi, không nghĩ tới suy nghĩ của người lại còn so với ta còn ô uế hơn!

Lão tử kiếp trước đều không phải đã tạo cái gì nghiệt đó chứ, thế nào đến đây lại gặp một tên đầy tớ dám dưng như thế này hử?

Bàng Dục có chút buồn bực, đột nhiên thoát áo khoác ngoài, cười dữ tợn hướng Xuy Tuyết đi đến.

- Nhanh, ngoan ngoãn thoát đi, Hầu gia đối với người sẽ rất ôn nhu.

- Không, không muốn a...

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng đường phố.

Lúc đầu Bảng Dục rất tức giận, nghĩ thầm chẳng lẽ nữ nhân trẻ tuổi của Đại Tổng đã chết hết rồi, nếu không thì làm sao lão tử từ Đông sang Tây ngay cả đi hết 8 con đường vẫn là không thấy một bóng dáng tăm hơi chứ, sau đó vừa nghĩ: đúng rồi, đây cũng không phải là cái niên đại kia của hần, xã hội cõi mờ, nam nữ bình đẳng, tiểu cô nương 11,12 tuổi cũng dám đi khắp nơi trên đường. . . Nữ nhân thời xưa xem trọng là sự kín đáo, hướng nội, cái gọi là "Nữ tử vô tài tiện thị đức, thủ tại thâm khuê đãi quân thai" (Nữ tử không tài mới là đức, canh giữ ở khuê chờ cha mẹ chọn chồng cho) chính là ý tứ này, thật sự muốn nhìn một lần cho đã nghiền chi có đợi đến đêm thất tịch (7/7), như tết nguyên tiêu hay ngày lễ đặc biệt hoặc là đơn giản thẳng thắn một chút.

Đi chơi kỹ viện.

- Ai ô, đây không phải là Tây Môn đại quan nhân sao, ngọn gió nào đem ngài thổi tới đây.

Chưa kịp thưởng thức một đám oanh oanh yến yến ăn mặc trang điểm xinh đẹp trước cửa đang đón khách chung quanh, trước cửa Biền Tiên Các, một tú bà trên mặt quét chường đến hai cân phấn ồ ồ bước ra chào đón, uốn a uốn éo bắt chuyện.

Bên ngoài thanh lâu người đến người đi, khách ngồi kiệu cũng có, người cao lớn cười ngửa cũng có, đương nhiên cũng không thiếu cường hào phú thương nghênh ngang hay nhân vật công tử áo mũ chỉnh tề, thế nhưng tú bà mở miệng một cái "Tây Môn đại quan nhân" "Tây Môn đại quan nhân" gọi được nhiệt tình như hỏa, lại cũng không có một ai chủ động đứng ra đáp lại một tiếng.

Bảng Dục rất buồn bực, nghĩ thầm bản hầu tuy rằng không quá đẹp trai, nhưng hiện tại là trang phục gia đình, mị lực không đến mức lớn như vậy chứ? Tú bà vừa thấy liền phát xuân, trong miệng hồ ngôn loạn ngữ gọi lên.

- Ha ha ha, đương nhiên là tưởng nhớ Từ ma ma rồi, cố ý đến thăm ngươì.

Rốt cuộc có người nói chuyện, thanh âm rất hèn mọn, hơn nữa khá quen tai.

Ai nha, thế nào lại là Xuy Tuyết chứ?

Dáng vẻ Tú bà ồ ồ a ồ ồ ồ, hướng hần vút một mị nhãn:

- Ai u, đại quan nhân nói cái gì vậy, ta tuổi già sắc suy nào được ngài nhớ thương tới chứ, tới tới tới, mau mời mau mời . . . các cô nương, còn không đón khách.

Lập tức liền có 4, 5 cô em tóc hương má phấn đầu nhập vào trong lòng Xuy Tuyết.

Xuy Tuyết hắc hắc cười phóng đảng, giang hai tay vừa muốn ôm hai em, cái cổ bỗng nhiên bị xiết chặt, thì ra bị Bảng Dục túm y phục kéo đến một bên đường.

- Đây, người rất quen thuộc với bà già này?

- Vâng, trước đây Hầu gia cách một hai ngày thì chạy tới nơi này, từ đầu đến cuối đều là tiểu nhân giao tiếp.

- Mụ ta sao gọi người Tây Môn đại quan nhân?

- Hắc hắc hắc, vì theo chân Hầu gia nên cũng được hưởng một chút vinh quang. Học trò của tể tướng còn là quan thất phẩm mà, huống chi là người hầu của Hầu gia ngài. . .

- Ta hỏi là mụ ta vì sao gọi người là 'Tây Môn'.

- Hầu gia ngài không nhớ sao? Tiểu nhân tuy rằng bán mình cho Bảng gia, nhưng vẫn không sửa dòng họ, không dối gạt ngài, cha ta còn chờ ta về cưới vợ nói dối tông đường cho Tây Môn gia đấy.

- A, người họ Tây Môn a, phối hợp với cái tên Xuy Tuyết quả không tệ.

- Hầu gia quá khen.

- Được rồi, vào đi thôi.

- Vâng!

- Chờ một chút!

Bảng Dục bỗng nhiên dừng lại, quay đầu hai mắt phun hỏa nhìn hần.

- Người họ Tây Môn, gọi Xuy Tuyết, Tây Môn Xuy Tuyết *ư?

* 1 nhân vật trong truyện kiếm hiệp Lục Tiểu Phụng - Lăng tử truyền kỳ của tác giả Cổ Long - là một trong những nhân vật kiệt xuất của võ lâm sánh với Lục Tiểu Phụng, Hoa Mãn Lâu

Chương 4: Một đời Tiệp thánh

- Gì?

- Ngài vừa rồi vẫn nói thăm 'Cổ Long thúc', 'Tiểu Phượng ca' là ai a?

Xuy Tuyết đề thấp thanh âm nói.

Bàng Dục chỉ liếc mắt, không nói gì.

- Hầu gia, 'Cổ Long thúc', 'Tiểu phượng ca' rốt cuộc là ai, đừng úp úp mở mở nữa.

MK, người thật đúng là đem bản thân trở thành cao thủ Tây Môn Xuy Tuyết, đem Hầu gia ta thành gia đình tùy tùng của người rồi à!

An Nhạc Hầu rất cảm tức, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, nếu như không phải sợ bại lộ thân phận đem Biên Tiên Các biến thành nơi không người, hẳn sớm tại chỗ tóm lấy cổ áo tên Xuy Tuyết đánh cho mặt nở hoa rồi.

Quên đi, đại nhân không so đo tiểu nhân, lúc này phải đem thân phận gia đình " làm cho tốt " mới là quan trọng hơn.

Bàng Dục kiểm chế xuống.

Trước ghi sổ lại, quay về rồi tính.

May là Cổ Long thúc, Tiểu Phượng ca không cùng theo mình xuyên qua, bằng không thấy cái loại vô si bại hoại hơn người thế này cũng gọi Tây Môn Xuy Tuyết còn không bị uất ức chết tại chỗ mới lạ.

Vô duyên vô cớ một trận lạnh buốt. Xuy Tuyết đột nhiên cảm giác được lưng mồ hôi lạnh đầm đìa. Có một loại cảm giác lạnh thấu xương cốt. Ngay cả việc trêu đùa cùng các cô nương cũng thoáng cái trở nên nói lắp bắp.

Từ ma ma chú ý tới biến hóa của hai người không khỏi hơi sững sốt.

Bà ta lẫn lộn vài chục năm với nghề này có cái trang diện nào chưa thấy qua. Tây Môn đại quan nhân một thân lịch thiệp tới Biên Tiên Các tìm thú vui lúc này mới còn hăng hái. Trong tay bao nhiêu là kim ngân lại có rất nhiều thời gian. Làm sao mà cô nương cũng còn chưa có gọi mà đã nhũn rồi. Người kia đi theo bên cạnh hẳn nhìn quần áo liền biết là một gia đình. Đối với chủ tử hẳn là cung kính thuận theo mới đúng... giống như là Tây Môn đại quan nhân bồi chủ tử An Nhạc Hầu của hẳn tới tìm vui vậy. Lau bàn lau ghế. Dâng trà rót nước. Bắt chuyện cô nương. Chạy theo chân từ đầu đến cuối. Bận bịu chết đi được. Tất cả chỉ mong chủ tử đi chơi được hài lòng.

Thế nhưng vì sao? Gia đình này hình như một chút cũng không quan tâm tới Tây Môn đại quan nhân. Lúc vào cũng không ngoan ngoãn đi theo phía sau. Hối hẳn thì cũng lười đáp, đáng vẻ cứ như lão tử là thiên hạ đệ nhất.

Đây là người nào a? Làm một gia đình cũng có thể kiêu ngạo thành như vậy?

Từ ma ma rất tò mò. Nhưng không dám hỏi. Trước mắt là ai a, gã sai vật thân cận của An Nhạc hầu gia, Tây Môn đại quan nhân tiếng tăm lừng lẫy trong giới gia đình, tuy rằng không quan không tước, nói về thân phận cũng thấp kém, nhưng tục ngữ nói rất đúng a, quan phẩm học trò của tể tướng, thái sư so với tể tướng còn lớn hơn, An Nhạc Hầu hoành hành khắp kinh thành không ai dám trêu vào lại là chủ của hẳn, nếu như là trêu chọc Tây Môn đại quan nhân không vui thì chỉ cần hẳn tại trước mặt chủ tử ' nói xấu ' vài câu —— Biên Tiên Các dù có hậu trường không đến mức phải bị dỡ xuống hoặc là bị phá nát, bà ta đúng là nhất định đừng nghĩ tiếp tục sống ở kinh thành nữa, thậm chí giữ lại được tính mạng hay không cũng rất khó nói.

Bởi vậy bất luận bà ta hoặc là bất luận một tú bà của thanh lâu kỹ viện nào, còn có các quan gia bình thường hung thần ác sát của nha môn nhìn thấy Tây Môn đại quan nhân từ trước đến nay đều là tôn kính, tăng bốc, nịnh hót, chỉ sợ nhất thời phạm sai lầm rước họa vào thân.

Đúng vậy, không có sai, thủ hạ của An Nhạc Hầu tùy tiện là một tên gia đình ở kinh thành cũng có thể ngang dọc rồi.

Đây là nguyên do vì sao tên sai vật Xuy Tuyết vừa vào Biên Tiên Các lập tức thành Tây Môn đại quan nhân.

Nội sảnh Biên Tiên Các do bốn tòa vọng lâu 4 phương Đông Nam Tây Bắc ôm xung quanh mà thành, trung tâm dựng thẳng lên một cái đài cao, cung cấp cho các cô nương dùng để biểu diễn ca vũ, bốn tòa vọng lâu nối liền với nhau, quy mô hùng vĩ tráng lệ, mỗi tầng đều có số lượng bàn không đều nhau, càng lên cao càng là thưa thớt nhưng trang trí bày biện lại càng lộng lẫy hơn, hiển nhiên là chuyên vì chuẩn bị cho các quý nhân đại quan.

Bốn cô nương dẫn đường cho hai người Bàng Dục tuổi đều là mỹ nhân đôi tám, mỗi người da thịt đều mềm mại, mái tóc bồng bềnh như mây, trang nhã

thanh cao động lòng người, vừa đi vừa nhiều lần quay đầu lại cười quyến rũ, tận lực phát huy khả năng khiêu khích.

Bàng Dục tự tin với thân hình mạnh mẽ, tướng mạo anh tuấn, biệt danh "Biện Lương tiên sinh" gì đó cũng đủ, tuy rằng ăn mặc kém một chút nhưng lực hấp dẫn đối với nữ nhân tuyệt không bởi vậy mà giảm bớt, chỉ cần lấy ánh mắt sắc bén (phải là hung ác, tàn bạo chứ) che lấp cho tốt, những cô nương sinh ra để bán rẻ tiếng cười này khẳng định lấy việc có thể cùng hắn đạt được quan hệ cũng là quang vinh.

Thằng oắt con Xuy Tuyết đáng người thấp bé gầy yếu, ánh mắt lại... thấy thế nào cũng giống một gã hèn mọn, nhất là mặc vào bộ y phục vốn thuộc về hắn kia quả thực giống như là con khỉ đội nón — chẳng ra cái gì cả, bộ dạng vừa xấu vừa lùn, không bị đuổi ra cũng xem như là may mắn lắm rồi, vì sao còn có cô nương nỗ lực đi câu dẫn hắn!

Đều nói kỹ nữ chỉ thích tiền, thích xinh đẹp, vậy hai điểm này hắn chiếm loại nào?

- Đại quan nhân, toàn bộ ăn uống chi tiêu hôm nay vẫn là như bình thường toàn bộ tính cho An Nhạc Hầu sao?

Đến tận lúc vào phòng khách, Từ ma ma xoay người lại, lau cặp môi đỏ như máu, "vô cùng quyến rũ" mở miệng tiến lại hỏi, Bàng Dục lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Ồ hay, té ra đi ra ngoài khoái hoạt rồi cuối cùng muốn lão tử ghi sổ.

Xuy Tuyết ăn mặc y phục xa hoa của chủ tử, thật đúng là đem hắn là đại gia, bàn tay tại cặp mông đầy áp của Từ ma ma vỗ một chút, hào phóng không gì sánh được nói:

- Đó là tự nhiên, bao nhiêu món ngon rượu ngon mang hết lên đây, gọi 7,8 cô nương tốt tới, Hầu gia nhà chúng ta có rất nhiều bạc, các huynh đệ thống khoái chơi, chuyện khác cứ để ta... ..

Bỗng nhiên khựng lại, sức nhớ tới hôm nay cùng hắn đi ra ngoài "tiêu sái" đều không phải là gia đình hay đám bạn xấu, mà là Hầu gia chủ tử của hắn.

- Đây... .. hắc hắc... .. ha ha, cái đó Hầu... ..

Bàng Dục liếc mắt với hắn, rõ ràng là không có bất luận cái động tác thực sự gì nhưng Xuy Tuyết lại cảm thấy kinh hồn bạt vía, phảng phất phía sau lưng bị dính một con dao sắc bén, tùy thời có thể bị đâm tới.

Ai nha má ơi, người ta cao thủ giang hồ chú trọng kiếm khí đã thương người, cái đó luyện cũng phải mất trên vài chục năm công phu, Hầu gia ta tuổi còn trẻ chỉ dựa vào liếc mắt thần kì cũng đại sát tứ phương rồi, thực sự là cao thấp khác biệt a, cao thấp khác biệt a!

Xuy Tuyết rất muốn vác mặt qua ninh hót, bù đắp khuyết điểm tiêu xài phóng túng bạc của Hầu gia, tuy nhiên hắn càng thêm rõ ràng nếu là trước mặt mọi người nói toạc thân phận của chủ tử thì kết quả đủ biết so với hiện tại càng thảm hại hơn.

- Cái đó... .. Hầu huynh a, an bài như vậy ngài thoả mãn chưa.

Tính hắn tùy cơ ứng biến, mau chóng đổi cách xưng hô.

Bàng Dục hừ một tiếng, không đợi cho Xuy Tuyết lại nói năng bậy bạ gì thêm.

- Từ ma ma, còn không mau đem Ôn Nhu, Tình Nhi, Sở Sở, Hoài Ngọc gọi đi ra bồi vị... .. bằng hữu này của ta, nhớ kỹ hầu hạ chu đáo a.

Hắn thuận miệng một chút gọi đúng tứ đại đầu bài của Biên Tiên Các, đừng nói Từ ma ma chỉ là một tú bà đứng đường chưa gia nhập vào cái nghề này, điểm danh của mấy hồng cô nương lan xa có tiếng ở kinh thành tùy tiện mời một người đi ra cũng làm chủ không được, cho dù tông quân sự Dạ Xoa ma ma của Biên Tiên Các ở đây cũng không có khả năng khiến cho bốn người "Nữ nhi" đi ra tiếp khách được.

Nói cho cùng Xuy Tuyết chỉ là một hạ nhân của phủ thái sư, cho nên các cô nương mới xu nịnh tâng bốc, lấy lòng khoe mẽ, tuy nhiên là vì sợ hãi vị chủ tử phía sau hắn mà ai cũng dắc tội không nổi — chính là Bàng đại Hầu gia đứng ở bên cạnh hắn, một đôi ánh mắt gian tà thâm thấu đâm quang tiếm tàng dưới vành nón đang ngó ngang liếc dọc tìm cô nương xinh đẹp.

Không ai biết An Nhạc Hầu tới, cho nên Xuy Tuyết có kêu la cũng là phí công.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu chỉ là một gia đình đều có thể tùy tiện được Phiền Tiên tứ điểm bồi tiếp, sau này còn có con cháu thế gia, vương công quý tộc nào sẽ lại chiếu cố đến đây.

Mất mặt a, hiểu chưa?

Gia đình dù thế nào vẫn là gia đình, chủ tử có lợi hại mấy vẫn là gia đình, cùng gia đình thân phận hèn mọn chơi cùng một dạng nữ nhân?

Mặt mũi còn có muốn nữa hay không đây! ! !

- Đại quan nhân, ngài biết đấy, nô gia... ..

Từ ma ma quả nhiên khó xử, khuôn mặt như bánh nướng mới vừa rồi còn đang tươi cười nịnh bợ thoáng cái nhẵn thành khổ qua.

Xuy Tuyết xoay mặt lại, hai mắt vừa đảo:

- Hầu gia đã nói: Hầu công tử là huynh đệ chi giao của bản hầu, hình đồng nhất thể, người chiều dài tốt cho ta, bởi tiếp hấn đi thanh lâu chơi nhất định phải được tận hứng, hấn không vui sướng chính là bản Hầu không vui sướng, hấn mất hứng chính là bản Hầu mất hứng —— Từ ma ma, cho nên dù thế nào bà cũng phải nghĩ ra biện pháp.

Xong, ta xem như là mình bạch cái gì gọi là vô sỉ rồi.

Thử nghiệm ngay một vở kịch của tên đầy tớ bên cạnh "Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng", Bàng Dục cảm xúc liên tục bật phát.

Chà chà, quả thật là Tây Môn Xuy Tuyết a, thật sự là có phong phạm một đời Kiếm Thánh —— a không, là “Tiện” thánh!

- Tú bà, còn không mau gọi Ôn Nhu, Tinh Nhi, Sở Sở, Hoài Ngọc gọi đi ra, bởi công tử của ta uống rượu. . .

Mạch suy nghĩ đột nhiên bị cắt đứt, cũng không phải là tiện thánh hối thúc vì không nhịn được, mà là trực tiếp đến từ. . .

Phía sau! ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thanh lâu tranh phong

Một thanh âm trong trẻo uyển chuyển vang lên, hết lần này tới lần khác ý vị mười phần ngang ngược, chột nghe xuống còn ngang ngược hơn so với Xuy Tuyết!

Bàng Dục bỗng nhiên cảm thấy hiếu kỳ, muốn nhìn xem gã sai vặt nhà ai mà ngang ngược đến trình độ này, nào ngờ mới quay người lại cái bụng đã bị đẩy mạnh một cái.

- Ai đụng ta?

Bàng Dục chói tai quát, thế nhưng trước mắt cái gì cũng không có.

Kỳ quái, rõ ràng. . .

Mắt hấn nhanh như chớp nhìn quanh bốn phía, nhưng đập vào trong mắt xung quanh cũng chỉ có các khách nhân và cô nương cũng đang xem náo nhiệt, các đôi mắt không hẹn mà cùng mở to nhìn trừng trừng.

Không phải ai cũng vì thân thể khôi ngô anh tuấn của bản Hầu mà chấn kinh rồi đó chứ?

- Đây đây, nói đùa sao, cái này. . . cũng mang ra đùa.

- Dạ Xoa ma ma, các người làm ăn rất không nguyên tắc đi, sao người nào cũng đều vào được.

- Đi đi đi, đi nhanh đi!

Là đang nói ta sao? Không đúng a.

Bàng Dục sưng mù đầy đầu. Từ đầu đến chân hấn mặc đều là y phục của Xuy Tuyết, tự nhiên không đủ trình độ xa hoa quý báu ít nhất cũng là dùng vải tốt dày công cắt may, một tên gia đình phủ Thái Sur, gã sai vặt thiếp thân của An Nhạc Hầu ăn mặc có thể kém sao? Hơn nữa trước đây hấn tới tìm cô nương tìm hoan mua vui thì Xuy Tuyết cũng ăn mặc một thân như thế này, hôm nay “một mình” tới dạo còn được xem như đại quan nhân nịnh nọt nữa, đối tượng bị phản nân bốn cột khẳng định không phải hấn.

Không phải nói lão tử là nói ai?

Bàng Dục nhìn loạn xung quanh muốn nhanh chóng biết rõ ràng tình trạng, nhưng vào lúc này đột nhiên. . .

- Đây, người đụng vào ta rồi, còn chưa rút ra.

Hấn nghe được thanh âm lạnh băng không biết truyền từ đâu đến.

Phương thức nói chuyện giống như một thứ gì đó hết sức kiềm chế, áp lực, bóp nghẹt muốn bùng phát.

Đồng thời, hắn chỉ nghe được âm thanh mà không thấy được chủ nhân của âm thanh.

- Ai...?

Bầu không khí hiện trường trở nên có chút cổ quái... có lẽ ta nghe nhầm chăng?

Bàng Dục quay đầu chậm rãi nhìn về bên phải, không có ai; nhìn về bên trái, cũng không có ai, hít sâu một hơi ngẩng đầu nhìn lên phía trên, cũng không có người!

Không thể nào, có ma chăng?

Bàng Dục xoay người như gió lốc, vẫn không có ai!!!

Trời ơi, má ta ơi...

Là vị thần tiên tỷ tỷ ngọc nào từ trên trời hạ xuống trần gian tới đùa giỡn bản soái ca đây?

- Nhìn cái gì, ngay cả câu xin lỗi cũng không biết nói sao?

Giọng nói lạnh lẽo kéo Bàng Dục trở về hiện thực.

Lúc này hắn không có nhìn lầm.

Phía dưới ánh mắt hắn, tầm ngang với ngực quả thực có người.

Một đôi mắt trong suốt hung ác nhìn hắn.

Mây liễu nhỏ, mắt xéch, mặt phù dung, môi đỏ thắm, nếu như không phải con mắt trùng trùng nhìn Bàng Dục tràn ngập ý tứ khiêu khích, như lưỡi dao phát quang lờ lờ... kẻ này có thể nói là một vị công tử ca “tuyệt sắc”.

Sở dĩ dùng “tuyệt sắc” để hình dung là bởi vì người này quả thực như vậy.

Hai gò má trong suốt tựa băng khắc ra, môi mỏng phảng phất nụ hoa tường vi lúc đầu hạ. Chóp mũi ngọc trắng đẹp, tựa như mỹ ngọc; hàm răng tròn bóng tinh tế, hơn cả trân châu, mái tóc mềm mại như mây như suối cài một cây trâm gỗ mộc, chiếu lên nước da mềm mại trong suốt giống như sữa.

Bàng Dục vừa mới xuyên qua, chưa có cơ hội nhìn thấy Phan Anh Tổng Ngọc, thế nhưng hắn phỏng chừng là hai vị mỹ nam thiên cổ này có đứng một chỗ cũng tuyệt đối không so được với tiểu tử trước mắt này.

A không đúng, có một chỗ tiểu tử này phải thua.

Chiều cao!

- Ha ha ha, ha ha ha, ha ha ha, aha...

Bàng Dục ngửa mặt lên trời cười to.

Chúng tân khách đầu tiên ngẩn ra, sau đó kể cả đám kỹ nữ hầu hạ bọn họ, còn có tú bà và quy nô vân vân, tất cả đều phì cười.

- Ai, thói đời thay đổi a, lòng người cũng khác a, một tiểu tử như thế này mà đã nghĩ tới cô nương rồi.

Nghe được một câu nói với giọng điệu “u hoài, cảm khái” này, toàn trường thoáng chốc một mảnh cười vang, đủ loại cười chê châm chọc nổ lên.

- Tiểu đệ đệ, thanh lâu không phải chỗ để vui chơi như vậy, lòng phía dưới của người đã dài chưa?

- Chẳng biết vị cô nương nào thật may mắn, đêm nay có thể lấy đi thân đồng nam của vị tiểu công tử này a.

- Nghĩ năm đó An Nhạc Hầu mười ba tuổi mới vào hoan trường, đêm đó liền ngắt xuống đóa hoa khôi đỏ thắm tươi đẹp của Lan Hương Uyển, lần đầu đã danh chấn kinh thành, chẳng lẽ tiểu công tử người muốn noi theo.

- Thực sự là trong mạnh mẽ còn có mạnh mẽ, núi này cao hơn núi khác.

- Ha ha ha ha ha ha...

Lại là Bàng Dục cười rất vang.

Quả thực quá sức tương tượng, một thằng nhóc cũng dám tới thanh lâu tìm hoan mua vui chơi gái, dân phong triều Đại Tổng thật đúng là mở, mở không giống nhau a.

- Ai cười nữa!

Đột nhiên nghe tuyệt sắc công tử quát lạnh một tiếng.

Giọng nói rõ ràng là trẻ con chưa thành niên, nhưng mà rõ ràng uy lẫm, lại có sát khí lạnh lẽo lộ ra từ bên trong!

Bất ngờ, tân khách toàn trường đều run lên trong lòng, rất nhiều lời nói chế nhạo toàn bộ nghẹn lại trong cổ họng.

Rõ ràng chỉ là một tên tiểu tử choai choai, lại có thể ném ra một câu đến nỗi khiến một đám người mồ hôi đầm đìa, mặt mũi đỏ bừng, một chữ cũng không dám rí ra!

- Ha ha...

Kẻ ngu si chung quy lúc nào cũng không thiếu, một công tử béo như lợn ở góc phòng phía tây người đứng đa đứng đưa, mơ hồ phát âm biểu lộ chê cười đối với tuyệt sắc công tử.

Một chữ “aha” cuối cùng còn đang trong bụng, trước mặt Bảng Dục đột nhiên xuất hiện dị tượng kỳ dị!

Hai chiếc, không đúng, là ba chiếc ghế bay lượn trong không trung.

- A ----

- A ----

- A ----

Ba tiếng kêu thảm thiết nương theo tiếng gỗ vỡ vụn, tên công tử béo như lợn và hai tên đồng bạn cùng tới chơi bên cạnh hắn hoặc ôm đầu, hoặc che ngực, thảm nhất là tên có cánh tay bị đập trật khớp...

Tóm lại mỗi người ôm chỗ bị thương té trên mặt đất, cùng nhau kêu rên như lợn bị giết.

Dừng mảnh a, dừng mảnh a!

Bảng Dục thiếu chút nữa vỗ tay.

Kỷ thực lúc đầu khi nhìn thấy ánh mắt của tuyệt sắc công tử, hắn đã chấn kinh rồi... nam nhân ư? Nam nhân nào chưa trưởng thành đã có thể tuấn tú xinh đẹp, mềm mại giống như thế này.

Rõ ràng là một cô gái, nữ giả nam trang! Bảng Dục lại tiếp tục suy đoán.

Con gái ư? Ta khóc mất! Sao chả thấy có cái gì nữ tính cả?

Nếu đúng là con gái, còn trẻ như vậy có thể trong nháy mắt ném ra ba cái ghế, chuẩn xác không sai lầm đập trúng ba công tử ca mà không hề thương tổn một chút nào đến các cô nương họ trái ôm phải ấp bên người sao?

Xem ra phải kết luận lại, nếu như tên này là một cô gái, con mắt này của ta có thể móc ra hung hăng dùng chân giẫm lên được rồi!

Đây là kết luận đạt được cuối cùng của Bảng Dục, cũng là khả năng lớn nhất.

- Người đang nhìn cái gì!

Chú ý tới ánh mắt dâm loạn của hắn, tuyệt sắc công tử rất phẫn nộ khiển trách.

Giọng điệu lạnh băng băng, ánh mắt giống như giết người, toàn thân tản mát ra sự quyết đoán khiến người ta không thể động đậy, một bộ khí phách truy cứu đến cùng thề không bỏ qua cho hắn!

- Nhìn cái gì?

Bảng Dục cười hắc hắc, ánh mắt có chút hứng thú nhìn về hai gò má tú lệ giống như xoa phấn của đối phương.

Ây, son phấn rất dày, cho dù không phải nữ nhân cũng là cái loại phú gia công tử ca suốt ngày không có việc gì, chui vào trong màn nằm, toàn bộ đều là đàn bà nuôi.

Luận về tuấn tú, hắn ---- An Nhạc Hầu trời sinh anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng có thể so sánh với đối phương, nhưng nếu như nói đến “xinh đẹp” thì hắn chỉ có thể cam bái hạ phong vô điều kiện.

Trên thực tế thì Bảng Dục cũng hay thấy trong kịch truyền hình, trong điện ảnh, chính là sau khi đi tới thế giới này hắn chưa thấy một nam nhân nào có thể

so sánh với một phần mười của tên tuyệt sắc công tử này!

Vì thế Bảng Dục rất tức giận, hạ quyết tâm dạy dỗ thẳng ôn này cẩn thận.

Quát quát cái rầm, tiểu tử này dám đẹp trai hơn so với diễn viên chính Bảng Dục hử, không phải là muốn chết sao?

- Người con mẹ nó mất bị mù, dám động bản...

Đúng lúc này, tên công tử béo như lợn lật đặt đứng lên, từ phía xa chỉ vào tuyệt sắc công tử chửi ầm lên, tuyệt sắc công tử chỉ dùng khóe mắt thoáng nhìn...

Toàn thân lộ ra sát khí lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén tràn ngập sát ý kinh khủng khiến tên mập hoảng sợ run rẩy, lão đảo lùi về phía sau “phịch” một tiếng ngã ngồi trên mặt đất.

Tử bá, các cô nương của Biên Tiên Các người nào còn chưa thấy qua quen mặt, phú thương hào thân công tử ca có thể ăn nhậu chơi bời ở chỗ này có tầm mắt của người nào chịu thấp kém hơn kẻ khác? Nhưng một đám người như thế, một đám người “lớn” cư nhiên bị một tên nhóc đe dọa, ngay cả mở miệng nói cũng không dám!!!

Đây căn bản là chuyện không có khả năng, nhưng lại chân thật xảy ra.

Nếu không có tận mắt nhìn thấy, đánh chết Bảng Dục cũng không thể tin được!

- Hừ, Hừ gia, tiểu tử này thoát nhìn... lợi hại, không dễ chọc, ngài... chúng ta là...

Xuy Tuyết rút rề tiến gần túm tay áo Bảng Dục nói.

- Người biết hử?

- Không nhận ra.

- Vậy thì không phải tai to mặt lớn trong kinh, hừ.

Bảng Dục cười nhạt. Thật ra coi như là hử cũng không sợ, không phải nói sao, so thân phận bối cảnh luận địa vị xuất thân, đảo mắt tại Đại Tổng triều ngoại trừ thái tử thật đúng là không ai có thể so sánh được với hử, đương nhiên thái tử bây giờ còn là tình trùng, còn chưa bắn, bắn chưa chắc trúng, trúng có thể sinh hay không đều là vấn đề, muốn đi ra đề hử vậy còn không biết bao nhiêu năm nữa, cho nên đảo mắt toàn bộ Biện Lương thành duy Bảng Dục hử độc tôn!

- Thế nhưng... Hừ gia, ngày hôm nay ra bên ngoài ngài chỉ dẫn một người, ngài không cho các hộ vệ theo... cái này, hảo hử phải biết tiến lùi...

Lùi cái đầu to nhà người!

Bảng Dục dùng ánh mắt hết sức khinh bỉ nhìn hử, thầm nghĩ người nếu như là Tây Môn Xuy Tuyết đại hiệp thực sự, lão tử có khi cả trời cũng chẳng sợ, bất quá, cho dù đối phương tới 100 người, 1000 người... ta khinh, Hừ gia ta có từng sợ hử sao.

- Đây, tên đùng ta kia, nha đầu hay là tiểu tử.

Sống lưng Bảng Dục thẳng tắp, cố gắng xả cái mũ lộ ra ánh mắt hử che giấu hồi lâu, hung ác độc địa, độc ác, sát khí tràn ngập, không hề chớp mắt với tuyệt sắc công tử trước mặt, ngôn ngữ tràn ngập khinh thường và miệt thị lần lượt nói nhau đi ra.

- Đừng trợn mắt làm gì, nói chính là người! Còn không mau cúi xuống một chút, dập đầu cầu xin tha thứ, ngoan ngoãn xin lỗi ta.

- Người nói cái gì?!

Tuyệt sắc công tử nhất thời không phản ứng kịp.

Từ khi sinh ra đến bây giờ, trên đời còn không có người nào dám nói như vậy trước mặt hử, tuyệt đối không có.

Bởi vì người nói như vậy 100% nhất định không thấy được mặt trời ngày thứ hai.

- Ta nói...

Bảng Dục cố ý kéo dài âm thanh.

- Nhanh cúi xuống một chút, dập đầu cầu xin tha thứ, ngoan ngoãn xin lỗi ta.

Không khí thoáng chốc đình chỉ, năm tú bà trong Phiêu Tiên lâu, bảy người bưng bình trà lớn, chín quy nô, rồi còn có ba mươi lăm vị tân khách, bốn mươi sáu cô nương đều cảm nhận được thời điểm bão tố đã tới!

Chương 6: Chơi cô nương đẹp nhất, vùng tiền xa xỉ lớn nhất

Hai người cứ giằng co như vậy.

Từ đầu tới cuối, tuyệt sắc công tử không hề động thủ, chỉ dùng một đôi mắt thật to trừng mắt với Bảng Dục mà thôi.

Chỉ là như thế này mà thôi.

Chính vì như thế này mà người xem náo nhiệt xung quanh có chút chịu không nổi.

Gần nửa cây nhang, Xuy Tuyết cách gần đó đã hoàn toàn tê liệt, đầu trống rỗng, toàn thân giống như bị trói buộc gắt gao lại không có biện pháp nhúc nhích.

Rất sắc bén, rất kinh khủng, ánh mắt Hầu gia tuyệt đối không thua kém ai, lúc này hoàn toàn áp đảo hiện trường.

Xuy Tuyết sống trên đời này mười lăm năm, đây là lần đầu tiên trong đời hắn hiểu được ánh mắt gì gọi là thực sự hung ác, trong đó tập hợp tàn bạo, bao hàm khủng bố, còn có hung ác độc địa với nhau ---- không, phải nói là “sát khế”, căn bản là bởi vì giảm béo quá độ mà con mắt ác sát của Hầu gia trở nên không có cách nào so sánh được!

Không ai biết nam tử hung hăng một thân trang phục gia đình trước mắt chính là đường đường An Nhạc Hầu, chẳng qua đối với kết cục của hắn mọi người đều có nhận xét như nhau.

Ba chữ: Chết ---- chắc ---- rồi!

- Uy, người không sợ chết sao?

Mặt tuyệt sắc công tử lạnh tới cực điểm, mắt hạnh xinh đẹp như băng tuyết, âm thanh nhàn nhạt cực kỳ bình tĩnh nghe thấy trái lại càng cảm thấy kinh khủng.

Xuy Tuyết lại run run.

- Sợ, rất sợ.

Bảng Dục lui ra phía sau hai bước, khẽ run môi trông như có chút khiếp đảm.

- Thật không, nam nhân vô dụng.

Môi mỏng như cánh hoa mở ra, hừ lạnh trong đó lộ ra vô tận hèn mọn.

- Thế nhưng ta không sợ người, tên lùn à.

Bảng Dục bỗng nhiên tiến tới, nhìn hắn từ trên cao xuống, ánh mắt ban đầu lộ vẻ sâu thâm âm đậm chớp mắt lại phát ra thần sắc phấn chấn.

Vừa rồi nhất gan cư nhiên là giả trang!

Xuy Tuyết kích động thiếu chút nữa vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

- Cái gì lùn?

Tuyệt sắc công tử hung hăng nheo con mắt lại, khóa miệng gương lên, lạnh lùng hỏi hắn.

- Ô, vẫn thấp một chút, ồ, gọi là nhỏ con...

Lời vừa nói ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều đỏ mặt hỏi cho hắn.

Từ ma ma quay đầu lại liếc mắt nhìn thủ hạ nuôi trong lầu, bảy tám người vạm vỡ đứng sừng sờ tại chỗ, bị tuyệt sắc công tử làm cho sợ đến nổi phun ra một câu cũng không dám, trong đầu bà ta càng hoảng sợ cấp bách, mồ hôi đầm đìa, nếu không có các cô nương đỡ đã ngã xuống đất.

Người khác chịu đòn cũng không sao, dù sao trong thanh lâu không ít cô nương vì tranh giành tình nhân nói chuyện bằng nắm đấm, nếu như ngày nào đó không có đánh nhau mới thật sự kỳ quái.

Nhưng vị này là ai a, vị mất thấy phải chịu đòn này chính là thủ hạ của An Nhạc Hầu a, đừng nói bị đánh mặt mũi bầm dập đến nỗi đáng người cũng không còn giống như tên công tử béo ú kia, chính là ít một cây tóc cũng là mất mặt mũi An Nhạc Hầu!

Tuyệt sắc công tử động thủ trút giận xong, lại vỗ mông mà đi, món nợ này cuối cùng tìm ai mà tính toán?

Đương nhiên là Phiền Tiên lâu bọn họ!

Nếu như biết tuyệt sắc công tử trước mặt là ai hay tên gia đình kia chính là bản thân An Nhạc Hầu, Từ mụ mụ tìm đao sắc cắt cổ cũng đều có tâm.

Bàng Dục nói đến nửa chừng bỗng nhiên bỏ dõ, Từ mụ mụ run rẩy kéo khăn từ trong ngực ra lau trán.

Khá tốt, người còn chưa bị đá bay đi đâu cả.

Bà ta nằm mơ cũng nghĩ không ra, nguyên nhân Bàng Dục lúc này không nói tự nhiên là bởi vì...

Hắn chợt ngậy người nhìn.

Bởi vì ánh mắt hắn khi lơ đãng quan sát tới mái tóc và cái cổ của tuyệt sắc công tử thì thấy có chút khác lạ.

Đập vào mắt, một mảnh tuyết trắng, bày ra giống như nước sữa, tầng tầng phấn nị nhẵn mịn, da trắng như tuyết mềm nhẵn tinh tế, giống như đá cẩm thạch hoàn toàn tự nhiên chưa từng nhiễm phải nửa điểm tạp chất, phảng phất đưa tay qua chạm vào sẽ lưu lại dấu vân tay trên mặt ---- chỉ là xem, khiến cho lòng người gia tốc đập nhanh không hiểu, hô hấp gấp gáp...

- Ngươi! Ngươi nhìn cái gì!

Ý thức được ánh mắt không kiêng nể gì của Bàng Dục, tuyệt sắc công tử mở to đôi mắt đẹp, cắn giận mà trừng mắt với hắn, cảm dưới kiên quyết giương cao cao.

- Nhìn ngươi a...

Bàng Dục chấm dứt ảo tưởng trả lời.

- Ngươi, ngươi ngươi ngươi...

Ngoài dự đoán của mọi người, tuyệt sắc công tử chẳng những không có nổi giận, ngược lại bỗng nhiên lại xấu hổ, ngay cả nói cũng nói lắp.

Ánh mắt Bàng Dục tự nhiên rơi vào trên mặt hắn, da thịt mềm mại trong trắng lộ hồng, vô cùng mịn màng, như một mỹ ngọc trong suốt khiến người hoài niệm.

- Ngươi ngươi ngươi, không cho ngươi nhìn, không được... không không không, không được xem ta như vậy, không không không không không không được!

Rõ ràng ánh mắt rất thuần khiết, rõ ràng chỉ đơn thuần là nhìn, tự nhiên làm cho tuyệt sắc công tử cả lâm nghiêm trọng, khuôn mặt trắng nõn đỏ lên, màu sắc còn đỏ hơn là mặt trời chiều.

- Công... công tử.

Nghe được tiếng kêu rụt rè, Bàng Dục lúc này mới phát hiện bên cạnh tuyệt sắc công tử còn một gã sai vặt thanh tú, cũng tuấn tú tới rồi tình rồi mù.

- Làm, làm sao!

- Chúng ta trở về đi, ở đây...

- Không quay về, khó được đi ra... đi ra một chút, bản công... bản công tử mới không quay về!

Quay qua gã sai vặt của mình, tuyệt sắc công tử lớn tiếng đáp lại, vừa quay đầu lại thấy Bàng Dục nhất thời lại nói lắp:

- Ngươi, ngươi tên gì, là sai vặt nhà ai, ta, ta, ta sẽ không bỏ qua ngươi!

- Hừ, bọn đại gia đi không thay tên, ngồi không đổi họ.

Bàng Dục mặt mày khiêu khích, thanh âm cất cao ba phần.

- Thái sư phủ, An Nhạc Hầu Bàng... Dục...

- Gia đình dưới trướng Bàng Tử là ta!

Á!? Xuy Tuyệt choáng váng.

Hầu gia rõ ràng thích nhất làm náo động a, như thế nào lúc này còn không làm rõ thân phận thật, đem tiểu tử thối không biết trời cao đất rộng cả gan làm loạn này hung hăng giẫm chết.

Ngược lại tự hạ thấp bản thân cam nguyện lập nghiệp gia đình!

Ồ đúng rồi, chỉ một tên gia đình Thái Sư phủ chúng ta cũng đã đủ... theo cách nói của Hầu gia gọi là đủ ngầu rồi, tỷ như Tây Môn đại quan nhân ta, đi đến nơi nào ở kinh thành mà không phải ông lớn a. Hầu gia thì “chìm xuống” làm gia đình, vậy cũng là thủ hạ quốc cữu gia kiêm môn nhân thái sư, dọa một tiểu tử thối cá biệt không địa vị còn không dư dả sao.

Ai, sớm biết vậy ta đã xuất “khẩu” rồi, hà tất làm phiền Hầu gia.

Từ ma ma nhất thời sững sốt, chẳng phải là Hầu công tử sao, thoáng cái đã thành Bàng Tứ gì đó?

- Bàng, Bàng Tứ đúng không, được, bản công... bản công tử nhớ kỹ người, người chờ đó.

Tuyệt sắc công tử hừ một tiếng, gương mặt vẫn còn nóng lên, xoay người “đăng đăng đăng” đi tới lầu hai đối diện.

- Hầu gia...

Xuy Tuyết lập tức tiến lại gần, vẫn cúi đầu khom lưng về mặt nịnh nọt như cũ.

- Làm sao?

- Ngài sử dụng diệu kế gì mà hừ tiểu tử này sợ chạy vậy?

Bàng Dục tựa hồ có tâm sự, cau mày nửa ngày không trả lời hẳn.

- Hầu gia, đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói cho tiểu nhân đi.

Xuy Tuyết thấp giọng, đôi mắt đỏ xanh chớp chớp, bộ dạng rất bất quá.

- Hầu gia hung ác, người gặp người sợ, hiểu không?

Hừ lạnh, một câu nói đẩy trở lại Xuy Tuyết, Bàng Dục nheo mày âm thầm buồn bực.

Được, ánh mắt thật tốt thật mạnh mẽ, lão tử tự nhận hung ác không gì sánh được, hết sức sắc bén, tương đối hung ác, cư nhiên người một tiểu tử tầm mười ba tuổi son phấn cả người cũng có ánh mắt khủng bố tới nỗi lão tử thiếu chút nữa ngừng thở!

Thế nhưng vì sao, vì sao tên tuyệt sắc công tử so với hẳn hung ác bá đạo vài năm còn điên cuồng kiêu ngạo hơn, dĩ nhiên bị ánh mắt của hẳn trong lúc vô tình phát ra sự đều giả ô uế mà sợ đến nỗi chuồn mất!

Nhìn chằm chằm đều gia như vậy có lực sát thương rất lớn đối với nữ tính, vì sao ngay cả tên tuyệt sắc công tử cũng như vậy!?

Chẳng lẽ... hẳn thích nam sắc hay có khuynh hướng nữ tính hóa.

A nha má ơi, càng nghĩ càng lạnh người...

Bàng Dục không dám nghĩ tiếp, thân hình vội vàng đi theo Từ ma ma lên lầu.

Choi, mới là mục đích chủ yếu tới đây.

Lầu ba Biên Tiên Các, liếc qua xung quanh đại sảnh tổng cộng có tám cái bàn, không cần nói khẳng định là chuyên môn để các đại phú thương, quan lớn hay quý nhân trong kinh sử dụng. Xuy Tuyết chính là một giới gia đình thân phận hèn mọn, có thể ngồi phóng túng ở chỗ này tự nhiên là nhờ phước của Bàng đại Hầu gia hẳn.

- Công tử, lầu bốn ngài có thể không đi được.

Đối diện bên kia, một tú bà trang điểm tươi đẹp ngăn cản tuyệt sắc công tử và gã sai vặt bên cạnh hẳn.

- Vì sao?

Gã sai vặt dùng giọng nói non nớt của hẳn hỏi.

- Bốn chỗ ngồi trên lầu bốn là vị trí tôn quý nhất của Biên Tiên Các chúng ta, nếu không phải quan to nhất phẩm trong triều trở lên hoặc là vị Vương gia, công hầu nào đích thân tới...

- Tránh ra, ta muốn lên.

Tuyệt sắc công tử lạnh lùng cắt đứt lời.

Dưới ánh mắt hung hăng của hắn, tú bà có chút chột dạ, nhưng nghĩ đến ngay cả gia đình thủ hạ An Nhạc Hầu cũng có thể làm cho tuyệt sắc công tử này chạy trốn chết, xem ra tiểu tử này cũng không có cái bóng lớn gì để núp cả, nhất thời dè dặt cười lạnh nói:

- Công tử, ý tứ của ta ngươi nghe không hiểu sao, không phải ai cũng đều có thể... á! da!

Bỗng chốc đã trúng một cái tát vào mồm.

- Nha Sát Tô, Trư Nhục Vinh, Quỷ Cước Thất, có người nháo sự với ta...

Tú bà thét lên, một nửa thanh âm bỗng nhiên không còn, con mắt mở thật to, khuôn mặt đầy tiếu ý trong nháy mắt bị đập vụn vụn.

- Á! da tiểu ca, mời mời mời, mau mời mau mời, ta hiện giờ dẫn ngài qua.

Cao hứng bị người đập, giải thích chỉ có một loại ---- đập hắn chính là vàng bạc.

Đập tú bà đều không phải vàng cũng không phải bạc, nhưng bà ta còn vui vẻ hơn so với bị vàng bạc đập.

Đập bà ta đúng là trần châu, trần châu lớn như long nhãn.

Hơn nữa còn hoàn toàn đen tinh khiết, trần châu đen!

- Oa! Hay hay a, đủ khí phái a ---- công, công, công tử, người này ra tay còn lớn hơn so với ngài.

Xuy Tuyết liú lười, nước miếng rất nhanh chảy ra, hai mắt phản chiếu cái bóng của những hạt trần châu kia.

Ngươi con mẹ nó mới công công ý, Bằng Dục trừng mắt liếc qua hắn, Xuy Tuyết sợ đến nổi vội vàng che miệng.

- Mau đi gọi Ôn Nhu, Tinh Nhi, Sở Sở, Hoài Ngọc ra, bồi bạn công tử uống rượu.

Tuyệt sắc công tử vung tay, hai viên trần châu đen lại lờ lờ xuất hiện.

Xuy Tuyết lập tức nóng nảy!

Hầu gia xuất môn lúc nào không phải chơi cô nương đẹp nhất, trả tiền rộng rãi nhất, có lúc nào bị người giành lên trước?

So với tiêu tiền như nước, hoa hồng hào phóng thì trần châu của tuyệt sắc công tử đã chiếm mất thắng, giờ ngay cả cô nương muốn cũng bị hắn không coi vào đâu đoạt qua, vậy mặt mũi Hầu gia đặt vào đâu!

Hầu gia mất mặt khẳng định khó chịu, khó chịu sẽ tóm hắn trút giận, sau khi về phủ chưa biết chừng còn bị chặt chân ---- chân trái chân phải còn không có gì, nếu như Hầu gia nổi giận cố ý phế bỏ cái chân giữa của hắn...

Trời ơi các cô gái của ta!!!

Xuy Tuyết nhin không được run run một trận, oa oa tiến tới xé cổ họng quát to:

- Nhanh! Nhanh đi gọi Ôn Nhu, Tinh Nhi, Sở Sở, Hoài Ngọc ra, bồi Hầu gia nhà ta uống rượu!!!

Bằng Dục muốn qua che miệng hắn đáng tiếc đã muộn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tới bắt lão tử

Tuyệt đối đủ sức làm náo động toàn trường.

Tiếng nói Xuy Tuyết vừa dứt, toàn trường mọi người đồng loạt đứng lên.

Không đến nỗi như vậy chứ, lực ảnh hưởng của lão tử tại chốn phong nguyệt lại lớn thế ư?

Bàng Dục có một chút kích động, thế nhưng rất nhanh liền phát hiện không thích hợp, bởi vì trước sau, trái phải không có một con mắt hướng nhìn về phía hán mà toàn bộ hướng về cửa chính!

Xuy Tuyết vừa định lên tiếng, bỗng nhiên từ ngoài cửa lớn rầm rập chạy vào một nhóm binh sĩ trang bị hạng nặng, mỗi người đều là thân cao ngựa lớn, khôi giáp sáng bóng, vẻ mặt băng lãnh trang nghiêm giống như sắt đá! Nhân số tuy rằng không nhiều lắm, tối đa cũng chỉ hơn mười người, nhưng đứng ở nơi đó như thiên quân vạn mã, cách ở xa cũng đều có thể cảm giác được lực uy hiếp cùng lực chấn động của bọn họ!

Trong nháy mắt, cả tòa Biên Tiên Các không một tiếng động, toàn bộ âm thanh huyền não bỗng nhiên im bật!

Làm, làm cái gì vậy? Tào hoàng đã phi ư? (Hoạt động của quốc gia truy quét ở mại dâm, tổ chức phi pháp ư?)

Bàng Dục nhíu mày.

Không đúng a, đây là đang ở triều Đại Tổng, ở thời cổ đại đi chơi lầu xanh chính là hợp tình lại hợp lý đã thế lại còn hợp pháp mà.

Hơn nữa kẻ đi truy quét kỹ viện bắt khách làng chơi, xử phạt một khoản tiền nộp phạt chính là cảnh sát thúc thúc —— a, ở niên đại này gọi là "Nha dịch đại ca", thế nào ngay cả quân đội cũng được điều động chứ?

Chẳng lẽ là quốc gia phát tiền trợ cấp quá ít. Lính quân đội cũng muốn mượn "Tào hoàng đã phi" mà kiếm trac một chút?

Hắn còn đang buồn bực thì những binh sĩ bỗng nhiên chỉnh tề đều tản ra đứng hai bên. Vây quanh ở giữa một vị võ quan khí lực cường tráng thân như thiết tháp, áo bào màu đỏ thẫm, vải mỏng quần quanh khung bằng gỗ làm mũ đội đầu, bên hông còn treo một trường kiếm màu sáng như tuyết. Nếu hắn không phải có khuôn mặt lớn một chút, người béo một chút, da đen chút, còn có râu quai nón đầy gò má, đầu tóc dày đặc giống như lông cổ lợn, không chú ý thật đúng là đem hắn trở thành vị đại danh nhân họ Triền rồi.

Xuy Tuyết nhìn chằm chằm vào vị võ quan kia. Ánh mắt có chút đại ra. Nhất thời không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Ai da, đây là vị đại nhân nào? Có ngài cũng các huynh đệ đến thăm thực sự là vẻ vang cho bản các a.

Tú bà Trương ma ma lắc lắc đáng vẻ to béo nhiệt tình qua ngênh đón. Hai luồng XX bệ vệ nhắm cánh tay võ quan cọ sát. May mà Bàng Dục đang ở lầu ba. Trên cao nhìn xuống nhìn không thấy ánh mắt "Vô hạn quyền rũ" của bà ta. Bằng không thì nhất định bị bộ dáng lẳng lơ của Trương ma ma khiến cho ngay cả com ngày hôm qua ăn cũng nôn ra.

- Tét!

Một cái tát thanh thúy vang dội, nặng nề vả vào miệng Trương ma ma.

- Cút, đừng che mắt ta.

Giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị, phảng phất như kim châm đâm thẳng vào nội tâm người khác. Trương ma ma sợ đến cả người run rẩy, vội bung hai má đang sưng lên một câu cũng không dám nói thêm.

Đám tay chân bảo vệ của Biên Tiên Các, chính là mười người đại hán vừa rồi bị tuyệt sắc công tử trừng mắt sợ hãi đến động cũng không dám động vừa nghe bên ngoài có "tình huống", rầm rập như ong vỡ tổ muốn xông ra. Mấy tên này sẵn tay áo vừa mới chuẩn bị động thủ, khi nhìn thấy người muốn đánh chính là quan quân nhất thời lại ngay người, một đám mắt to nhìn nhìn mắt bé không biết nên làm cái gì bây giờ.

Võ quan cười nhạt, phía sau hai gã quân sĩ lập tức xông lên trước, lao vào nhóm tráng hán mười người này, một tay một người ném toàn bộ ra ngoài để dàng như ném con gà con.

Một loạt tiếng kêu thảm thiết 'ai' 'ôi' vang lên, hầu như trong chớp mắt toàn bộ đám tay chân hộ viện kia đều té trên mặt đất, thống khổ rên rỉ hừ hừ, không có một tên nào có thể bò lên được.

Đám khách làng chơi toàn thể đều há hốc mồm.

Mấy tên tay chân hộ vệ của Biên Tiên Các mướn này, ai thường tới vui chơi vài lần cũng biết, cao thủ không dám nói chứ một chọi một chỉ ít có thể quật ngã được vài ba tên nha sai của Khai Phong phủ, cho dù mấy tên đạo tặc, hoa tặc bình thường cũng đừng hòng tại trước mặt bọn họ chiếm được tiện nghi. Đám quân sĩ này rốt cuộc có lai lịch gì, tùy tiện đứng ra hai người lại đánh ngã bọn họ giống như đang chơi đùa như vậy?

- Cấm, cấm, cấm . . . cấm quân trong cung!

Xuy Tuyết thình lình nôn ra một câu.

- Cái gì?

- Trong cung... Những người này là Cấm quân trong cung, hơn nữa là... Thần sách doanh tình nhuệ thủ vệ tẩm cung thánh thượng!

- Làm sao ngươi biết?

- Đại tiểu thư...Quý phi nương nương mỗi lần hỏi phủ thăm viếng, đều là do Thần sách doanh phụ trách hộ tống, từ kiêu đáng khôi giáp và binh khí của bọn họ, tiểu nhân nhận ra được.

Xuy Tuyết một mực khẳng định.

Khó trách, Cẩm quân bảo hộ hoàng đế, có thể không lợi hại sao.

Bàng Dục bưng tỉnh, chợt, ánh mắt rơi vào trên người võ quan.

Khá khen cho một hình tượng khôi ngô! Thân như thiết tháp, thân hình cao lớn tựa núi non, từ người tản mát ra khí phách bức nhân, thân thể cực kỳ uy mãnh phảng phất như một cây đại thụ đứng sừng sững không ngã, không hãi sợ bất luận cuồng phong bạo vũ gì tập kích, gò hai bên thái dương cao cao nhô lên, vừa nhìn chỉ biết đúng là cao thủ.

- Diệp, Diệp Cô Thành!

- Ai?

Bàng Dục như bị điện giật run lên.

- Diệp Cô Thành a, đại nội đệ nhất cao thủ, thống lĩnh vệ thiếp thân của hoàng thượng, biệt hiệu...

- Biệt hiệu Hắc Diện Sát Thần, tám mươi vạn Cẩm quân người nào gặp cũng sợ.

Bàng Dục trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa té xỉu.

Lão tử không phải là xuyên qua sao, cả phiên bản tên nô bộc vô si Tây Môn Xuy Tuyết bên người cũng đã đủ nhức đầu rồi, có cần lại phải thêm một tên sơn trại Diệp Cô Thành tự xưng Hắc Diện Sát Thần nữa sao?

Chỉ nhìn tên võ quan râu quai nón như lông lợn cứng giống như thiết châm kia, Bàng Dục cũng sắp động kinh rồi, lại vừa nghe đến biệt hiệu của hắn có lực chấn động như thế, Bàng Dục thực sự hận không thể đập đầu vào tường.

Kiểm Thần đã bị chà đạp thành tiện nhân, Bạch Vân thành chủ phiêu dật tuần lã, thanh khiết như mây, nhẹ nhàng như gió liền cũng bị 'bôi nhọ' như thế sao?

- Ôi, không tốt.

Xuy Tuyết bỗng nhiên kinh hô, sau đó tự mình che miệng lại.

- Lại có chuyện gì?

Bàng Dục cực kỳ bức tức đối với việc hắn rống lên như thế.

- Hắn... Diệp thống lĩnh mang theo Cẩm quân tới sợ là...

- Sợ là cái gì?

- Sợ là tới bắt chúng ta!

- Gì? Bắt chúng ta?

Bàng Dục giật mình đứng lên.

Xuy Tuyết liều mạng gật đầu.

- Vì sao?

Bàng Dục vẫn mơ hồ hỏi.

Tuy rằng hắn nhớ mang máng trước đây xem qua trong sách hình như có nhắc tới luật pháp Tổng triều quy định bất luận quan viên triều đình nào cũng không được ngủ với gái điếm, nhưng hắn hoàn toàn không quan không tước, cùng lắm cũng chỉ là một tên Hầu tước lấy không bằng lòng sống cho qua ngày, cho dù ngang nhiên đi chơi kỹ viện thì cũng không có gì phạm pháp mà, hơn nữa, cái gọi là 'Quan viên không được ngủ với gái điếm' căn bản chỉ là vì ứng phó dư luận cho nên bề ngoài mới làm như thế, từ khi đề ra quy định đó cho tới nay vẫn chưa chân chính chấp hành qua, nếu không thì sau này người có địa vị thiên tử như Tống Huy Tông làm sao dám nửa đêm xuất cung tới ngủ với Lý Sư Sư chứ, cái bài 'Cầm ác sơ ôn, thú hương bất đoạn, tương đối tọa điều sanh. Đề thanh vấn: hướng thủy hành túc? Thành thượng dĩ tam canh, mã hoạt srong nùng, bất như hưu khứ, trực thị thiếu nhân hành.'* cũng là trò cười thiên cổ. Lại nói tiếp, Bàng Dục hắn tới chỉ bắt quá chơi chơi mà thôi, góp vui lấy lệ, động cơ đó là tương đối thuần khiết, gọi cô nương chẳng qua là muốn các nàng bồi uống rượu, trò chuyện, trêu đùa tiện tay chiếm chút tiện nghi, lại chưa nói đến việc muốn công khai mang cô nào đi mướn phòng... .

Trích:

(* đoạn này là bài từ, nghĩa là: 'Màn gấm vẫn còn hơi ẩm, khói bốc từ lò lò hình thú không ngừng, hai người đối mặt trao đổi về mặt âm nhạc. Nàng nhỏ giọng hỏi: muốn đi hay ở lại đây nghỉ ngơi? Ngoài thành đã canh ba, sương mù đường trơn trượt, không bằng nghỉ lại, ngoài đường ít người đi lại lắm'.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Lỗ chó

Bàng Dục còn chưa có nổi giận, Xuy Tuyết đã nhảy dựng chửi ầm lên.

- Bàng Phúc người một lão súc sinh, lão Vương Bát, đồ con hoang, chó lợn không bằng! Kêu người mắt nhắm mắt mở để cho Hầu gia ra phủ, lão súc sinh quay đầu lại liền đi vào trong cung báo tin, xem ta hồi phủ không cầm dao...

- Nhỏ giọng một chút!

Bàng Dục vội ngăn lại, nhưng đã không còn kịp rồi, Diệp Cô Thành lông mày vừa nhíu, rõ ràng nghe được động tĩnh phía trên, ngưng thần quát lên.

- Đừng trốn nữa, ra đi. Nếu như ngài có ý như vậy, mặt tướng chỉ có thể đắc tội.

Đắc tội cái đầu người a, không phải là tôi bắt lão từ à!

Bàng Dục thiếu chút nữa chửi ầm lên, lại sợ bại lộ nơi ẩn náu nên nín nhịn.

Quên đi, đại nhân không so đo tiểu nhân, châm ngôn nói rất hay, nhắm một chút gió êm sóng lặng, lui một bước biển rộng. . .

Không có thời gian làm nhảm nữa!

Nhanh chóng biến thôi, chạy mới là đạo lý.

Hắn tóm lấy Xuy Tuyết, vừa hướng phía dưới kéo nhưng bắt vào khoảng không, định thần nhìn lại thì tên khốn này đã chạy tới phía sau cánh cửa sổ.

Lẽ nào lại như vậy!

Bàng Dục hận không thể tóm hắn đập cho một trận, vội vàng chạy đuổi theo.

Hai người đều không phải là kẻ ngu. Sẽ không ngu xuẩn đến mức chạy tới sát bức tường rồi nhảy ra ngoài. Vừa rồi xem qua, bên ngoài kia sớm đã bị bao vây chặt như nêm cối, chạy tới đúng là đưa đầu vào rọ.

Bọn họ chạy về hướng Bắc.

Biên Tiên Các nghe tên đơn thuần chỉ là một tòa thanh lâu. Kỳ thực bên trong rất lớn. Ngoại trừ Đông, Tây, Nam, Bắc bốn toà vọng lâu ôm lại hợp thành đại sảnh chính. Còn có một tòa hậu viện chiếm diện tích hơn trăm mẫu. Cái gì vườn hoa Cúc, ôn tuyền, vườn hoa Mẫu đơn, đầm hoa Sen, đài thủy nguyệt cái gì cần có đều có. Tiến vào mà vui chơi không đủ mười ngày nửa tháng thì thật quá đáng tiếc.

Quy mô lớn như vậy. Cẩm quân trừ phi điều động mấy nghìn người bằng không khẳng định vây quanh không được. Cho nên chỉ cần ly khai đại sảnh chính chạy tới hậu viện. Cơ hội chạy thoát vẫn là rất lớn.

Bắc lâu gắn sát với hậu viện. Nếu như nói bốn phía đại sảnh còn chưa có bị vây quanh. Không hề nghi ngờ đúng là ở đây.

Quả nhiên, Bàng Dục tiến lên đẩy ra cửa sổ, phía dưới khoảng không vắng vẻ một người cũng không có.

Trời cũng giúp ta.

Hắn vui mừng, thực trời thương kẻ có nhân phẩm tốt, vừa mới chuẩn bị xoay người nhảy xuống, bỗng nhiên ý thức được một cái vấn đề nghiêm trọng.

Cao, thật sự là cao!

Dưới loại tình huống này đương nhiên cũng không phải là Xuy Tuyết đang vỗ mông ngựa hắn, mà là cự ly bề cửa sổ lầu ba cách mặt đất ít nhất có 7,8 trượng, cao gần 20m.

Bàng Dục cũng không phải là Hoàng Dung, hắn không biết võ công, liền nhảy như thế hiển nhiên là đôi chân của mình sẽ không xong.

- Xuy Tuyết!

Hắn lớn tiếng gọi.

Tây Môn Xuy Tuyết, Tây Môn Xuy Tuyết, tên gọi thật oách a! Nếu như người biết võ công dù chỉ một chút thì chỉ ít lão tử cũng chẳng phải sợ vãi ra khi muốn nhảy từ trên cao xuống như thế này.

- Nhảy xuống nằm úp sấp, làm... .

Hai chữ 'Đệm thịt' còn đọng ở bên mép, Xuy Tuyết vừa rồi còn ở một bên thờ dốc đột nhiên lại không thấy nữa, Bàng Dục quay đầu lại nhìn trái nhìn phải cũng tìm không thấy.

- Hầu gia, ngài nhanh lên... nhanh lên a...ta ở đây.

Dưới lầu truyền đến tiếng hô cấp bách, rất hèn mọn, rất quen thuộc.

Xuy Tuyết?

Bàng Dục trừng mắt to, vẻ mặt không thể tin được.

Đây là 7,8 trượng cũng không phải là 7,8 m a, hắn đi xuống như thế nào, lẽ nào hồn vía của Tây Môn Xuy Tuyết nhập vào tên khốn kiếp giả mạo dưới kia?

Xuy Tuyết đưa tay chỉ chỉ bên cạnh, Bàng Dục lúc này mới có phản ứng.

Là sợi dây, một sợi dây từ mái nhà thông xuống dưới, sợi dây thừng to chừng cánh tay trẻ con.

- Con bà nó gấu, sao kỹ viện còn có đồ chơi thế này?

Bàng Dục vừa đu xuống vừa hỏi.

- Hầu gia không biết sao, Biên Tiên Các thường có vài oán phụ địa vị cao quý có chút tuổi già sắc suy chạy tới nháo sự, đều không phải phải tìm trượng phu chính là tìm con trai, mỗi lần cũng âm ỉ quá mức, nếu như tới tóm được người cần tìm thì bù lu bù loa, khiến cho sinh ý cũng không cách nào làm nổi. Sau đó có người bày ra chủ ý cho Dạ Xoa ma ma, tại Bắc lầu treo một sợi dây thừng, phía dưới đặt một đệm cỏ, những bà thím không biết giữ mặt mũi kia nếu như tới đây bắt gian, tìm ai thì người đó chuẩn đi, không bắt được quả tang thì xem bọn họ nháo như thế nào.

- Chuẩn đi? Đó chính là nói đến hậu viện có biện pháp đi ra ngoài.

Bàng Dục trước mắt sáng ngời, cước bộ dừng lại.

- Đúng vậy.

- Có đường có thể đi ra ngoài ư?

- Vâng... cái đó... có thể nói như vậy.

Xuy Tuyết nói có chút cà lăm, mập mờ nói không rõ ràng.

Bàng Dục vừa định hỏi rõ ràng, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng quát mắng của Diệp Cô Thành.

- Mụ mụ nó, từ đầu đã kêu các người canh gác cho chặt một chút, nhanh chóng tập hợp người qua đây bao vây xung quanh Bắc lầu cho lão tử. Hiện tại hay rồi, tới trễ một bước làm cho người cần tìm chạy thoát, còn không mau đuổi theo!

- Vâng!

Ít nhất 50, 60 người đồng thanh lên tiếng, tiếng la hét rung trời.

Xuy Tuyết thân thể run lên, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, một giây đồng hồ cũng không dám ngừng lại, ba chân bốn cẳng chạy đi.

Khốn kiếp!

Bàng Dục thiếu chút nữa giậm chân mắng to, tuy nhiên tại thời khắc này hắn kiên định một cái tín niệm.

Ây, chủ tử vứt bỏ thù hận không để ý cũng không phải chủ tử tốt!

Cho nên... .

Hắn rất là hiền ngang lăm liệt xoay người, nhìn chính xác phương hướng chạy của Xuy Tuyết vội vàng đuổi theo.

- Đây...chính là con đường ngươi nói?

Phần nộ, căm tức cùng hung bạo xem lẫn vào nhau, từ ngữ từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng Bàn Dục bắn ra, trong ánh mắt phăng phất như có hỏa diễm đang thiêu đốt, bất cứ lúc nào cũng có thể lao tới đem Xuy Tuyết băm thây vạn đoạn.

- Dạ...đúng, đúng vậy, những khách đó nếu như muốn chạy thoát, cũng, đều là từ chỗ này chui ra.

- Tốt, rất tốt, quả thật rất tốt...

Bàn Dục cắn răng, vẻ mặt không biết là giận hay là cười.

Xuy Tuyết được gọi là một người không biết liêm sỉ, thân nhiên khom lưng tiếp cận “lối thoát hiểm” trước tiên:

- Hầu gia, việc này không nên chậm trễ, nếu không chúng ta hiện tại liền...

- Ngươi muốn ta chui vào lỗ chó để chạy thoát ư?

“Tét!” Thanh thúy, chậm rãi, trôi chảy, vang dội, không hề nghi ngờ đúng là thanh âm đánh vào mặt.

Một cái tát thật lớn, thật nặng, thật vang.

Chủ nhân của cái tát cũng không phải là Bàn Dục, mặc dù hắn rất muốn làm như thế, thế nhưng tự nghĩ là một chủ tử tốt có đạo đức có tu dưỡng có phẩm chất, cái loại chuyện đánh người này là phải trở lại trong phủ đóng cửa lại rồi mới động thủ.

Người tát càng thêm không có khả năng là Xuy Tuyết, bởi vì cho dù suốt ngày tưới cho hắn gan hùm mật gấu, hắn cũng không dám đối với chủ tử cao lớn vĩ đại, anh minh thần võ có chút bất kính gì.

Như vậy là ai đánh người, bị đánh là ai?

Bàn Dục nhanh nhạy quay đầu lại, bên trong tầm mắt quả nhiên nhiều hơn hai người.

Hai người này cũng là người không có khả năng cũng không nên xuất hiện ở chỗ này.

- Ngươi đúng là chán sống rồi, dám kêu bản công tử chui lỗ chó!

Giọng khiển trách giòn giã giống như tiếng đàn hạc của ác quỷ vang lên tại địa ngục, hơi thở phun ra từ cổ họng phăng phất như hàn băng ngưng tụ tại mỗi một mạch máu trong thân thể, ngay Xuy Tuyết gần đây cũng cảm giác phía sau từng đợt rét run, vô ý thức thụt thụt lại cổ.

Hắn nhát gan thì không thể phủ nhận, thế nhưng một câu quát to có thể tại trên người hắn tạo thành loại hiệu quả thế này, dùng nửa thân dưới suy nghĩ cũng biết đó là tuyệt sắc công tử.

- Công tử, ta...

Tên nô bộc tuần tú ghen ngào, viền mắt hồng hồng thiếu chút nữa là nước mắt lưng tròng trào ra.

- Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua chủ tử đánh. . . ê, sao ngươi lại ở chỗ này?

Tuyệt sắc công tử đang muốn quát lớn bỗng nhiên cảm giác bên cạnh có người, quay lại khuôn mặt nổi giận đùng đùng, vừa nhìn phát hiện là Bàn Dục nhát thời sắc mặt thành xanh đen.

- Đây, đây câu đó phải là ta hỏi mới đúng, sao ngươi lại ở chỗ này?

- Bản công...

Tuyệt sắc công tử cắn đôi môi ngọc.

- Hừ, chuyện của bản công tử không cần ngươi phải quản! Gia —— đình —— thôi!

- Hầu a, vậy thì chuyện của bản...bản gia đình ngươi cũng không cần quan tâm

- Ta dựa vào cái gì mà không quản?

- Ngươi dựa vào cái gì quản?

- Bằng bản công là...

Tuyệt sắc công tử vừa nói đến được một nửa bỗng nhiên cứng họng.

- Là là là là là là. . . Là là cái gì?

Bàng Dục cố ý giả bộ nói lắp, cố tình muốn chế nhạo hắn.

Mĩa tiểu tử ngươi là ai chứ, dám cãi nhau cùng đường đường chính chính An Nhạc Hầu ta?

- Ngươi. . .

- Ngươi cái gì ngươi, không phục thì động thủ a.

Bàng Dục trông rất ngạo mạn chống nạnh, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, một bộ dáng vô lại cho dù ông trời sụp xuống lão tử còn không sợ.

Tuyệt sắc công tử từ nhỏ đến lớn, từ trước đến nay đứng là duy ngã độc tôn, chưa từng bị người nào ở trước mặt chống đối qua, càng đừng nói là cái loại thích châm chọc khiêu khích như Bàng Dục, toàn thân giận tím mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, lạnh lùng giương cằm lên trừng mắt nhìn hắn, trong ánh mắt hung ác tràn đầy phần nổi trông như là một con cạp mới vừa nuốt vào một con độc xà mà bị nghẹn ở cổ.

- Ngươi nói cái gì? Có gan thì nói——lại——một——lần nữa xem!

- Nói thì nói “Ngươi cái gì ngươi, không phục thì động thủ a” một vạn lần, một vạn lần a.

Bàng Dục nhếch mắt, ngẩng cao đầu như muốn nói muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, bộ dáng ta đây đáng ghét đến cực điểm.

- Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi —— ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi. . .

Tuyệt sắc công tử hoàn toàn bị chọc giận rồi, con ngươi đen thui lập loè sát khí, khuôn mặt khả ái giống như yêu quái vụn vỡ dữ tợn, dương nam múa vuốt giống như lập tức sẽ lao tới tóm lấy Bàng Dục đánh một trận như từ, Xuy Tuyết cùng tên nô bộc tuần tú nhìn thấy hình ảnh đó đều cảm thấy lạnh xương sống.

Thành thật mà nói, Bàng Dục cũng có chút đạo lý, tính tình của tuyệt sắc công tử cùng tuổi tác của hắn quá không tương xứng, rõ ràng là vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn dường như có thể thể hiện ở trên bàn tay, nhưng trình độ hung tàn lại giống như con cạp, phòng chừng ngay cả những tên giết người cướp của như đầu lĩnh thổ phỉ nếu một chọi một với nhau bị nhìn chăm chăm như thế cũng phải bị hắn dọa cho sợ hãi cả tiếng cũng không thốt ra được.

- Mau, đem vườn vây quanh, tỉ mỉ lục soát trong ngoài cho ta!

Tiếng hô quát của bọn cấm quân cách đó không xa truyền đến, Xuy Tuyết vừa nghe nhất thời luống cuống tay chân:

- Hầu. . . Tứ ca, tứ ca của ta. . . ời Tứ gia gia, mau mau từ chỗ này đi thôi, trễ nữa có thể không còn kịp rồi!

- Công tử, ngài mau đi ra đi, vạn nhất bị bắt. . .

Tên nô bộc tuần tú cũng đang khuyên.

- Kêu la cái gì, lỡ chó đánh chết ta cũng không chui!

Đều đồng thanh quát mắng, nhịp điệu hoàn toàn đồng nhất.

- Bắt chước ta nói làm gì!

Vẫn là đồng thanh nói.

- Ngươi lớn mặt. . .

Vẫn như cũ đồng thanh nói, tuy nhiên tuyệt sắc công tử là bị kích thích mà mắng chửi, còn Bàng Dục thì sớm đã đoán được hắn muốn nói gì, cố ý bồn cọt học theo giọng nói của hắn đùa hắn chơi.

Hầu gia điên rồi sao, lúc này rồi mà còn gây sự?

Xuy Tuyết lau mồ hôi một cái, nhưng lại không dám qua khuyên bảo.

- Tiếp tục lục soát phía trước, không thể bỏ qua một chỗ nào!

- Mau, mau, động tác mau lên, tìm tỉ mỉ mọi nơi.

Thanh âm càng ngày càng gần.

Tuyệt sắc công tử vốn nhin không được muốn động thủ —— một tên gia đình của phủ Thái sư, thân phận thấp kém như một con chó con, mà ăn gan

hùm mật gấu dấm trêu chọc đến hần, còn ba lần bốn lượt ngày càng táo tợn hơn, khiêu khích đầy ác ý, không chém đứt tay chân đánh thành tàn phế bằm vằm ném cho chó ăn thực sự khó tiêu tan mỗi hận trong lòng!

Tuy nhiên thanh âm cảm quân sắp truyền đến gần, hần cái gì cũng đành phải thôi, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có. . .chạy!

Biện pháp đi ra ngoài chỉ có một: chui lỗ chó.

Tuyệt sắc công tử đúng là đánh chết cũng không chịu! Tiếng bước chân càng ngày càng gần gấp đến độ hần không biết làm sao, cánh mũi khéo léo xinh xắn thấm đẫm mồ hôi, làn da sáng bóng mượt mà giống như ngọc thạch!

Trời ạ, một người nam nhân sao có thể sinh ra như thế được! ! !

Thần sắc Xuy Tuyết càng tan nát, khuôn mặt trắng bệch, mắt đỏ bừng, thân thể run run, xem ra lập tức muốn ngã xuống.

Con mẹ nó, phé vật, mất mặt!

Bàng Dục thấy vậy, trong mắt càng nhìn càng giận, nhấc chân đá mạnh vào hông hần một cái, đáng thương cho Xuy Tuyết kêu thảm thiết một tiếng, cũng không kịp làm gì nữa, cả người đã gục tại trước lỗ chó.

- Mau, bò đi ra ngoài, nhìn bên ngoài có dây thừng, cây thang gì đó hay không, tìm cách quăng vào đây!

- Người cũng vậy, đi nhanh!

Tuyệt sắc công tử cũng giống ý như kẻ vẽ tranh hồ lô, quay sang tên nô bộc tuần tú cũng đá một cước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lòng tốt không được báo đáp

- Haiz!

Ở bên ngoài cái ổ chó, hai tên sai vặt bị đá đất ngã dúi xuống đất đến mặt mũi nở hoa đã chui ra.

Ở bên trong, Bàng Dục và tuyệt sắc công tử bốn mắt gườm gườm nhìn nhau không ai chịu thua cuộc.

Nếu là lúc bình thường thì có lẽ hai người đã ngoác mồm ra chửi nhau rồi, nhưng lúc này Cẩm quân ở bên ngoài đông như rừng, mở mồm ra thì chỉ có thiệt người thiệt mình mà thôi.

Tuyệt sắc công tử biết điều cũng không nói năng gì, cặp mắt to đen láy của hần lóe lên một tia sát ý như Quỷ Vô thường, chuẩn bị đòi mạng, trong không gian tự nhiên xuất hiện mùi máu tanh.

Bàng Dục như lơ đi cái nhìn của đối phương, thần sắc trấn định. Hần vừa trừng mắt lên tỏ vẻ dọa người, lại vừa suy nghĩ xem vì sao tất cả mọi người vừa nhìn thấy tên tuyệt sắc công tử này thì lại âm thầm kéo nhau ra cửa sau chạy hết.

- Công tử, không thấy vật cần tìm

- Không có a, tứ ca?

Nghe hai thanh âm truyền đến, Bàng Dục thở dài một cách tuyệt vọng, liền quay đầu lại nhìn vị công tử kia. Lúc này sát ý trên mặt hần đã biến mất, biểu tình lại trở nên lạnh lùng như tảng đá, cứ như việc gì cũng không liên quan đến hần.

Tiếng bước chân lúc này ngày càng gần

"Thôi bỏ đi bỏ đi. Đại trượng phu có thể co được thì cũng dãn được. Hần Tín năm xưa cũng phải nhẫn nhịn ném trái bao tử nhục đó thôi...", Bàng Dục vẫn còn đang 'đấu tranh tư tưởng' thì tuyệt sắc công tử kia đã bay lên.

Không sai. Là bay lên đó... Tuyệt sắc công tử điểm nhẹ hai đầu mũi chân giữa không trung tiếp tục lấy đà. Dùng một phong thái tuyệt vời dễ dàng trở mình một cái rồi nhảy xuống. Động tác mềm mại như nước chảy mây trôi vượt qua bức tường đất cao hai trượng.

Thật sự là khinh công a...

Bàng Dục tròn tròn mắt.

- Gia đình thôi. Ngươi đứng đó chờ chết đi nha.

Tuyệt sắc công tử lúc này đang đứng trên đầu tường thần sắc đặc ý nhìn hần cười một cách khinh bỉ.

Mẹ nó, dám trêu chọc lão tử! Bàng Dục bước chân lão đảo, miễn cưỡng tiến lên..

Oạchhhh ngã rồi!. bắt quá không phải hần ngã.. mà là vị tuyệt sắc công tử đang đứng trên bờ tường kia.

Thân thể mảnh khảnh của tên công tử kia đột nhiên run rẩy một cách yếu ớt, sau đó cả người như cắm thẳng xuống đất.

Thảm kịch chuẩn bị xảy ra trước mắt, làm sao bây giờ?

- Cứu a!

Bàng Dục bản chất là người tốt, cực kì tốt là đằng khác - suốt 3 năm cấp 3 rồi 4 năm đại học, hần không hơn không kém được tổng cộng 51 cô gái đánh giá hần là người tốt:

- Xin lỗi, anh là người rất tốt, nhưng chúng ta không thể ở bên nhau được... Hãy quên em đi, rồi anh sẽ gặp được một người tốt hơn em rất nhiều, đó mới là hạnh phúc anh xứng đáng có được.

Cho nên cũng không thể đã mang tiếng người tốt mà thấy nạn không cứu, hần nhào lên đưa người hết mức, may sao vừa đủ để đỡ lấy tuyệt sắc công tử kia, lực va chạm thật lớn khiến hai người văng ra một bên.

Bàng Dục cực kì xui xẻo rơi xuống trước, hần cũng không phải loại da thô thịt dày gì nên cảm thấy xương sống hình như chỉ thiếu chút nữa là gãy rồi.

Cái lưng đau đớn kịch liệt làm mất hần trọn tròn lòi cả ra ngoài. Đúng lúc này mái tóc của tuyệt sắc công tử vốn được cuốn rất chặt trên đầu bị rơi ra, như hàng trăm ngàn sợi tơ đen tuyền rủ xuống bả vai, khuôn mặt của hần bỗng trở thành một tuyệt phẩm hoàn mỹ của nhân gian. Ngũ quan cân đối, nhỏ nhắn đáng yêu như là trời đã sắp xếp nên phải như thế, không thể sai một ly nào.

Nếu không phải đã biết từ trước hần còn tưởng hần đang ôm một mỹ nữ trong lòng ý chứ.. mà cũng không phải, phải là một con búp bê hoàn hảo trông giống hệt con người mới đúng.

- Buông ta ra, tên chết tiệt, mi là một xú nô tài ác ôn, vô lại, không biết xấu hổ!!!

Tuyệt sắc công tử đỏ mặt hét lên giận dữ, đôi tay nhỏ nhắn xinh xắn liều mạng lấy hết sức đập mạnh vào người Bàng Dục tìm cách giã ra.

Để cứu người Bàng Dục đã phải ngã một cú đau nổ đom đóm mắt, kết quả là không được tạ ơn thì thôi, nay toàn thân đau nhức lại còn phải chịu thêm một trận đòn nữa, dù là Phật sống cũng không nhịn được. Bàng Dục không dám ngồi im chịu đòn, hơn nữa quân tử động khẩu chứ không thể động thủ, trọng phụ oai nghiêm lắm liệt không thể bắt nạt một đứa con nít được.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng theo tình hình này cũng không thể nào động thủ được, ngộ nhờ bị Cẩm vệ túm được thì chưa nói được sướng mềm đã phải chịu khổ rồi. Bàng Dục liền hạ quyết tâm, hai tay ôm chặt tuyệt sắc công tử vào ngực không cho rời ra rồi bắt đầu chạy.

Vừa chạy Bàng Dục vừa thăm đánh giá vòng eo nhỏ nhắn đến khác thường của vị công tử này, quả thực là so với nữ nhân thì chả khác là bao nhiêu, thậm chí còn hơn rất nhiều nữ nhân hần từng biết. Một cảm giác ôn nhu tràn tới làm cho con tức giận của Bàng Dục tự nhiên biến mất, mười ngón tay khẽ rung động thâm luyện tiếc không nỡ rời ra.

- Hồn đàn, buông tay ra - buông ra!!!

Tuyệt sắc công tử lúc này đang bị 'khinh bạc' mặt đã đỏ rực như ráng chiều, hình như bị mắc cỡ vậy.

"Cái quái gì đây, lão tử cũng không phải gay, ôm người một tí mà cũng đỏ mặt cái rắm!", Bàng Dục bực mình, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, hần thuận tay liền xé đi một mảnh quần áo trên người tên công tử lấm mồm.

- Kêu đi, kêu nữa đi, người càng kêu to thì Hần gia ta càng hài lòng!

- Không nên, không nên a, người cứu mạng...

Bàng Dục vốn nghe hần kêu như thế càng đắc chí, chợt lại nghe thấy một câu khác:

- Buông tay, nếu không bản công tử gọi người đến thiên người!

Trong cơn giận dữ tên công tử bật ra mấy câu nói đầu đường xó chợ như hoàn toàn không liên quan đến đôi môi hoàn mỹ của hần vậy, đôi mắt đỏ mọng đang khóc thút thít, cánh mũi ngọc phồng phồng ươn ướt. MK, ta mới là người nên khóc chứ!!! Bàng Dục bị hần đè lên người đau âm ỉ, cắn răng chịu đựng đến bây giờ đã là kì tích rồi a.

Ài, thôi miễn đi!

Nhìn dáng vẻ có phần điềm đạm đáng yêu của tuyệt sắc công tử, trong lòng Bàng Dục cũng có phần thương tiếc, không kìm được mà đành buông hấn ra.

- Phup!

Tuyệt sắc công tử thấy mình vừa được buông lỏng liền vung tay lên đánh Bàng Dục, may mà hấn nhanh nhẹn tránh được.

- Này, ta có ý tốt vậy...Ngươi muốn làm gì?

Tuyệt sắc công tử không nói không rằng, tung cước đạp tới, hoàn toàn là sát chiêu hạ thủ bất lưu tình.

Bàng Dục miễn cưỡng gắng gượng tạm thời né tránh được, nhưng kinh phong rín rít khiến hấn cảm giác như bị dao cắt lên mặt vậy.

- Đồ ác ác ác nhân, đi chết đi, tên nô tài không biết xấu hổ!

Tuyệt sắc công tử hoàn toàn không có nửa điểm khoan dung, dương nanh múa vuốt xông vào hấn. Bộ dạng vừa ác độc mà vẫn có vẻ kiêu ngạo đáng yêu, tuyệt đối giống một con hổ con.

- Bên kia có tiếng động!

- Mau, qua đó xem sao.

- Ai cũng không được bỏ qua!

Tiếng quát tháo làm hai người sực tỉnh, tuyệt sắc công tử giậm chân hừ một tiếng, nghe răng hăm dọa lần cuối, rồi tiêu sái như đạp mây bay lên đầu tường.

- Tên gia đình vô sỉ thói tha kia, thù này ta sẽ nhớ kỹ!

Gió mát vẫn êm ả, tuyệt sắc công tử phiêu nhiên đứng trên đầu tường chửi rủa.

Bàng Dục ngây người dõi theo trong chốc lát, hô hấp cũng đình chỉ. Quá tà môn mà!!! Sao một tên đực rựa lại có khuôn mặt đẹp đến hoàn hảo như vậy chứ?

- Bản công tử sẽ không bỏ qua cho ngươi!!!

Thấy hấn đang nhìn mình đến chảy cả nước miếng, tuyệt sắc công tử nộ khí xung thiên, sát ý tràn ngập.

Thế nhưng Bàng Dục một điểm cũng không quan tâm, chỉ ngơ ngẩn nhìn vào đôi mắt to tròn trong suốt của tuyệt sắc công tử. Hình như mỗi cái chớp mắt đều có thể làm trái tim Bàng Dục tùy thời ngừng đập vậy.

Trong lúc đó tiếng hô hoán của Cẩm quân ngày càng gần.

Còn bà nó là con gấu, phiền phức đến rồi a!

Bàng Dục chợt tỉnh, trong lòng lại thấy hoảng hốt.

Chà.. túng thế phải tòng quyền thôi, Bàng Dục ngó quanh bốn phía rồi nhìn lại cái lỗ chó, lòng hấn tự an ủi, nghĩ đến Hàn Tín ngày xưa chịu nhục được thì giờ mình cũng chịu được vậy, nếu sau này công thành danh toại thì cũng đáng để hy sinh a.

Thối lắm!

Lão tử là ai chứ, con của Thái sư đương triều, được phong Hầu tước, là Thái tử đảng đệ nhất nhân, thử hỏi cả thiên hạ này có thằng chết toi nào dám động đến một cọng tóc của ta đây.

Chui vào lỗ chó ư?

Đánh chết ta cũng không chui!

Nhưng bất quá không chui thì làm sao bây giờ? Bị Cẩm quân tóm được cũng không phải là chuyện lớn, nhưng mà bị lão già ở nhà đem ta nhốt trong phủ ba năm thì đúng là sống không bằng chết a!

Bàng Dục đang băn khoăn không biết làm thế nào, bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu nghe vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Khẩu khí này tuyệt đối là của hấn, nhưng thanh âm cao vút kia...

Ài, chắc chắn là tên tuyệt sắc công tử khôn kiếp kia đang bóp mũi giờ trò, giả tiếng người khác mà hô hoán rồi.

- Người đầu, nơi này có cái lỗ chó. Nhanh lên! Đừng để bọn họ chạy thoát...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vưu vật xinh đẹp

- Hô —— hô —— hô ——

- Đứng lại! Đừng chạy!!!

- Hô —— hô —— hô ——

- Đứng lại! Đừng chạy! ! !

Trên con đường gồ ghề trong khu rừng nhỏ phía sân sau của Biên Tiên các, Bàng Dục xiêu vẹo chạy bán sống bán chết trước sự truy đuổi của Cẩm quân.

“Đồ lợn chó đẻ! Súc sinh! F*ck you! Đmm! Đồ con c*c! @#\$%^&\$...”, Bàng Dục vừa chạy vừa chửi rủa trong lòng, dựa trên kiến thức của hắn không một từ ngữ “tốt đẹp” nào là chưa phun ra về phía đối phương.

Mẹ kiếp! Cứu người một mạng không cảm ơn thì thôi, bây giờ lại còn lấy oán trả ơn --- hãy nhớ lấy lần này, tiểu tử thối, coi như ta đã được mở rộng tầm mắt rồi! Loài người hóa ra cũng có loại như ngươi!!!

Bàng Dục trong lòng vô cùng oán giận, âm thầm ân cần “thăm hỏi” tổ tông mười tám đời nhà tên tuyệt sắc công tử kia.

Nhưng Bàng Dục chỉ vừa mới “hỏi thăm” đến đại bá của tên kia thì chợt nghe thấy tiếng Cẩm quân đã tiến lại gần, mơ hồ là ở ngã rẽ phía trước.

Bàng Dục quả thực không có biện pháp gì khác, hắn đành cắn răng tiếp tục chạy! Ít nhất thì còn có cơ hội thoát thân, tuy rằng cơ hội thực sự không nhiều nhưng vẫn còn khá hơn là đứng yên ở đó cho người ta mổ xẻ.

Kết quả là một màn mèo vờn chuột diễn ra. Do tuyệt sắc công tử đã đặc biệt “chiếu cố”, nên Bàng Dục hẳn chẳng khác gì một con chuột rơi vào giữa bày mèo – Diệp Cô Thành đã đích thân thống lĩnh 800 binh sĩ Thần sách doanh để bắt một tên cường đạo thì làm sao có thể thất bại được.

Hậu viện tuy rộng lớn, đối tượng thì chỉ có một người. Nhưng đây là 800 Cẩm quân trăm người chọn một a, lại còn được huấn luyện đặc biệt ở Thần sách doanh. Thiết nghĩ 800 người này bắt một tên thổ phỉ cũng là việc nằm trong lòng bàn tay.

Bàng Dục sở dĩ vẫn chưa bị bắt là vì đối phương thực sự quá cẩn thận. Tuy là 800 người nhưng mà từng gốc cây bụi cỏ đều không bỏ qua, làm cho Bàng Dục có thời gian mà chạy... Thối lắm! Lão tử hôm nay vui vẻ nên sẽ chơi với các ngươi một phen.

Lúc đó đang là cuối xuân. Gió ấm nhẹ nhàng đưa đẩy thức tỉnh vạn vật. Từng đám rêu xanh ngọc tô điểm vẻ đẹp quý phái của diệp tùng. Phóng tầm mắt ra có thể nhìn thấy rất nhiều loại hoa quý. Đúng là “Loạn hoa tiệp dục mê nhân nhãn. Thiên thảo...”* Mẹ nó, lửa cháy đến đất rồi. Sao ta lại có thể có tâm tình để ngâm thơ được cơ chứ!

Trích:

*Thơ : Bạch Cư Dị

Tiền Đường Hồ Xuân Hành

錢塘湖春行

孤山寺北賈亭西

水面初平雲腳低

幾處早鶯爭暖樹

誰家新燕啄春泥

亂花漸欲迷人眼

淺草才能沒馬蹄

最愛湖東行不足

綠楊陰裏白沙堤

白居易

Hán Việt:

Cô Sơn tự bắc Giả đình tây

Thùy diện sơ bình vân cước đề

Kỷ xứ tảo oanh tranh noãn thụ

Thùy gia tân yển trác xuân nê

Loạn hoa tiệm dục mê nhân nhãn

Thiên thảo tài năng một mã đề

Tối ái hồ đông hành bất túc

Lục dương âm lý Bạch Sa đề

Tạm Dịch nghĩa(với sự giúp đỡ của vovong và vietstars):

Ngày xuân đi dạo bên hồ Tiền Đường

Phía Bắc là Chùa Cô Sơn, phía Tây là đình Giả

Mặt nước vừa mới phẳng lặng, chân mây đã xuống thấp

Chim oanh tới sớm tranh nhau những nơi ấm áp trên cây

Chim yển mới bay đến (tân yển?) đang ngậm bùn xuân xây nhà ai

Muôn vãn các loài hoa dần dần làm mất người ta mê đắm

Cỏ thấp chỉ tới tầm gót chân ngựa

Rất thích phía Đông của hồ, đi dạo mãi vẫn không chán

Dưới bóng râm của hàng dương xanh là con đê Bạch Sa(cát trắng)

Tạm dịch thơ:

Ngày Xuân dạo bước hồ Tiền Đường

Bắc chùa Cô Sơn, Tây đình Giả

Mặt hồ phẳng lặng, chân mây hạ

Chim oanh buổi sớm tranh cây ấm

Bùn xuân én ngậm xây ai nhà

Muôn hoa khiến mất người mê đắm

Cỏ non vòn vó ngựa thôi a

Bờ Đông rất thích, dạo không chán

Đê núp dương xanh chính Bạch Sa

Bảng Dục quả thực rất phiền não. Hắn thấy mỹ cảnh như vậy thật nhịn không nổi muốn ca ngợi một cái. Năm đó chẳng phải đã hù dọa biết bao cô gái đó sao, thực không có biện pháp. Hồi ở thế kỉ 21, khắp nơi tràn ngập toàn nhạc nhẽo tuổi trẻ. Những gì là Lý Bạch Đỗ Phủ đã sớm bị coi là lỗi thời cổ hủ. Còn kẻ yêu thơ từ thi phú như hắn chỉ là tiêu điểm cho mọi người trêu đùa khinh bỉ, như một kẻ tâm thần mà thôi. Dù hắn có là đại kì tài trăm năm

khó kiếm, thi đỗ vào trường cao đẳng ngữ văn với điểm tối đa thì có sao chứ. Hắn vẫn không thể thuộc về cái thế giới đó.

Tuy nhiên ông trời hình như cũng không quá vô tình. Không hiểu thế nào lại đưa hắn về thời Tống khi mà văn phong của đất nước đang cực thịnh. Để cho một bụng đầy kinh văn của hắn cuối cùng cũng có đất dụng võ. Ai mà có thể tưởng tượng ra cảnh này được chứ... Aiz!

Hắn vẫn nhớ lúc ở trong phủ quá nhàm chán bèn cầm quyển Đường thi lên xem tạm cho thư giãn. Vốn chỉ có ngâm nga mấy bài thơ, nào ngờ lại làm cho con nha hoàn mang điểm tâm vào cho hắn, mắt trợn ngược cầm suýt rơi xuống đất. Ai da, ôi mẹ của ta ơi, Hầu gia hắn đang đọc sách! Mà lại là Đường thi khô khan thâm ảo nữa chứ!!! Chuyện này đã làm chấn động toàn phủ. Mọi người đều biết tên thiếu gia vô công rồi nghề và vô học này tự nhiên đi đọc Đường thi. Bàng thái sư nghe được tin này lập tức cảm động đến phát khóc!

Quên đi, đối đầu kẻ địch mạnh không thể không cẩn thận được, Bàng Dục khẽ cắn môi kiên quyết đem mấy cái “Thấy cảnh sinh tình” nuốt hết trở vào bụng. Nhìn chung quanh tìm kiếm một chút, hắn chợt phát hiện ra đằng trước cách đó không xa có một hồ nước, quanh hồ hơi nước tản mát, ở giữa hồ là một tòa thủy tạ tao nhã mà không kém phần tinh xảo hoa mỹ, có một hành lang nhỏ uốn khúc ngang qua mặt hồ.

Mẹ nó, nơi này thật đẹp. Tuy rằng hình như rất dễ bị phát hiện nhưng mà nơi nguy hiểm nhất lại có thể là nơi an toàn nhất.

Bàng Dục quyết định rất nhanh, lập tức chạy về phía thủy tạ, lúc này hắn lại nghe thấy tiếng cấm quân hô hoán ngay phía sau:

- Phía trước hình như có người, mau đuổi theo!

- Đừng để cho hắn chạy, đứng lại...

Bàng Dục lập tức khẩn trương hẳn lên, rất sợ bị phát hiện hành tung, mắt ngó ngang ngó dọc một cái, hắn liền đập cửa chính xông thẳng vào trong.

Cửa vừa mở, chợt một hương thơm nhẹ nhàng đưa vào mũi hắn. Bàng Dục không kịp dừng lại, trong lúc vội vàng chợt ngã về phía trước.

“Oach”

Chắc, thế này thì bị vỡ mặt rồi a!

Bàng Dục đang chuẩn bị bảo vệ cái đầu quý giá của mình, phút chốc trước mắt tối sầm, khuôn mặt hắn đập thẳng vào...

Hai cái ngon...

Nhưng quả thật là mềm mại đầy đà a!

Đây thật chẳng khác lạ Tô lạc cực hảo hạng a, thậm chí hình như còn có cảm giác da thịt đầy đà ảm áp nữa. Mặc dù gương mặt đang bị vùi lấp giữa hai ngọn núi mềm mại, hắn vẫn cảm nhận được hình dáng to lớn của “vật thể” dễ chịu này.

Bàng Dục có thể rất thuần khiết – là thân thể thuần khiết, nhưng hắn tuyệt đối không phải kẻ ngu si, tiếp xúc trong nháy mắt liền minh bạch chính mình đang có điểm phúc lớn như thế nào.

Làm một người chính nhân quân tử, hắn nghĩ mình cũng nên lui về phía sau, không thể tiếp tục chiếm tiện nghi của cô nương này được, thế nhưng đó chỉ là nghĩ thôi, cảm giác bồng bênh như có như không này thật là say lòng người a.. ôi mẹ ơi, lui ra thì thật là đáng tiếc, đáng tiếc a.

- Này, đứng lên đi, người định ở trong lòng ta mãi sao?

Bên tai hắn chợt vang lên tiếng cười khanh khách, bây giờ thì mới rõ thế nào là nhất tiểu khuynh thành a, tiếng cười như tiếng nhạc đáng yêu mềm mại uyển chuyển mà tràn đầy mị lực làm rung động lòng người.

Bàng Dục da mặt vốn cực dày, nhưng cũng biết khi nào nên thôi lui, hắn chỉ không ngờ khi vừa nhấc đầu khỏi hai cái ngọn núi mềm mại kia thì cô nàng đưa hai chân gác lên kẹp chặt mặt và cổ hắn, khiến hắn giãy dụa cách nào cũng không thoát ra được.

Bàng Dục tìm đập thỉnh thịch, bản năng nguyên thủy nhất của nhân loại trong hắn nhất thời không thể kiềm chế được, trong hoàn cảnh này e rằng thánh nhân cũng sẽ không khá hơn hắn là bao.

Còn như cái gì mà kiềm chế với định lực của chính nhân quân tử... chỉ có hai chữ thôi, vô nghĩa!

Tiếng cười mê hoặc kia một lần nữa lại vang lên, nhưng lại thêm mấy phần kiêu mị kêu gọi, Bàng Dục lần này thực sự không nhịn được nữa rồi, lúc thú tính chuẩn bị bộc phát thì ngoài cửa chợt vang lên tiếng chân rầm rập tiến tới.

Cấm quân!

Bàng Dục toát mồ hôi lạnh, cổ sống cổ chết vùng thoát khỏi đôi chân đẹp đến chết người kia.

Ngẩng đầu lên, đập vào mắt hắn là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành có thể thuần phục được toàn bộ nam nhân trong thiên hạ!

Thú tính ban đầu biến mất sạch sẽ, trước mắt hắn là một mái tóc đen tuyền óng ả, điểm trên đó là một chiếc trâm bạch ngọc thuần khiết, cặp lông mày

được tô điểm rất nhẹ nhàng, đôi mắt đẹp long lanh như nước, ngọc thủ trắng trong mịn màng như tuyết, chiếc áo lụa màu hồng mỏng như cánh ve chỉ càng tôn lên những đường cong nóng bỏng mờ ảo như có như không. Ngọc phong căng tròn cong vút chỉ được che bằng một làn lụa mỏng, vênh lên khiêu khích nhân loại, ở giữa hai vú vật kì diệu này là một rãnh sâu hun hút mê người, mùi hương ôn nhu mềm mại vẫn còn đọng lại đâu đây..

- Nhìn cái gì vậy tiểu đệ đệ? Hi hi, chưa thấy qua nữ nhân bao giờ sao?

Mỹ nhân che miệng cười nói, hàm răng khê cắn lên đôi môi đỏ mọng, ném cho hắn một cái nhìn làm xiêu hồn lạc phách, phong tình như nước, Bàng Dục trong lòng tăng tăng rung động.

- Nhìn cái gì... đương nhiên là nhìn tỷ tỷ xinh đẹp nhà ngươi rồi.

Hắn cọt nhả nói, thần sắc chợt trở nên khản trương.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, nghìn vạn lần không thể tỏ ra mình đang gặp phải chuyện, bằng không nàng chỉ cần hô một cái thì cái mạng nhỏ của lão tử cũng sẽ đi tong. Bàng Dục âm thầm tự nói với chính mình.

Tự nhiên bị nam nhân xông vào phòng chiếm tiện nghi của mình, thế nhưng mỹ nữ cũng không tỏ vẻ hoảng loạn hay sợ hãi gì, lại khanh khách cười duyên làm đôi ngọc phong rung lên khiêu khích. Kiều đồn vênh ra. Phía trước phía sau tạo thành một đường cong mê người, quả thật là vú vật của tạo hóa a, chỗ nào cần lời thì lời, chỗ nào cần lờ thì lờ, từng phân từng phen trên cơ thể đều tràn ngập mê hoặc đầy nữ tính.

- Thật không? Tỷ tỷ ta nhìn xinh đẹp vậy sao?

Mỹ nữ vừa cười vừa hỏi hắn, khuôn mặt phẳng phất một lớp hồng nhạt, mông đung đưa, ngực rung rung như hai giọt nước to lớn.

Hương khí say đắm lòng người tán ra trong phòng, nhìn nàng như một tiên nữ cao cao tại thượng, bộ ngọc phong trắng sữa nõn nà mờ ảo ngạo nghễ vô cùng, nhất là hai quả nho non mịn trên hai quả bưởi tròn căng vì diệu biến hóa, kích thích trí tưởng tượng của người ta, Bàng Dục mặt lại đỏ lên, trái tim hắn đập càng lúc càng nhanh trước tiên thiên mỹ cảnh này.

- Rất rất đẹp, tỷ tỷ là người đẹp nhất mà ta từng thấy.

Bàng Dục ăn ngay nói thật, phỏng chừng nếu không phải lo lắng Cẩm quân lúc nào cũng có thể xông vào tóm hắn, thì hắn đã vắt tất cả qua mọi bên để hưởng thụ rồi.

Thấy mỹ nữ mà không chiếm tiện nghi thì chỉ có kẻ ngu si thôi!

- Đẹp.. đẹp thì để tỷ tỷ cho ngươi nhìn một lần!

Mỹ nữ cười rục rờ như hoa xuân, đôi mắt long lanh quay tròn như vô ý liếc qua ngoài cửa sổ, ngọc thủ thon dài chợt với tới nắm lấy cổ tay Bàng Dục kéo một cái. Không biết vì sao mà hắn lại không tự chủ được liền ngã lần nữa, khuôn mặt hắn lại biến mất trong cái khu vực thần bí êm ái nhất trần gian đây...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đẹp Nhất Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Người đẹp đang tắm

Nhắc tới cơ bản là không có chuyện gì giống như nhân viên công vụ Bắc Kinh hiện tại... Nhưng, so với bọn họ còn khá hơn nhiều, ngoại trừ hai ngày một lần luân phiên đóng giữ và huấn luyện hằng ngày, việc này ở trong mắt lão Cao cũng không phải là việc nặng nề khó khăn gì, tóm lại bổng lộc tương đương với huyện trưởng ---- kẻ mà có lúc phải gọi là “Huyện lệnh”, à đúng rồi, gia đình còn được miễn thuế.

Bởi vậy lão Cao rất thỏa mãn, nghĩ tới hắn một người miền núi vốn chỉ biết đốn củi đem bán, đói thì ăn, no dừng lại, hiện tại chỉ phí ăn uống hết thầy đều không phải lo, yêu bài sáng ngời đi lại trong kinh thành, chuyện lớn nhỏ có người nào dám không nể mặt, ngay cả cha mẹ thân thuộc ở quê nhà cũng được thơm lây, chỗ ở từ thâm sơn đến thị trấn, cuộc sống thoải mái hơn rất nhiều, ngày lễ ngày Tết gì gì đó quan viên trong huyện còn tranh nhau mang lễ vật đến nhà thăm hỏi, thật là cho hắn đủ mặt mũi.

Ài, ai nói thủ trưởng trực tiếp của người ta là Hoàng đế chứ, Thần Sách Doanh là cách gọi của người thông thạo biết rõ quy chế Cẩm quân, dân chúng gọi bọn họ đều bằng một câu “Vạn Tuế Quân”!

Thay đổi nghiêng trời lệch đất này làm cho lão Cao cảm kích Hoàng đế không gì sánh nổi, thế nhất định phải làm việc tận lực, báo đáp đại ân đại đức của triều đình với hắn, cho nên cho dù là diễn tập huấn luyện hay làm nhiệm vụ canh giữ, lão Cao bao giờ cũng vất vả nhất, ra sức nhất, ăn khổ cực nhất, qua hai năm lại có thể làm tới Thập trưởng, có một đám huynh đệ thuộc hạ sai sử.

Người thứ nhất vọt vào Biên Tiên Các chính là lão Cao, người thứ nhất giết vào hậu viện cũng là lão Cao, người thứ nhất dẫn huynh đệ thủ hạ tới phụ

cận tiểu lâu... đương nhiên chính là lão Cao.

- Lão đại, nơi này có cần vào hay không?

Đồng hương và là bạn bè đáng tin Hạ Đại Đức chỉ vào tòa thủy tạ nằm ở giữa hồ nước hỏi.

- Nói nhảm! Không nghe Diệp thống lĩnh nói sao, cho dù đào ba thước đất trong Biên Tiên Các cũng phải tìm ra người!

- Rõ!

Thập trưởng ra lệnh, hơi thở của Hạ Đại Đức lập tức mạnh mẽ lên, cũng không quản ở trong tòa lâu vũ tinh xảo kia rất có thể là bả hai bí mật của vị quan lớn nào đó, vung tay lên cùng bảy tám huynh đệ hăm hập tiến vào.

Lão Cao trong lỗ măng có cẩn thận, xa xa nhìn chăm chú cửa sổ lầu các gần mặt nước, đề phòng thủ hạ đi vào tìm tòi thì đối phương nhân cơ hội nhảy qua cửa sổ, lặng lẽ ẩn trong hồ nước.

Qua một hồi lâu cửa sổ không chút động tĩnh, lão Cao phỏng đoán bên trong cũng đã xong việc, quay đầu nhìn.

Ta cắt c*** của đám tiểu tử các ngươi!

Nhìn qua chỗ đám thủ hạ, lão Cao nhìn không được muốn mắng chửi to một tiếng.

Mười anh em thủ hạ của hắn, mười tên ngốc đứng ở cửa chính, bàn chân mỗi người giống như chôn ở đó vẫn không nhúc nhích.

- Hạ Đại Đức!

Lão Cao tức giận, hét lớn tiến tới.

- Ngươi không phải ngay cả mẹ cũng không sợ sao, vật gì khiến ngươi sợ như vậy, ngay cả cửa cũng không dám vào!

Lão Cao xông lên đá một cước, đá văng cửa chính ra bên cạnh, chân còn không có bước qua cửa chính hắn cũng choáng váng!

Trong lầu dĩ nhiên là khuê phòng nữ tử, bốn mặt cắm chướng tua cò, trập trập hương thơm, kẻ khác ngửi thấy muốn say mê.

Chỗ đối diện cửa chính dĩ nhiên đặt một thùng tắm, trong thùng tắm vừa khéo có một cô gái đang tắm rửa!

Ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa mở rộng chiếu vào trong, rọi lên thân thể mềm mại trắng trẻo của nàng, ánh sáng nhu hòa như ánh trăng dọc theo đầu vai tuyết nhu chảy xuôi xuống, vòng qua xương quai xanh tới nửa vòng cung hết sức tròn bóng, hai cánh tay như ánh trăng đang vuốt ve làn da đẹp như ngọc ngà, nước chảy trên người như muốn kéo theo ánh mắt của những kẻ nhìn ngắm!

Nhiệt độ nước vừa vặn ấm hơn ánh mặt trời một chút, nàng lười biếng mà nằm bên trong, bởi vì nàng nhấc cao đôi chân phần quang tinh tế trong thùng, lòng bàn chân lộ ra sáng bóng ôn nhuận, cổ chân nhắn nhụ hiện lên giống như là dầu tinh, trơn như ngọc, mềm như gấm...

Ánh mặt trời phủ qua thân thể mềm mại của nàng giống như cánh tay của tình nhân, da thịt ngâm trong nước nóng dần dần nổi lên màu hồng, mái tóc thanh tú mây đen tàn ra như gương sáng lạn, che khuất đường cong đẹp đẽ động lòng người dưới nước, mặt cười phần nị trong suốt so với Vũ hoa thạch giấu kỹ trong cung còn trong sáng hơn vài phần!

Cái gì gọi là đẹp?

Tóc mây rối tung, mị nhãn như tơ, môi anh đào hé mở...

Thân thể óng ánh, đôi chân thon dài, mắt cá chân tròn trĩnh...

Bình sinh lão Cao cũng từng ngắm qua một vài mỹ nhân, nhưng cho dù tam cung lục viện mỹ nữ như mây cũng chỉ có một mình Bằng nương nương được hoàng đế sủng ái có thể so sánh được với thiếu nữ này mà thôi.

Mười... không, tính thêm lão Cao là mười một, mười một người đàn ông toàn bộ xem ngây người, ai cũng không nói ra lời.

Mỹ nữ làm như không có gì, giống như trên đời không có chuyện gì khiến nàng khoan khoái dễ chịu hơn so với tắm nước nóng. Mặc dù ngoài cửa có nhiều nam nhân đứng cũng không thèm để ý, mắt phượng long lanh híp lại, ánh sáng con ngươi thâm thúy yêu mị, cặp môi thơm ním cười doanh nhiên, dường như đang thưởng thức đường cong cực kỳ duyên dáng của mình.

Hạ Đại Đức “ực” một tiếng, đột nhiên nuốt nước bọt, thiếu chút nữa quên cả hoạt động cổ họng, ho một cái thoáng hoàn hồn, lẩm bẩm nói:

- Đẹp... đẹp quá... giống như Hoàng hậu nương nương.

Lão Cao ừ ừ đáp lại hai tiếng, mới tỉnh ngộ hắn nói cái gì, cả giận nói:

- Thối lắm! Hoàng hậu nương nương đầu thể so được với nàng, chỉ có Bàng quý phi và...

Còn chưa nói xong lại ngậy đại.

Cho dù một nam nhân đang tắm rửa, đột nhiên trông thấy rất nhiều hán tử lỗ mãng xông tới chỉ sợ cũng bị hù không nhẹ, nhưng mỹ nữ ngay cả mặt cũng không thay đổi, vẫn ung ung thong thả mà nửa ngồi nửa nằm trong bồn tắm thậm chí ngay cả mí mắt cũng không mở, mặc cho hơn mười đôi con mắt si ngốc dục hỏa cháy bỏng nhìn chăm chăm lên thân hình tròn tuột, trong suốt, không chút tỳ vết của nàng, nàng chỉ chăm chú tới đôi chân thon dài tinh tế của mình, đến khi nước phía trên mặt nước dần tĩnh lặng trở lại mới giờ lên tổ thủ thon dài cực kỳ xinh đẹp mà vuốt lần tóc mai qua sau tai, “phốc” cười, quẹo rừ cười với mọi người:

- Các vị quân gia, lẽ nào chưa có xem qua con gái tắm rửa?

Giọng nói mềm mại dễ thương, tràn ngập lực mẹ hoặc vô tận!

Bị đôi mắt đẹp của nàng quăng tới, chín trong mười vị Cẩm quân chao đảo linh hồn, hồn phách chẳng biết bay đi đâu, còn lại hai người đơn giản hai chân run lên, giật giật mình như bệnh sốt rét, trước quần đều ẩm ướt.

Trên mặt mọi người đều có một đôi mắt tham lam, nhìn đắm đắm, hùng hực dục hỏa, mỹ nữ vẫn không để tâm một chút nào, chậm rãi dùng một chiếc khăn lụa màu hồng lau qua thân thể mình, giống như muốn đem tất cả mệt nhọc uể oải của mình toàn bộ đều tẩy trừ trong nước. Nếu như nói đa số nam nhân nhìn thấy mỹ nữ xích lửa, thì đều trở nên giống như một con chó, như vậy mười một người trước cửa, mười một tên đã trở thành sói ---- sói ác... đồ mắt mà nhìn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Lão tử là chính nhân quân tử

Lão Cao bỗng nhiên quát to một tiếng làm mọi người giật mình.

- Ngươi có hay không... có hay không thấy một công tử đáng đáp khoảng chừng này chạy vào đây?

Lão Cao hỏi như nã đạn, nhìn như nộ hỏa đã công tâm sẵn sàng nhảy vào liều mạng với đối phương, mà hoàn toàn không nghĩ tới việc lúc này chính mình và thủ hạ bị ma nữ đầy mị hoặc này dùng sắc đẹp giữ lại, không thể đi đâu được.

- Ah..công tử thì chưa thấy, nhưng mà thấy mấy tên rất hung hăng thô lỗ.

Mỹ nữ cười nhẹ, mắt thoáng hiện lên một tia mị sắc.

- Ai?

- Không phải chính là chư vị sao.

- Ngươi...

Hạ Đại Đức vừa muốn phát tác thì bị ánh mắt long lanh liếc xéo quá, lập tức trong đầu ong ong lên, con giận dữ kia đột nhiên hóa thành dục niệm thô bỉ.

- Thực sự không có?

Lão Cao cắn môi, giọng điệu âm trầm hỏi, nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào mỹ nữ này.

- Không có là không có, không tin thì ngươi lục soát đi.

Mỹ nữ làm như chẳng thèm để tâm đến mấy gã nhảm chán này, đôi môi đỏ mọng nước bĩu lên, trông vẫn phong nhã thoát tục nhưng có thêm vài phần tiếu ý.

Mọi người nhìn mỹ nữ làm bộ dạng như vậy bỗng trở nên thần thò, tâm thần loạn động cố ép mình nhìn sang hướng khác... Trong lòng thầm nghĩ, nếu có thể đi vào nơi khuê phòng của nàng thì không biết sẽ như thế nào... Viễn cảnh thật là hấp dẫn nhưng tự bọn chúng cũng biết là không thể.

Một bọn mặc giáp trụ thô kệch như bọn hán hạp tấp chạy vào phòng ngủ của người ta – cho dù chủ nhân của gian phòng này cũng chỉ là một nàng ca kỹ, nhưng quanh nàng phong tình tràn ngập, dung mạo lại như thiên tiên, làm cho đám binh sĩ có phần không dám khinh nhờn.

Mọi người lúc này trong lập tràn ngập cảm giác áy náy, muốn lập tức rời khỏi tiểu lâu này.

- Lục soát!

Bỗng nhiên nghe lão Cao hét lớn một tiếng.

- Cái gì?

Chúng nhân nhất thời sững sờ, không thể lý giải nổi tại sao lão đại của mình lại trở nên sắt đá như vậy?

- Lục soát cho ta!

Lão Cao cắn răng hạ lệnh. Một tay véo mạnh vào trong thịt. Con đau nhức khiến hần miễn cưỡng bảo trì được trạng thái tỉnh táo.

- Ah. Các người dám... .

Mỹ nữ hồn dỗi quát. Khuôn mặt đang tươi cười lần đầu tiên xuất hiện nét hoảng hốt.

- Chúng ta đang phá án, nếu cản trở thì cũng giống như là tòng phạm!

Lão Cao từ sau lưng rút ra một tấm lệnh bài.

Mỹ nữ trong mắt tinh mang xẹt qua. Liếc qua tấm lệnh bài rồi lầm bầm.

- Hừ, soát thì soát. Bản cô nương cũng chả giấu nam nhân trong phòng.

Chúng Cẩm quân được mỹ nữ cho phép liền tóa đi lục soát.

- Đại nhân, Tây sương phòng không có.

- Đông sương phòng cũng không có ai.

- Khuê phòng trống không.

- Phòng khách không có người.

Thần Sách Doanh vẫn là Thần Sách Doanh, quả nhiên hiệu suất làm việc rất cao, chỉ sau một tuần trà đã lục soát xong cả tòa tiểu lâu.

Lão Cao lần đầu tiên đỏ mặt lên, vội ôm quyền hướng về phía mỹ nữ mà tạ tội.

- Trong lúc sơ ý ta nhất thời nghi ngờ sai chỗ, mong rằng cô nương không lấy làm phiền lòng.

- Khách khách, quân gia nói đùa rồi – ai, nước cũng lạnh rồi.

Lão Cao tự cảm thấy thẹn liền kéo theo đám huynh đệ nhanh chóng ly khai.

Trong lúc đang đi ra ngoài, có kẻ không nhìn được quay đầu lại, chỉ mong có thể một lần nữa được nhìn thấy tiểu mỹ nhân liếc mắt một cái.

- Ngươi đó! Cút ra đây cho ta.

Tiếng bước chân đã đi xa, mỹ nữ ngọc thủ khẽ chạm xuống nước, hứ một tiếng hồn dỗi nói.

- Phù... .

Bàng Dục thò đầu lên khỏi mặt nước.

- Ha ha ha! Đa tạ hảo tỷ tỷ, vừa rồi thật là quá nguy hiểm mà.

- Hừ, nói ngọt quá nhỉ, sao lại không giống kẻ vừa mới chiếm tiện nghi của người ta.

Mỹ nữ vừa véo hần một cái, vừa cười rộ lên, bộ dáng phong tình vạn chủng, quả thật mê người quá đi thôi.

Vừa rồi Bàng Dục ẩn thân trong thùng gỗ, hai thân thể kề sát vào nhau, đặc biệt khuôn mặt hần được chiếu cố đặc biệt ở giữa hai giọt nước to lớn mềm mại kia, may là cũng không phải trực tiếp tiếp xúc mà còn qua mớ tóc dài bông bênh trong nước của nàng không thì chắc hẳn dục hòa công tâm mà chết chứ đừng nói đến nghệt thở mà chết, chắc cảm giác tuyệt diệu thế nào thì có lẽ cũng chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ chứ khó mà có thể miêu tả được.

Bàng Dục lúc đó bị kích thích đến nỗi gần như quên mất nguy hiểm cận kề, hai tay nhất thời đem tấm thân đầy đà của mỹ nữ ôm chặt lấy. Hương thơm đầy mị hoặc cho dù ở dưới nước cũng như có như không lan tỏa vào mũi hần, là một loại mê hương làm say lòng người.

Mỹ nữ vì che giấu cho hần nên giả bộ nhàn nhã không có gì xảy ra. Thế nhưng mỗi lần nàng cử động là lại tạo ra một ma sát hết sức kích thích, khiến tiểu

anh hùng của Bảng Dục khó chịu khôn cùng, đúng là mỡ dăng miệng mèo mà.

Đừng nói là Bảng Dục không có kinh nghiệm ‘thực chiến’ gì, cho dù hắn có là loại tâm tình phóng đảng thường xuyên trêu hoa gẹo nguyệt thì bây giờ cũng tuyệt đối không chịu nổi cảm giác thuần khiết dấy lên trong lòng.

Cũng may mà mỹ nữ có thể chịu đựng được, từ đầu đến cuối cắn răng không thốt lên một tiếng kêu đáng nghi nào, cho đến tận lúc bọn lão Cao rời đi hết.

Bảng Dục giãy dụa chui ra khỏi mặt nước, há mồm thở dốc đương nhiên muốn thể hiện lòng biết ơn của mình, còn cái chuyện kia thì.. Coi như cái gì cũng chưa xảy ra là tốt rồi!

Thật ra cũng chả cần nói lời thừa, ta đây là chính nhân quân tử, dù có chiếm chút tiện nghi cũng là do tình thế ép buộc, trong lòng ta chắc chắn không có một ý nghĩ bậy bạ nào muốn khi dễ mỹ nữ và tấm lòng của nàng – đúng, tay chân ta là do bản năng điều khiển, tất nhiên là cũng có ngộ nguỵ không ít, nhưng mà đó hoàn toàn do tên lão Cao thừa hơi nhiều chuyện cứ nản nả không chịu đi đó chứ!

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy nhưng dường như hắn vẫn đang nhìn chăm chăm vào cái bồn đặt trước mặt không quá nửa thước kia.

Vóc người của mỹ nữ này thật là cực phẩm trong cực phẩm a.

- Đệ đệ thông minh.

Mỹ nữ phát ra một thanh âm mê mị hút hồn, khuôn mặt quyến rũ của nàng bỗng tràn đầy dã tính, gò má xinh đẹp như chạm sát vào mặt Bảng Dục, miệng nở ra một nụ cười vô cùng bất hảo.

- Chuyện.. chuyện gì?

- Vừa rồi ngươi khi dễ tỷ tỷ?

- A... cái này...

- Vậy hiện tại đến phiên tỷ tỷ khi dễ ngươi, tên láu lỉnh này, đến đây.

- Ngươi đừng, đừng tới đây, qua tiếp nữa ta... ta gọi người!

Bảng Dục sợ đến nỗi liên tục lùi về sau.

Bảng Dục thuần khiết sợ tới mức lùi hẳn ra sau, bỗng nhiên sống lưng cứng đờ đúng là dán vào tường không thể lùi hơn nữa.

Khốn kiếp, lão tử làm sao vậy chứ, mỹ nữ đưa tới bên miệng mà không ăn thật không còn thiên lý!

Nghĩ thông suốt một điểm “then chốt” này, Bảng Dục nhào tới, nào ngờ lại chụp vào khoảng không.

Mỹ nữ thoáng cái biến mất, sai rồi, nàng ta đang choàng lụa mỏng ngồi ở mép giường, hai bên sa trướng hồng nhạt bị lôi kéo buông xuống, bỗng nhiên cửa chính bị một cước đá văng ra, đối diện đúng là mặt xanh Diệp Cô Thành Diệp đại hộ vệ và lão Cao, Hạ Đại Đức cùng một đám Cẩm quân!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Không có một chút hoảng loạn và chần chừ, mỹ nữ thản nhiên cười tươi, dịu dàng đứng dậy, âm điệu mềm ngọt mang theo một chút quở trách buồn bực quyến rũ người:

- Mới vừa rồi ta ở trong phòng tắm rửa thay y phục, các vị không chào hỏi đã phá cửa mà vào... Uhm, chẳng lẽ ngay từ đầu nhìn xem chưa đủ nên quay lại...

- Chúng ta đến tìm người!

Diệp Cô Thành lạnh lùng chen ngang.

- Ấy, vị quan gia này.

Con mắt câu hồn của mỹ nữ mềm mại đáng yêu thoáng nhìn hắn, giọng nói nũng nịu như chim oanh:

- Ngài đúng là không biết các thuộc hạ của ngài vừa rồi... ai, không nói nữa, mắc cỡ chết người ta rồi.

Đang nói chuyện, hai bên má mỗi bên nổi lên một đóa hoa đỏ ửng, bách mị tràn làn, phong tao tận xương, mắt mọi người đều nhìn thẳng.

- Ít nói nhảm!

Diệp Cô Thành là người duy nhất còn có thể bình tĩnh trả lời, nhưng cũng không dám nhìn chăm chăm nàng ta, ánh mắt hơi nghiêng đi, như chim ưng tìm kiếm chung quanh.

- Chính là đã tìm ở chỗ nô gia rồi a, căn bản không có công tử tuổi còn trẻ gì.

- Thật không, thật sự đều tìm qua?

- Đương nhiên rồi.

- Hừ, thùng gỗ cô nương tắm bọn họ có tìm qua chưa?

Bàng Dục vừa nghe thì toàn bộ dục niệm tràn đầy tức thì không còn, lặng lẽ co thân thể vào trong.

- Đại nhân ----

Mỹ nữ khoa trương mà duyên dáng gọi to một tiếng, hàm răng khể cán đôi môi đỏ mọng đầy áp động người, bộ ngực cao vút phập phồng một hồi:

- Ngài xem ngài nói cái gì vậy, ta một cô gái yếu ớt, ở trong kinh không có chỗ dựa kiếm sống khó khăn, như nào có lá gan chống đối với quan phủ, một mình...

Giọng nói mềm như oanh, làm người hoài niệm, Diệp Cô Thành uống làm cao thủ đệ nhất Cẩm quân cũng nhịn không được dậy sóng trong lòng, thầm kêu lợi hại, nghĩ thầm “Biên Tiên Các lúc nào nhiều thêm một vu vật xinh đẹp như vậy, tứ diễm thập yêu đứng trước mặt nàng quả thực là gà mái, sợ là ngay cả vị mà Hoàng thượng mơ ước nhiều năm chưa tới tay kia... cũng sần sần chẳng phân biệt được với cô gái này. Ô, thêm Bàng Phi nương nương nữa thì đúng là tam đại mỹ nhân trong thành Biện Lương của chúng ta.

- Khụ khụ!

Bị nhận xét chạm đến cảm kỵ làm cho hoảng sợ tỉnh lại, Diệp Cô Thành vội vàng ho khan hai tiếng, khôi phục vẻ mặt chính phái.

- Có hay không đợi lục soát thì sẽ biết.

Hắn lớn tiếng quát.

- Được, vậy các người lục đi, tùy tiện lục cái gì thì lục---- thật là, đều đã nói không có lại không tin, một lát nếu như không tìm được cái gì thì đừng trách ta.

Đôi vai nhỏ bé của mỹ nữ dựng lên, dáng vẻ quyền rũ hoàn toàn lộ ra miễn phí trước mắt mọi người, dịu dàng cười châm biếm ngồi xuống mép giường, tự nhiên duỗi duỗi thắt lưng, nhân mạnh đường cong và phong tình vô cùng mê người của nàng.

- Không cần, ta chỉ lục giường.

Diệp Cô Thành đi nhanh tới phía trước một bước.

- Không được.

Mỹ nữ bỗng nhiên đứng lên, sát khí vừa ẩn vừa hiện trong đôi mắt quyền rũ, lại rất lạnh lẽo.

- Vì sao không được.

- Đây là giường con gái của ta, người nào cũng không được chạm.

Thu lại nụ cười thâm mị, vẻ mặt nghiêm nghị băng thanh ngọc khiết, quả thực khó có thể tin chỉ một khắc trước nàng còn vu vật đẹp để phong tao tận xương.

Diệp Cô Thành nở nụ cười, cười đến mặt mờ, thần thái biểu tình giống như... quả thực là một khách làng chơi lão luyện kinh nghiệm hoan tràng.

Quả nhiên nam nhân đều háo sắc, khẳng định hắn cũng không phải thứ tốt gì.

Bàng Dục thầm mắng.

- Dễ thôi, Diệp mỗ ta là một người cực kỳ tiếc hoa, nếu cô nương cảm thấy không tiện vậy hãy ra ngoài cùng bọn họ ta lục soát một mình, giá tiền một

đêm của cô nương là bao nhiêu, Diệp mỗ vàng thật bạc thật đủ để trả.

Hắn vừa nói vừa đi tới phía trước, bước chân thong thả, thanh khí chớp động trên khuôn mặt ngăm đen như sắt đá, một tay lơ đãng đặt lên chuỗi kiếm bên hông.

- Quan gia, ngài, ngài đây là muốn làm gì?

Đôi mắt đen to lúng liếng của mỹ nữ hiện lên một chút hoảng loạn, khóe môi chớp mắt thu lại, ngay cả Diệp Cô Thành cũng không có phát hiện nụ cười lạnh rất không thích hợp, thân thể mềm mại run rẩy, khiếp sợ mà phốc một tiếng ngồi lên đầu giường, một tay giấu sau lưng, vừa vịn rơi vào trước Bàn Dục.

Trộm qua màn che tua cờ phản hồng, Bàn Dục mơ hồ thấy một chút ngân quang, Diệp Cô Thành đang dần tới gần, rất nhanh chóng tóm được hắn, nói không kham trương đó là giả, tim đập 180+ rất nhanh suýt nhảy ra khỏi lồng ngực, nào có quân ngân quang chợt lóe rồi biến mất kia rốt cuộc là vật gì.

Mười bước... tám bước... năm bước...

Diệp Cô Thành cách giường ngày càng gần, không thể nghi ngờ, là một cao thủ bảo hộ hoàng đế nên hắn không cần vén màn che cũng đã cảm nhận được có nam nhân nằm bên trong.

- Ấy!

Còn lại ba bước cuối, Diệp Cô Thành bỗng nhiên dừng lại, lông mày dày mở lớn, ánh mắt dời về phía chân giường.

Sắc mặt mỹ nữ thay đổi, Bàn Dục sau màn che càng kham trương hô hấp cũng ngừng.

Hai người vừa chơi trò mập mờ ở trên giường lớn, thiếu chút nữa điên loạn đảo phượng, giày của Bàn Dục lại ở ngay chỗ chân giường, Diệp Cô Thành vừa nhìn quả quyết mình đoán không lầm!

Mắt phượng mỹ nữ phát lạnh, trong mắt phát ra quang mang lạnh lạnh, mười ngón tay nhỏ và dài giống như mèo mẹ che chở con, móng tay lộ ra sắc nhọn, ngân quang càng thêm lóng lánh dường như bất cứ lúc nào đều có thể tuôn ra bóng nhọn giết người.

- Con mẹ nó, bị đùa giỡn rồi, rút lui!

Không ngờ, Diệp Cô Thành nhìn đôi giày của Bàn Dục năm giây, sau đó về mặt tối lại, hừ một tiếng, liền quay đầu đi.

Không đợi Bàn Dục kịp hiểu rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, toàn bộ Cẩm quân thoáng cái đi sạch bóng.

Hai người cùng nhau im lặng, mãi đến khi Diệp Cô Thành mang theo người rút lui khỏi tiểu lâu.

- Được rồi, đã đi rồi, giờ không có việc gì.

Mỹ nữ nhẹ nhàng quay đầu qua, thân nhiên cười với hắn, ngân quang xen giữa ngón tay sớm đã biến mất không thấy, mắt tinh như mộng, tóc đen uốn lượn, quét qua cái cổ trắng nõn, trắng đến chói mắt.

- Ta không sao, tỷ tỷ ngươi có việc gì không?

Bàn Dục cư nhiên cười, cười đến thái độ khác thường, cuối cùng còn dám tà hơn so với Diệp Cô Thành, so ra đã hoàn toàn không còn kham trương hoảng loạn giống như ở chung một mình với nàng lúc trước, hai tay hắn cư nhiên ôm lấy mỹ nữ từ phía sau, có thể nghe được hai bên hô hấp.

- Ngươi, ngươi muốn làm gì!?

Tình thế đột nhiên thay đổi, thái độ Bàn Dục lớn mật khác thường, trong mắt mỹ nữ phát ra một tia hoảng sợ trước nay chưa từng thấy, bộ ngực đầy đặn phập phồng kịch liệt.

Tay của Bàn Dục ôm nàng thật chặt, cố ý nheo con mắt lại nhìn chằm chằm ngực nàng, cười hi hi nói:

- Ta muốn làm cái gì, chẳng lẽ tỷ tỷ không biết sao?

Mặt cười mỹ nữ biến sắc, ngạc nhiên kinh hô:

- Ngươi điên rồi!?

- Tỷ tỷ nói sao?

Bàn Dục nắm lấy tai nhỏ trong như nước mưa của nàng, giống như ác ma thổi một hơi vào bên trong.

- A đừng ----

- Nếu như cứ chiếm tiện nghi tỳ như vậy, ta đây đúng là cầm thú, nếu như không chiếm thì ngay cả cầm thú cũng không bằng. Đã vậy, ta đây không thể làm gì khác hơn là chọn làm cầm thú, với lại a...

- Nếu như lá gan ta lớn một chút, dám muốn tỳ tỳ người ngay bây giờ thì sẽ là nam nhân thứ nhất của tỳ tỳ người.

- Người, người nói vậy, ta chính... chính là sóm.

Mỹ nữ liễu mạng vùng vẫy, má ngọc trong suốt đỏ ửng như ráng chiều thiêu đốt, xấu hổ cấp bách lấp bắp nói:

- Người dám... người dám khinh bạc ta... Ta, ta nhất định thành quý... Thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho người!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Gia đình câu dẫn hoa khôi

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

- Ái!

Tiếng thứ hai.

- Rầm!

Tiếng thứ ba. Ấy, thế nào lại còn có cả tiếng màn che bị xé giạt xuống thế?

Ngân châm khó khăn lắm mới đâm trúng mục tiêu, một bàn tay to với thẳng vào xé tấm màn che xuống.

- A a a a!

Bàng Dục cả kinh hét lên, lập tức định chỉ thế tiến công, từ trên người mỹ nữ đẹp đẽ kia nhảy dựng lên, lấy chân che người đồng thời lui hẳn về phía góc trong của giường, izz, người ta thuần khiết a, tất cả chỉ vì bị cưỡng bức mà phản ứng quá kịch liệt mà thôi.

- A a!

Mỹ nữ cũng che miệng hô lên một cái, chẳng qua chỉ là giả vờ, mắt hạnh đầu tiên chớp lóe tinh quang sau đó nhanh chóng được thay thế bằng vẻ hoảng loạn, ngân châm đâm sâu tới bốn thốn vào sau gáy của Bàng Dục cũng được thu hồi ngay lập tức, ngọc thủ buông thõng xuống, mặt đầy vẻ tái nhợt. Nói chung, ngoại trừ việc bị người ngoài bắt quả tang này thì trên giường cũng chưa có xảy ra sự kiện nghiêm trọng gì.

- Người, người là ai?

Bàng Dục bị làm kinh hoảng vẫn chưa hồi phục, lấp bắp hỏi.

Một vị Ma ma phúc hậu mập mạp đứng trước giường, a, thời đại này người ta gọi là mụ tú bà, mặc quần áo tơ lụa đỏ thắm khảm kim tuyến thêu chỉ bạc, đồ trang sức châu ngọc đeo cài khắp nơi, riêng cái cổ đã đeo năm sáu cái vòng ngọc, mặt trát chắc phải đến bốn lớp phấn, tư thái thì... Nói chung là một mụ mập, mập từ chân đến ngực, từ tai qua mặt, tất cả đều như nhau, nhìn bề ngoài mà đoán chắc phải một trăm năm... không, một trăm tám mươi cân.

Thực ra mà nói xấu cũng không đến nỗi xấu lắm, một mụ tú bà béo như con lợn cũng không có cái gì dọa người mấy, nhưng nếu người đang ôm ờ với một mỹ nữ bị một bác gái béo ục ịch chạy vào phá rối, thử hỏi người có bị hoảng kinh không chứ? Bảu không khí đầu hương trộm ngọc bỗng chốc biến thành cơn ác mộng, một cơn ác mộng đeo đuổi Bàng Dục gần nửa tháng trời.

- Ma ma...

Mụ tú bà béo ú còn chưa mở miệng, mỹ nữ đã tươi cười ngồi dậy nói, cũng chẳng thêm để ý thân thể do đó mà hoàn toàn bộc lộ trước mắt người khác.

“Ma ma” hai chữ vừa thoát ra khỏi miệng, Bàng Dục chợt nhớ tới một vị bác gái có vóc người, tướng mạo, cũng có cái vẻ phúc hậu, cơ thể có trọng lượng giống như mụ tú bà này. Ấy, chẳng phải là cái mụ quý dạ xoa trong đám “Hoa khôi đồ đệ nương” kia a, tú bà quân sự của Biên Tiên các hình như cũng được kêu là Quý dạ xoa ma ma thì phải? Chẳng lẽ... Không thể nào, sao lại xảo hợp như thế chứ?

- Quý dạ xoa ma ma, người là Quý dạ xoa ma ma ư?

Mụ tú bà liếc mắt nhìn hẳn một cái, cũng chẳng thêm trả lời, xem ra là đã thừa nhận rồi. Tú bà khẽ nâng váy tiến đến gần, nói:

- Tường Dung. Ngươi ở trong phòng làm gì? Ma ma ta dùng nhiều tiền mời ngươi đến đây không phải là để ngươi đi lên lên ngoại tình.

- Tường Dung ư? Ai da, vân tường xiêm y hoa tường dung, xuân phong phát hạm lộ hoa nùng. Tên rất hay a, rất hay a.

Tinh thần tự sướng của Bàng Dục bỗng nhiên trỗi dậy, nhin không được xen mồm vào nói một câu.

Quý dạ xoa ma ma lạnh lùng nhìn hấn, quát to:

- Ngươi thật to gan, dám ở trước mặt Ma ma ta làm càn như vậy. Ngươi chỉ là một gia đình nhỏ nhoi. Ta sẽ nói cho chủ tử ngươi biết để hấn trừng trị ngươi.

Bàng Dục vừa nghe xong, nổi giận lôi đình.

Ta nhỏ vào. Mụ béo chết tiệt. Lão tử còn chưa tính toán ngươi làm hỏng chuyện tốt của ta mà ngươi còn dám đứng đây uy hiếp ta.

- Trừng trị ư ? Ha ha ha...

Bàng Dục cười to một tiếng, cứ như vậy ngạo nghễ đứng lên, hai tay chống nạnh nói:

- Đại trưởng phu nói không thay tên, ngồi không đổi họ, lão tử gọi là Bàng Tứ, Bàng Tứ chính là Bàng, Bàng Tứ chính là Tứ, là nhất đẳng gia đình của Thái sư phủ, hầu hạ trung thành của An Nhạc Hầu. Ma ma ngươi có bản lĩnh thì đến mà cáo tội với chủ tử của ta, hoặc qua Thái sư phủ mà cáo trạng, hừ, xem ai sợ ai nha.

- An Nhạc Hầu ư? Hi hi ha ha.

Tường Dung cười đến run rẩy cả người như một đoá hải đường rung rinh trong gió.

- Ngươi cười cái gì?

Bàng Dục thấy nàng ta biến chuyển thật nhanh, mới vừa rồi còn dụ hoặc câu dẫn, sau đó thì đầy vẻ hoảng sợ, giờ thì thoảng cái đã thành vẻ tươi cười vui vẻ, mk, lão tử thực hoài nghi chính mình có nhìn lầm không nữa.

- Trước khi ta tới Biện Lương có nghe người ta nói An Nhạc Hầu rất đậm dật háo sắc, phong lưu phóng khoáng, được xưng là kinh thành đệ nhất phóng đảng công tử, hôm nay chứng kiến quả thực không sai, ngay cả gia đình của hấn còn như thế này thì chủ tử...

Sóng mắt của Tường Dung dạt dào, thấy thần sắc của Bàng Dục có chút quẩn bách, không khỏi mỉm cười một cái.

- Nhà ngươi thực quá to gan lớn mật, thấy người ta không nói không rằng đã nghĩ tới chuyện xấu.

Xấu cái rắm, là ngươi câu dẫn lão tử a.

Bàng Dục quả thực rất oan uổng, rõ ràng là cô ả câu dẫn cưỡng bức hấn, hấn chỉ thuần khiết tiện thể đưa tay sờ mó kháng cự mà thôi.

Quý dã xoa ma ma bước lên giường, hai tay chống vào eo, thân thể như một bức tường che ở trước mặt Tường Dung:

- Tường Dung chính là tiểu mỹ nhân mà Ma ma ta mất công tìm kiếm hơn một trăm châu phủ khắp thiên hạ mới tìm được, sắc nghệ song tuyệt, tài mạo lưỡng toàn, ca vũ đàn hát không cái gì không giỏi, trong cuộc thi Hoa khôi năm nay chắc chắn sẽ đạt giải nhất. Đừng có nói một tiểu gia đình nhỏ nhoi như ngươi mà ngay cả An Nhạc Hầu đích thân tới muốn gặp đi nữa cũng phải xem sắc mặt của Ma ma ta.

Bàng Dục thăm chửi rửa mụ béo trong lòng một hồi, hoa khôi thì rất giỏi sao, rất danh tiếng hay sao, hay lại giống như mấy đứa hoa hậu làm gái gọi cao cấp? Mk, chọc giận lão tử thì không quản ngươi là cái loại hoa khôi nào cũng sẽ phái người cướp về. Chỉ khổ nỗi, lão cha ra lệnh cấm mình tham luyện nữ sắc, nếu mà đem một vụ vật như vậy về thì...ai nha má ơi, lão tử bị người ta câu dẫn khiến cho mắc lừa. Mụ nó, hay là tha cho cô ả đêm nay vậy. Mỹ nữ này cũng không đáng để ta phải cướp về phủ.

Mặc dù lão cha rất yêu quý đứa con trai ruột duy nhất này, nhưng nếu đem một cô nương về phủ, đảm bảo còn chưa an trí kịp thì đã bị Bàng Thái sư phái người đuổi đi xó xỉnh nào rồi, đã thế 100 % lại còn ra nghiêm lệnh gác cổng với quân thú Bàng Dục hấn khát khe hơn, lúc đó muốn chuồn ra ngoài dạo chơi cũng chỉ là giấc mộng to lớn của đời người thôi a.

Không làm thế được thì lão tử sẽ giả bộ trư ăn cạp vậy, một gia đình nhỏ nhỏ mà câu dẫn được một hoa khôi xinh đẹp cũng là một kỳ tích a. Tâm niệm của Bàng Dục thay đổi thật nhanh, đẹp ngay bộ dạng sâu khổ suy nghĩ sang một bên, giả là cười cười nói:

- Ai nha, hiểu lầm, hiểu lầm rồi, Ma ma ngài hiểu nhầm rồi, cũng không phải Bàng Tứ ta cố ý lên vào phòng của Tường Dung cô nương, thực ra là vì đám quan gia kia chẳng biết tại sa lại muốn đuổi bắt ta, Bàng Tứ ta cùng đường nên mới bị ép chạy đến đây...

- Xin hỏi huyênh đệ cao bao nhiêu?

- Một mét bảy..

Bàng Dục thiếu chút nữa nói chiều cao trước đây của mình.

- À, nhầm, sáu thước hai tấc.

Hắn tiêu sái hất hàm lên trả lời.

- Thật không, vậy thì hơi kỳ quái đó.

Quý dạ xoa ma ma cười nhạt.

- Cẩm quân vừa rồi tìm một vị tiểu công tử tuấn tú mặt như hoa phấn mắt giống thanh tuyến, người cho rằng một tên gia đình như người có bộ dáng như thế sao?

- A!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đẹp như đào lý! Độc như rắn rết!

Trên đường rời khỏi Biên Tiên các, Bàng Dục một đường đi, một đường chửi, hận đến ngứa răng muốn cắn chết ai đó.

- Bốn thước chưa qua... năm thước chưa tới...

- Mặt như thoa phấn... Mắt tựa thanh tuyến...

- Tuấn tú công tử...

Tuấn tú cái rắm, đây không phải là tên ôn dịch cái gì tuyệt sắc công tử đó sao?

Xuy Tuyết người là con chó cắn càn, cắt câu lấy nghĩa, nghe nhìn lẫn lộn, tai vểnh một bên, nghe gió thành mưa, thấy cảnh sát thì tưởng bắt mình, hại lão tử lo lắng hải hùng chạy thực mạng, tý thì phải chui qua lỗ chó mới thoát, còn suýt nữa thì bị nữ nhân cường hiếp... Bàng Dục càng nghĩ càng giận dữ.

Trở về mà không cho người rằng rơi đầy đất thì lão tử sẽ kêu Dục Bàng!!!

Mk, nên sớm nghĩ tới mới phải, nếu lũ người kia đến bắt tên tuyệt sắc công tử, Bàng Dục hẳn tự dung chạy bán sống bán chết làm chi? Thôi! Thôi! Thôi! Thôi! Thôi! Tuyệt đỉnh thông minh có chỉ số IQ 160+ như Bán hầu đầu óc nhất thời mê muội, ngay cả đạo lý dễ hiểu như vậy mà cũng không nghĩ ra, hảo tâm cứu người lại bị tên hỗn cầu vương bắt đàn không biết xấu hổ xú tiểu từ kia tiện tay đâm cho một đao vào sau lưng.

Chờ chút! Tên tuyệt sắc công tử kia có cái thân phận gì, vì sao có thể khiến Cẩm quân bày ra đại trận truy lùng như vậy chứ? Gần trăm người bao vây Biên Tiên các bắt hãm, không phải Thiên Sách doanh chỉ có hoàng đế và Quý phi tỷ tỷ mới có thể điều động sao?

Bàng Dục càng nghĩ càng hồ đồ, không những nghĩ mãi không ra thân phận của tên kia mà ngay cả đường hồi phủ cũng đã quên.

Biện Lương là nơi phồn hoa. Thực không thể từ sách sử phiên dịch dùng văn tự ghi chép lại mà có thể tưởng tượng mà phải tận mắt trông thấy mới cảm nhận được! Phố nổi phố, đường nổi đường, hàng quán như nấm mọc xung quanh. Mái nhà cao thấp san sát nhau tựa như rồng uốn lượn. So với miêu tả cái gì mà “Thanh minh thượng hà đồ” * còn vĩ đại, hoành tráng hơn. Biện Lương quả thực là kinh đô lớn nhất đương thời, có số lượng nhân khẩu vượt quá trăm vạn.

Trích:

* Thanh minh thượng hà đồ ((chữ Hán giản thể: 清明上河图, chính thể: 清明上河圖, latin hóa: Qīngmíng Shànghé Tú); nghĩa là "tranh vẽ cảnh bên sông vào tiết Thanh minh", hay có ý cho là "tranh vẽ cảnh bên sông vào tiết trời trong sáng") là tên của một số tác phẩm hội họa khổng lồ của Trung Quốc, trong đó bản đầu tiên và nổi tiếng nhất là bức tranh của họa sĩ Trương Trạch Đoan vẽ đời nhà Tống. Tác phẩm mô tả cảnh sống của người dân Trung Quốc đời Tống tại kinh đô Biện Kinh (tức Khai Phong ngày nay) với đầy đủ những sinh hoạt thường nhật, trang phục, ngành nghề, các chi tiết kiến trúc, đường xá cũng được mô tả kỹ lưỡng với nhiều màu sắc trên một diện tích rộng. Thanh minh thượng hà đồ được vẽ trên một trường quyền (长卷, cuộn giấy dài) có kích thước 24,8×528,7 cm.

Danh tiếng của Thanh minh thượng hà đồ tại Trung Quốc rất lớn, chính vì vậy đôi khi nó được gọi là "Mona Lisa của Trung Quốc". Nó là báu vật của nhiều triều đại phong kiến Trung Quốc và hiện được trưng bày tại Cố Cung Bắc Kinh.

- Kỳ thụ minh hà ngũ phượng lâu, di môn tự cổ đế vương châu.

Trích:

• Đây là hai câu thơ miêu tả Khai Phong hay còn gọi là kinh đô Biện Lương.

• Khai Phong nổi tiếng với chúng ta qua câu chuyện dân gian truyền tụng về Bao Thanh Thiên, một vị quan thanh liêm chính trực. Thành phố với lịch sử lâu đời và văn hóa cổ đại phong phú.

* (với sự giúp đỡ của dịch giả meofmath) Kỳ thụ là cái cây kỳ dị, kỳ lạ, ...minh hà là ráng mây buổi sớm (lạc hà là buổi chiều), ngũ phượng lâu là tên riêng hoặc là lầu ngũ phượng. Còn câu sau chữ di môn theo tra trên baidu là tên riêng chỉ của phía đông môn của quốc đô Đại Lương (kim khai phong) của Ngụy quốc thời Chiến quốc, câu này có thể hiểu là cái vùng có di môn từ xưa là đất đế vương

Bàng Dục mắt say mê ngắm nhìn, không khỏi cảm khái thốt lên câu thơ.

Mẹ nó, thơ đúng là êm tai. Nhưng sao đường xá đan xen nhau giống như ô vuông bàn cờ thế này, khắp nơi đều thế?

Bàng Dục từ trước tới giờ đều hay bị mất phương hướng, chẳng nhớ được đường đi. Kiếp trước, lúc vào đại học, ngay cả lối đi từ ký túc xá đến căn tin hẳn cũng không nhớ nổi, huống chi bây giờ sống một cuộc sống phóng túng, ăn uống ngủ nghỉ đều có người chăm sóc. Đại thiếu gia An Nhạc Hầu mà ra khỏi cửa là có người đưa kẻ đón, thực không có thời gian để ý tới nhưng tiểu sự tình rồi ren vụn vặt này. Ác khuyến, tên sai vặt, gia đình, bảo tiêu cái gì cũng có, hơn nữa chó săn, đám đánh đám thuê cũng không thể thiếu.

Nhận ra được đường đi lối bước về nhà ư? Dùng nào chó hẳn cũng biết được là vô dụng.

Quả thật lúc này, vị An Nhạc Hầu gia không sợ trời không sợ đất đã thành người cô đơn không biết lối về rồi.

Muốn hỏi phủ ư? Xin lỗi, dựa vào chính mình đi.

Đường về thì Bàng Dục nghĩ mãi không nhớ ra được, bất quá hẳn biết mình còn cái mồm cái miệng, có thể đi hỏi người khác.

- Uy, đại thúc, phủ Thái sư đi như thế nào...

- Vị đại nương này, bác mạnh khỏe a, có biết...

- Xin hỏi tiểu ca...

Đã hỏi đường, thân là thanh niên ưu tú xuyên việt, thân hình cao lớn hài hòa mạnh khỏe lóe sáng dưới ánh dương quang, ngữ điệu của Bàng Dục tỏ ra đối thành khẩn, ngôn từ phi thường lễ phép, thế nhưng bất luận người nào cho dù thoát nhìn cực kỳ to khỏe, vẻ mặt hung hãn như ác bá du côn thậm chí ăn mặc một thân y phục thành quân... Không, đúng là phục sắc của nha dịch, kẻ mang theo thiết xích thiết liên thì chính là nha sai, bộ khoái, nhưng lũ người này chỉ cần phát hiện mình bị Bàng Dục “chú ý” đến, vội vội vàng vàng cúi đầu lẩn chạy.

Thật sự là khổ nạn a, cặp mắt của Bàng Dục ngoại trừ gọi là “nhân gian hung khí” thực không biết nên hình dung chúng như thế nào cho đúng —— tam giác nhãn của hắn mở rộng sắc bén, ánh mắt âm hiểm ác độc, lạnh lùng âm trầm, quả thực không còn lời gì để miêu tả sự khủng bố của đôi mắt hầu như chẳng có chút nhân tính nào trong đó.

Nhớ tới Cố Thành * từng nói "đêm tối cho ta một đôi mắt đen nháy, nhưng ta lại dùng nó đi tìm ánh mặt trời", Bàng Dục hận không thể giờ ngón tay giữa hướng lên trời mắng to:

- Cùng là người như nhau, bản công tử bất quá chỉ muốn ngắm mỹ nữ, vì sao cho ta một đôi tam giác nhãn hung ngoan ác độc tàn nhẫn bạo ngược mắt đi nhân tính, không công bình a, không công bình!

Trích:

• Cố Thành (1956-1993) là một trong những nhà thơ lớn nhất của Trung Quốc cuối thế kỷ XX. Giai đoạn Trung Quốc cải cách đất nước cuối thập niên 1970 cũng là lúc Cố Thành bắt đầu sáng tác thơ. Cùng với các nhà thơ trẻ khác, Cố Thành đã thực hiện cuộc cách tân thơ ca toàn diện; và cũng từ đó, ông bị xếp vào nhóm “mông lung thơ”

Bàng đại công tử điên cuồng chạy...

***

- Ma ma, lúc nào nữ nhi mới có thể chính thức lên đài?

Cạnh hồ nước, bên tiểu lâu, Tường Dung ngồi dưới gốc cây hoa đào, đưa bàn tay lên vuốt nhẹ bờ má, mắt huyền lung linh, môi đỏ thắm.

- Khi nào Nam Cung Cầm Y từ Giang Nam trở về thì lúc đó là lúc người hiền nghệ tiếp khách. Trong mười dặm hoan trường tại kinh thành, đối thủ của Tường Dung nhà chúng ta chỉ có nàng ta mà thôi.

Dạ xoa ma ma cười ním cằm chén trà, đưa đến bên mép tinh tế thưởng thức, mắt nhìn Tường Dung như là đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật siêu đẳng vậy.

- Hi hi hi, Ma ma nói vậy thực khiến nữ nhi xấu hổ.

Tường Dung che miệng cười duyên, từ trong đôi mắt đẹp túa ra một vẻ quyến rũ hóp hờn, chói lọi khắp vườn như vân hà, khiến hoa đào càng tăng thêm vẻ phong tình, đã nhàn tĩnh điểm nhả lại còn có ý vị của một thiếu phụ thành thực, thực không biết rằng hoa đào ánh nhân hay nhân ánh hoa đào nữa đây.

- Nữ nhi ngoan, đừng trách Ma ma không nhắc nhở người.

Dạ xoa ma ma uống hết cốc trà, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên ngưng trọng.

- Muốn đứng vững gót chân ở trong giới phong nguyệt tại kinh thành, bản thân nhất định phải có thể lực mạnh mẽ dựa. Không phải Biên Tiên các có bối cảnh, lại có đại nhân vật làm ô dù thì Ma ma cùng người đừng mơ tưởng sống yên ổn. Chuyện khác, người phải khiến người này quý gồi dưới váy người, quyết một lòng đối với người, để cho người sai khiến, giúp chúng ta áp đảo Nam Cung Cẩm Y, đó chính là biện pháp tốt nhất...

- Áp đảo nàng ta ư?

Tường Dung khẽ vuốt lần tóc mai, ôn nhu mỉm cười.

- Đúng.

- Ma ma yên tâm, nữ nhi lo liệu được.

Phân phó tí mỉ vài câu, Dạ xoa mụ mụ liền đứng dậy ly khai khỏi đại sảnh.

Tường Dung ngồi ở đó lẳng lặng nhìn theo, đến khi hình dáng của Dạ xoa ma ma hoàn toàn tiêu thất, nàng liền xòe ngọc thủ trắng như tuyết của mình ra, chỉ thấy trong tay nắm một khối ngọc, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ của miếng ngọc bội này rồi. Ở giữa ngọc bội có khắc “Trường mệnh phú quý, phúc thọ vạn niên”, chính là văn tự cầu chúc cát tường, góc bên phải phía dưới còn có dòng chữ nhỏ đề tựa “Tặng Ngô Nhi Dục”, những chữ này nét bút tinh tế, bút phong thon cao, nhìn như đúng là Bàn thái sư tự tay viết.

- Ma ma, vừa rồi nếu không phải là người quấy rối, nữ nhi đã cho hấn... ha ha, đem hấn xử lý rồi.

Ngữ thanh của Tường Dung có chút mê ly mộng ảo, lời nói phảng phất như nói chuyện không đâu gì đó, xung quanh vang lên tiếng chim kêu riu rít như muốn hòa âm, nhưng sống lưng của Dạ xoa ma ma ở phía xa đột nhiên lạnh lẽo hấn lên, một cỗ lãnh khí trực tiếp chạy thẳng từ lòng bàn chân tới não.

- Lần đầu tiên coi như người có ông trời phù hộ, tưởng chết đi mà còn từ dưới mộ huyết chui lên, lần thứ hai lại bị mụ tú bà phá hủy hảo sự, lần thứ ba...

- Bụp!

Ngọc thủ bỗng nhiên nắm chặt lại, khi mở ra thì ngọc bội đã hóa thành phấn mịn.

- Bàn Dục a Bàn Dục, người sẽ không gặp vận khí tốt như vậy nữa đâu!

Thanh âm băng lãnh thì thảo vang lên, bàn tay thon mịn nhỏ nhắn từ từ mở ra, bụi phấn nhất thời tiêu tán theo gió không để lại một chút gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đua giỡn đàng hoàng

Đứng giữa đường, Bàn Dục sờ soạng khắp mình mẩy, thế nào cũng không thể tìm ra.

Hỏi đường không ai đáp, điều này khá là uất ức, bình thường Bàn Dục đã mở con N96 ra, bật GPS ra xem một cái là đã biết đường về, nhưng những môn khoa học kỹ thuật cả nghìn năm sau mới xuất hiện đó bây giờ làm gì có, nếu miễn cưỡng tìm ra thứ gì có công dụng tương tự điện thoại di động có lẽ chỉ có bùn với gạch thôi... Ở ờ, đều có thể dùng để chơi người mà.

May mà đầu óc hấn khá nhanh nhạy, nhớ ra một thứ, tiếng Trung gọi là xế, tiếng Anh gọi là Taxi, còn thời xưa gọi là xe ngựa.

Ừm, gọi một chiếc xe ngựa chở hấn về lại phủ Thái sư vậy.

Tiền dâng đến tận tay hấn không có người không muốn nhận chứ nhỉ?

Ý định thì không sai, rất không sai, mục tiêu rõ ràng, kế hoạch chu đáo, thực thi chính xác, hiệu quả dễ dàng nhận thấy ngay.

Vấn đề là hần không có tiền.

Hầu gia mà, thân phận tôn quý, địa vị hiển hách, đi đến đâu cũng tiền hô hậu ủng, tùy từng một đám, làm sao có thể đem tiền theo trong mình chứ. Vốn là bộ đồ hần đang mặc trên người giá trị kể ra cũng không rẻ, ví như mũ miện bằng vàng đính bảo thạch này, thắt lưng thêu đính đầy châu ngọc phi thủy, rồi còn có cả bộ quần áo giày dép giá cả trăm quan tiền, chỉ là đều đổi cho Xuy Tuyết hết cả, đem mặc nguyên một bộ quần áo đạo cụ của gia đình chẳng đáng mấy đồng. Món duy nhất hần giữ lại trên người chỉ còn lại miếng ngọc bội nghe nói là do một vị cao tăng Lạt Ma tự mình khai quang, mà Bàng Thái sư đình ninh căn dặn hần hết sức bảo quản mà thôi.

Bàng Dục sờ khắp cả người, rất thê thảm phát hiện một điều: ngọc bội không còn.

Bà mụ nội nó chứ, với cái kiểu chạy vừa rồi, không rơi cái gì mới là lạ!

Hần càng nghĩ càng nổi nóng, hần không thể lập tức tìm lấy Xuy Tuyết lột da róc xương hần.

- Đừng mà! Cứu mạng!

Ngay trong lúc này, đằng xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng một cô gái kêu cứu.

- Ha ha ha, tiểu mỹ nhân, nàng chạy đi đâu.

Còn có tiếng đàn ông cười hô hô không chút kiêng dè.

Bàng Dục vốn đang sầu không biết phát tiết cả cơn tức này đi đâu, chợt gặp ngay trò giữa ban ngày ban mặt đùa giỡn con gái nhà lành này, quả thật như chuột thấy gạo, như mèo gặp mỡ, hần chỉ khựng một giây lát rồi vội chạy ngay về phía tiếng kêu đó.

Chờ đó, vờ anh hùng cứu mỹ nhân chuẩn bị diễn.

Đúng thế, anh hùng đương nhiên là lão tử, còn cô nương hi vọng đủ độ xinh.

- Vô si...

Bàng Dục vừa kêu xong hai tiếng, một giọng nói còn đầy vẻ non nót trẻ con đã cướp lời.

- Dâm tặc vô si, dám giữa phố đùa giỡn con gái nhà lành, biết đáng tội gì không?

Đằng xa mười thước, có một tên mập ú, chân chính 'tai to mắt lớn', so với Bàng Dục hần lúc trước khi giảm béo còn mập hơn, vẻ mặt dâm dăng, đang tính nhào tới một nàng thiếu nữ đã bị ép vào góc tường.

Chợt từ đằng sau, một bàn tay nhỏ nhắn kéo hần lại, chỉ cần có hai ngón tay vậy mà có thể khiến tên mập kia không thể lại gần thêm chút nào nữa, cả tấm thân to béo khựng lại, bất kể vùng vằng thế nào đều cách thiếu nữ kia một khoảng.

Chủ nhân của bàn tay ấy cùng lắm mười bốn tuổi, mặt như trái xoan, da trắng như tuyết, tuy rằng phùng mang trợn má, cố gắng ra vẻ đại nghĩa lắm liệ, nhưng làm thế nào cũng không thể giấu nổi cặp mắt long lanh, bộ dáng ngây ngô non nót, khiến người khác chỉ nhìn qua đã biết được đó chỉ là một cô nàng la ly ngây thơ non nót mà thôi.

Tên mập quay đầu lại, vừa thấy kẻ ngăn cản hần hóa ra lại là 'nhân vật như thế', không nhận được bật cười hô hô:

- Ái chà chà, là cô nương nhà ai thế, ăn no rồi việc hay sao mà cả chuyện của bản công tử cũng dám quản? Ha ha ha, mau mau buông tay, đại gia đối với mấy cô nàng còn quá nhỏ không có hứng lên được, bắt thêm người đem về còn chê nhiều đấy!

"Nhỏ" mang rất nhiều ý, tiểu la ly tuy rằng chưa hết vẻ trẻ con, đến giọng nói còn mang vẻ con nít, nhưng có kẻ dám trêu mình nhỏ thì không được, đôi má phẩn đỏ phùng phùng, vừa giận vừa thẹn:

- Xí xí xí, người mới, người mới nhỏ ấy, người ta đã hơn mười ba rồi...

Miệng thì cần năn, mà tay càng ra sức bóp hần thật chặt.

"Ồi oái oái!" Tên mập lập tức kêu oai oái như lợn bị chọc tiết.

Có phải không vậy, hơi bóp một tí thôi mà, có cần phải ra vẻ đau đớn đến thế không chứ?

Bàng Dục rất khinh bỉ, cái tên mập ú kia cả người toàn mỡ, vừa bị bóp đã là hét ồ ào, không bằng bóp ta đây, đáng tiếc một bàn tay mịn màng mồm mồm thế kia lại bóp phải một kẻ rác rưởi.

- Người, người to gan, người có biết ta là ai hay không...

Tên mập đau đến mức nhếch nhem trợn mắt, thần thái vẻ mặt không hề có một chút giả bộ:

- Có biết ta là ai hay không, dám ở chốn kinh thành động đến bản công tử, người chán sống rồi ... Ái da!

- Mau buông tay, thả công tử nhà ta ra, nếu không ta sẽ cho người biết tay!

Sau lưng tên mập cũng có một gã hầu cận đi theo, nhìn còn kém cỏi hơn cả Xuy Tuyết, ngoại trừ chỉ dám kêu mấy tiếng như muỗi vo ve kia chứ không có một hành động thực tế nào.

- Tỷ tỷ, thôi bỏ đi, loại người này chúng ta không nên chọc vào!

Cô thiếu nữ suýt chút nữa bị làm nhục giữa phố bước đến kéo nàng, ánh mắt sáng lấp lánh, khiến người ta nhìn đã thấy yêu quý vô cùng. So với tiểu la ly mặc một thân váy áo xúng xính đẹp đẽ kia, y phục của nàng rõ ràng nghèo hèn hơn nhiều, toàn bộ đều là vải thô, mụn vá khắp nơi, chân trần đi một đôi giày cỏ cũ nát, tay chân mặt mũi chỗ trắng chỗ đen, đầy vết bẩn.

Thứ duy nhất hấp dẫn người khác chính là hai ống chân nửa che nửa lộ dưới gấu quần, tinh tế trắng tấp, như ngọc như ngà, những ngón chân hơi lộ ra thanh thanh trông như trứng gà bóc, nõn nà khả ái, mượt mà không gì sánh nổi.

Woa woa, Bàng Dục âm thầm tán thưởng.

Con gái nhà nghèo mà thân thể được như vậy cũng coi như khó được, đáng tiếc là còn chưa xứng lọt vào mắt xanh của bản hầu.

Với tiêu chuẩn khá cao, An Nhạc hầu thu tâm mắt lại không thèm nhìn nữa, cũng không còn hăng hái làm chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, thoải mái đứng bàng quan, ở gần đó xem kịch vui.

Nghe thấy cô nương còn lớn hơn mình gọi ‘tỷ tỷ’, tiểu la ly rất vui vẻ, ra vẻ bất cần ưỡn ngực thật cao, ngang nhiên nói:

- Sợ gì chứ, tỷ tỷ rời nhà đi lại chốn giang hồ, hễ có gặp phải chuyện bất bình liền quán đến cùng, hành hiệp trượng nghĩa, trừ gian diệt ác là điều mà mẹ từ nhỏ đã bắt Nguyệt Hoa tụng thuộc lòng ... Á!

Ý thức mình buột mồm, tiểu la ly vội vàng bịt miệng, nhưng đã làm cho xung quanh cười ồ, trong đó đương nhiên không thể thiếu tiếng cười của Bàng đại công tử đang đứng góp vui.

Tiểu la ly mặt mũi đỏ bừng, miệng hơi mím, tay bóp càng thêm chặt.

“Ồi da da!!!” Tên mập lại càng la hét ồm ồm.

Người vây xem càng lúc càng đông, tiểu la ly dường như cũng càng lúc càng hưng phấn, càng hăng hái hơn, chụp lấy cánh tay phải của tên mập vừa giằng vừa đẩy, thánh thót mắng:

- Người tên là gì, nói mau! Nếu không bản cô nương bắt người nộp quan!

- Tên của ta? Hừm, hừ hừ, nói ra coi chừng hù chết cô đấy!

Tên mập thấy đỡ đau, rung rung gương mặt bóng nhẫy núng nính mỡ của mình, nhìn nàng giận dữ nói:

- Xú nha đầu, vênh tai lên nghe cho rõ, bản công tử họ Cao, húy trước Nhai sau Nội, Thái úy đương triều là cha ta, cha ruột đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đại ca của Cao Nhai Nội

Mập mập vừa thốt lên xong, dân chúng vây xem náo nhiệt sợ đến nỗi toàn bộ lui về phía sau.

Bàng Dục cũng cá kinh.

U, không ngờ a, thật không ngờ a, thằng mập mập này vẻ mặt hèn mọn, bề ngoài xấu xí, nói là con trai địa chủ cũng quá cất nhắc rồi, làm sao lại có một lão cha Thái Úy chứ?

Thái Úy chính là một đại quan a, quan thật lớn, thời Tần Hán là quan võ cao nhất phụ tá hoàng đế, chưởng quản toàn bộ quân đội, tới Tống triều, tuy rằng chức quyền hơi bị cắt giảm nhưng tốt xấu cũng là nhân vật số hai trong quân đội, có quyền chỉ huy toàn bộ quân đội triều Đại Tống. Ấy, tại thời hiện tại không khác gì trung ương X ủy, phó chủ tịch kiêm bộ trưởng quốc phòng kiêm tổng tham mưu trưởng quân giải phóng nhân dân Trung Quốc, con của hắn... hắc hắc hắc, 100% cũng coi như Thái tử đảng giống như lão tử ---- Thái tử đảng, hừ hừ hừ, nói theo cách Bắc Kinh là trên đường cái đoạt cô nương, hay lái xe đâm chết người thì Cục công an cũng không dám quản.

Cái gì, loại so sánh này nghe không hiểu? Vậy đơn giản, nhớ lại chuyện Thủy Hử đi, con trai của Cao Cầu Cao Thái úy còn không phải đã dám đoạt lão bà của Lâm Trung tổng giáo đầu tám mươi vạn Cẩm quân đó sao?

A nha, vị Cao công tử này hình như được gọi là Cao Nha Nội.

- Hừ, hừ hừ hừ, sợ rồi sao, xú nha đầu.

Tác phong hành sự của Cao Nhai Nội kia cũng không kém Cao Nha Nội bao nhiêu, vừa nói tên quả núi đứng sau lưng mình đã chấn trụ hiện trường rồi. Hần đắc ý đến cực điểm cười ha ha nói:

- Nói thật cho ngươi biết, không cần nói một cái phù doãn Khai Phong nhỏ nhỏ, cho dù có bẩm báo tới Đại Lý Tự cũng không ai dám động bản công tử!

Thiếu nữ sợ đến nổi gương mặt trắng bệch, bàn tay nhỏ bé nắm chặt góc áo, thân thể mềm mại nhưng yếu ớt không ngừng run rẩy.

Có nhiều dân chúng tuy không đành lòng, nhưng nghĩ tới quyền thế của Cao Thái Úy trong kinh thành, có người nào dám quản nhiều xem nhiều nữa, hơn mười người rầm rầm tản ra, thoáng cái đi sạch sẽ.

- Như thế nào đi rồi, này!

- Các ngươi muốn đi đâu, mau trở lại.

- Phạm nhân còn ở nơi này, không thể buông tha hắn...

Tiểu la ly dặm chân ra sức mà gọi, đám dân chúng ngay cả quay đầu lại xem cũng không dám, chỉ có đi nhanh hơn.

Thiếu nữ thấy một màn này, chỉ nói ngày hôm nay trốn không thoát được vận rủi bị Cao Nhai Nội đâm nhọc, thoáng chốc mặt xám như tro tàn, mặt không còn chút máu, môi mòng cấn chặt thắm ra vài vết máu, xem ra là cố nén mới không khóc ra.

Quái lạ, cũng quá quái lạ!

Bàng Dục hơi nhíu mày, trong đầu rất rất buồn bực.

Ánh mắt hắn cực kỳ tốt, tuy rằng cách xa vẫn đem nhất cử nhất động của ba người toàn bộ xem trong mắt.

Thiếu nữ mặc rất rách rưới, giống như cô nương nhà nghèo đúng là áo mặc vá bố, nàng mặc so với Hi Nhi trong “Bạch Mao Nữ” còn muốn giản dị hơn, trên người chỗ nào cũng đầy bụi đen dơ bẩn, một bộ y phục với bảy tám chỗ khâu vá, nếu không phải mái tóc gọn gang, cho thấy được chải vuốt qua thì nàng ta thực sự không khác gì tiểu khất cái.

Chính là, nàng cấn môi rụt rè, trong lơ đãng lộ ra hàm răng trắng sắp xếp tinh tế, bên ngoài môi dính bụi đất có chút đen, bên trong lại nhợt nhạt mang theo chút hồng nhuận, trong sáng giống như quả vải mới lột vỏ, quả thực không đúng với bộ dạng ăn mặc quần áo tả tơi này.

- Đùng, ngươi đừng đắc ý! Không phải là một Thái Úy sao? Có gì đặc biệt hơn người?

Tiểu la ly gấp đến độ giơ chân, môi hồng nhuận hơi ním lại, mặc dù con mắt trong trẻo trên khuôn mặt trái xoan xinh xắn mang theo giận hờn nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy dễ thương, thậm chí bên cạnh má ngọc hồng nhật có thể thấy được long tơ tinh tế:

- Ngươi đoạt dân nữ bên đường, tội ác tày trời, cùng hung... cùng hung cực ác... cái kia... tội ác chồng chất. Ngươi, ngươi là đại phiêu dân, đại bát dân, bản cô nương cũng không tin trong kinh thành lớn như vậy không quan lại nào trị được ngươi, trị không được ta... ta sẽ bẩm báo tới Bao Thanh Thiên Bao đại nhân.

Mồm Cao Nhai Nội trề xuống một chút, sắc mặt có chút xanh:

- Này này này, cái gì cường thường dân nữ, tội ác tày trời, xú nha đầu ngươi hiểu hay không a. Bản công tử chỉ là chứng kiến cô nương này dung mạo thanh tú nảy lòng thương yêu, không đành lòng thấy nàng làm nhiều việc nặng nhọc chà đạp cơ thể, có ý định giới thiệu nàng đến phủ đệ một đại nhân vật làm nha đầu sai sử, bưng trà rót nước hầu hạ mặc quần áo ăn uống văn văn, còn hơn hiện giờ giao cùi bán lấy tiền có thể thoái mái hơn. Nếu là... hắc, nếu được vị đại nhân vật kia nhìn trúng dung mạo thu làm nha đầu thông phòng, vậy thật đúng là bay lên đầu làm phượng hoàng, một bước lên trời! Từ nay về sau áo gấm lụa mỏng, hương dụng cả đời không hết, đến lúc đó cảm kích bản công tử còn không kịp đâu.

Tiểu la ly còn nhỏ, nghe không hiểu ý tứ “nha đầu thông phòng”, chẳng qua xem sắc mặt của Cao Nhai Nội và gã sai vặt nhìn nhau cười cũng biết hắn nói không phải thứ gì tốt, “phi phi phi” le lưỡi châm chọc khiêu khích hắn nói:

- Hừ, đại nhân vật cái gì, khẳng định là thứ không tốt giống như ngươi, suốt ngày chỉ biết ý thể ngang ngược, đâm cẩu thê từ người ta, chuyện xấu đã sớm làm hết rồi, đúng hay không?

- Cái gì, ngươi dám mắng đại ca của ta!

Cao Nhai Nội phát hỏa, xông tới một bước xoay quyền đánh người, đáng tiếc đường đường công tử Thái Úy nghe thì uy nhưng tài chẳng có mấy, tiểu la lỵ dễ dàng vắt cánh tay hất rồi bẻ cong lại, khiến hắn đau thẳng đến kêu gào khóc thét.

- Đại ca? Hi hi hi ----

Tiểu la lỵ nhin không được cười rộ lên, giương mày, loan mắt, tửu toàn ẩn hiện, môi hồng vênh lên giống như củ ấu:

- Nghe người nói cao như vậy, ta còn tưởng vị tướng quân hoặc là vương gia nào, nguyên lai là... Hi hi hi, người ta nói trên bất chính dưới tất loạn, làm thiếp đệ còn như vậy, đại ca có thể tốt tới đâu, theo ta thấy tám phần mười cũng là một công tử quần áo lụa là, là đồ bỏ đi, gỗ mục chỉ có cái vẻ ngoài, hắc hắc..

- Người...

Khỏi cần nói Cao Nhai Nội ghen lời không nói được gì, ngay cả Bảng Dục cũng là tấm tắc lấy làm kỳ, rõ ràng lúc mới đầu tiểu la lỵ nói chuyện còn có chút thất buộc, thế nào thoảng cái trở nên sắc bén như vậy. Uh, xem ra cũng là một bà nương điêu mồm ở nhà không ít lần cãi nhau với người. Hô hô thái tử đang tại Biện Lương vs. tiểu la lỵ kiêu ngạo đã man, có vở kịch hay để xem rồi.

Hắn càng trông càng vui, con tức không khỏi tiêu tan toàn bộ rồi.

- Người cái gì người, người là tiểu dâm tặc, vậy hắn chính là đại dâm tặc.

- Đại dâm tặc đại dâm tặc đại dâm tặc đại dâm tặc đại dâm tặc đại dâm tặc độc nhất vô nhị ----

Tiểu la lỵ còn kêu gào hăng say hơn nữa.

- Người người người người người người người...

Cao Nhai Nội tức giận đến nổi run rẩy cả người.

- Người có biết đại ca của ta là ai, bị hắn biết được có người sau lưng mắng hắn có hậu quả gì, á, đau...

- Có hậu quả gì? Người nói đi, nói đi.

Tiểu la lỵ nắm chặt cánh tay của Cao Nhao Nội, không thêm buông tha.

Nghĩ đến hình tượng anh minh thần võ vĩ ngạn của đại ca, có hắn che trời sập còn không sợ, Cao Nhai Nội nhất thời can đảm gấp trăm lần, ngực ưỡn ra, đầu ngẩng lên, trên mặt lóe sáng, ương ngạnh nói:

- Hừ, nói thật cho người biết, nam nhân dám can đảm mắng đại ca ta nhẹ thì sung quân lưu đày, nặng thì giết cả nhà hắn. Nữ nhân thì... hắc hắc hắc...

Ta X, con mẹ ai đó trâu bò thế này a, công tử Thái Úy làm thiếp đệ thù đoạn còn âm ngoan thế này!

Không được, lão tử muốn đập hắn! Hung hăng mà đập! Thay trời hành đạo, trừ hại cho dân!!!

Đánh nhỏ thì tinh thần trượng nghĩa khá mạnh, đánh lớn thì phải trượng nghĩa vừa phải thôi, Bảng Dục bụng đắc ý, âm thầm nắm chặt tay.

- Đối với nữ nhân, đại ca của ta luôn luôn quan tâm cẩn thận ôn nhu săn sóc, phàm là cô nương được hắn nhìn trúng, sau khi giao hợp chuyện tình có lớn đến mấy cũng thương lượng được, chẳng qua đáng tiếc a...

Cao Nhai Nội nói chuyện trắng ra, hoàn toàn không biết tại sao cảm thấy thẹn, con mắt hai lần quét tới quét lui trên bộ ngực gần như bằng phẳng của tiểu la lỵ, rung đùi cực kỳ đắc ý than thở “tiếc hận”:

- Đại ca hắn thích chính là nữ tử thanh xuân tuổi mười bảy mười tám phong tình đang thịnh, đối với tiểu nha đầu thân thể có một số bộ vị chưa phát dục hoàn toàn không có hứng thú, hoàn toàn không có hứng thú a, ha ha ha.

Bảng Dục vuốt mũi đứng nghe, đương nhiên căm thù đối với đại ca của mập mạp vẫn không giảm.

Thiếu nữ đứng một bên trong lòng sợ hãi, nhút nhát lùi về sau, chẳng qua thủy chung vẫn không chịu rời lỵ.

- Tỷ tỷ, đi nhanh đi, người như thế chúng ta không thể trêu vào.

- Hừ, sẽ không đi!

Tỷ tỷ, kêu tỷ tỷ một tiếng, tiểu la lỵ càng dửng dưng, mắt to đẹp hung hăng vây trụ Cao Nhai Nội, hai tay chống vòng yêu mềm mại tình tế, cư nhiên có thể suy nghĩ ép hỏi tình thế:

- Bản cô nương ngược lại muốn nghe, đại ca quy đàn của tên tử mập mạp thói dâm tặc này đến tột cùng là tên hổn cầu nào?

- Đại ca quy đàn của ta... a phi!

Đầu Cao Nhai Nội nóng lên, thiếu chút nữa nói sai :

- Ngươi ngươi ngươi, nha đầu ngươi vênh tai nghe cho rõ, nghe rõ ! Nhớ kỹ dựa vào tường, dựa vào tường a, đừng để ta vừa nói xong đã sợ đến nỗi ngã sấp xuống ---- nghe, đại ca anh minh thần võ ngọc thụ lâm phong tiêu sái suất khí độc nhất vô nhị của ta chính là công tử duy nhất của Bàng Thái Sư, em ruột của Quý phi nương nương, quốc cữu gia đương triều, An Lạc Hầu Bàng Dục, sợ rồi sao! Ha ha ha!!!

- Bịch...

Trong tiếng cười lớn điên cuồng hơi bất thường kia, có người quả nhiên thiếu chút nữa ngã sấp xuống, chẳng qua cũng không phải tiểu la ly cũng không phải thiếu nữ, mà là Bàng Dục, nghe được một đồng lớn lời khen ngợi a dùa buồn nôn, hần thực nhin không được, chỉ muốn nhảy ra dầm lên người tên mập ú khôn kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tiểu la ly (Lolita)

Năm chữ giống như sấm sét nặng nề mà đập vào tâm khảm của thiếu nữ, sắc mặt vốn đã trắng như tờ giấy, giờ con ngươi cũng biến thành trắng, trắng bệch một mảnh vì sợ hãi, lao đảo ngã quy xuống phía sau.

Bàng Dục tay mất lạnh lẽ, một bước dài tiến tới đỡ nàng lại.

Khó có thể tưởng tượng! Một cô nương xuất thân gia đình nghèo khổ lại có vòng eo tinh tế mềm mại giống như liễu thể này, phảng phất như sò lên gấm vóc, hần thoải mái thiếu chút nữa gọi mẹ!

- Cô nương, cô, cô không sao chứ?

Mặc dù Bàng Dục xem không tới n lần những tràng cảnh cùng loại trên kịch truyền hình và sách vở, nhưng khi nó thực sự phát sinh trên người hần thì hần vẫn hỏi một cách ngu xuẩn như thế này.

Không có việc gì? Không có việc gì thì ngã cái rầm à!

Thiếu nữ um nhỏ thở hổn hển, môi giống như con cá nổi trên mặt nước hô hấp vài cái, muốn nói gì cũng lực bất tòng tâm.

Bàng Dục từ phía sau ôm lấy thân thể mềm mại đang sợ hãi của nàng, chớp mũi ngửi thấy một trận hương thơm tươi mát thanh nhã từ cơ thể thiếu nữ toát ra, dường như mặc kệ y phục cũ nát thế nào, quần áo dính phải bao nhiêu bụi đều không thể che giấu sự thanh xuân tự nhiên tràn đầy trên thân thể nàng.

Thiếu nữ dựa vào trong lòng Bàng Dục, đôi mắt to ngập nước lệ quang âm hiện, giống như nước sương đọng trên hoa cúc non, khiến người trông thấy liên sinh lòng thương yêu. Trong cái miệng nhỏ nhắn hé mở, hàm răng nhỏ cắn chặt cánh môi không còn chút máu, cánh mũi nhẹ nhàng run rẩy, ngay cả thờ dốc ra cũng uể oải vô lực.

Không đúng, này không phải sợ tới hôn mê, là đói ...còn có một nhọc quá độ tạo thành tiêu hao thể lực!

Vóc người thiếu nữ nhỏ nhắn mềm mại nhưng lại rất xinh xắn, bất quá Bàng Dục thực sự cao hơn nàng ta một chút, đã thế do nằm nghiêng nên đầu của nàng ta vừa vịn đến ngực hần, thân thể dựa gần tới nỗi một cổ khí tức nam tử dày đặc chui vào trong mũi, hơn nữa phần eo kia tiếp xúc thân mật với bàn tay to cách quần áo, nhất thời má lúm đồng tiền kiều diễm đỏ hồng, gáy cổ trắng nõn như ngọc một mảnh hồng nhạt.

- Đừng sợ!

Bàng Dục cúi đầu nhẹ giọng dặn dò:

- Có ta ở đây ai cũng không chạm được vào nàng.

Bị hơi thở ấm áp của hần thổi tới cạnh gò má, ngực thiếu nữ nhảy lên bang bang, cổ nén xấu hổ, tuy rằng đói tới mơ mơ màng màng, toàn thân nửa điểm khí lực cũng không có, nhưng vẫn quay đầu đi cố gắng tránh né ánh mắt của hần.

- Bàng Dục ư?

Mắt phượng của tiểu la ly vụt lên, con mắt thanh tú duyên dáng mang đầy khinh bỉ.

- Chính là cái tên Hầu gia không học vấn, không nghề nghiệp, chơi bồi lâu lổ, suốt ngày chỉ biết tầm hoa vấn liễu kia ư? Hừ, bản cô nương tới kinh

thành đã không dự định buông tha hắn!

- Cái gì cái gì? Người muốn cướp đại ca của ta ư?

Cao Nhai Nội há to miệng, kêu vang tường chấn động cả trời đất.

- Đúng, đoạt hắn trở lại làm áp trại phụ... phi phi phi.

Xem ra tiểu la ly nghe nhiều chuyện hiệp nghĩa quân tử rồi, bị Cao Nhai Nội câu dẫn mơ hồ thiếu chút nữa nói sai, nhất thời vừa lúng túng vừa tức giận, sắc mặt đỏ như cây lựu, nhanh chóng đổi giọng:

- Bàn, bàn cô nương... đừng để bàn cô nương gặp được tên hỗn trưởng háo sắc háo dâm và hay ý thế hại người này, không thì ta nhất định ra sức đánh hắn một trận, đánh thật đã tay, thay các cô nương trong kinh thành từng bị hắn khi dễ mà vui vẻ trút giận.

Còn trút giận? Người chỉ cần tự vả vào miệng mình là được.

Bàng Dục bấu miệng, rất muốn đi qua trả lời lại một cách mỉa mai, chỉnh sửa cô nàng một cách thân mật.

Dâm tặc dâm tặc dâm tặc kêu cả buổi còn ngại ít, giờ lại tuôn ra nào là háo sắc háo dâm, mắng chửi sau lưng người, nhất là mắng chửi lão tử thì lão tử sẽ không kiêng nể a!

- Bàng người cũng dám động đại ca của ta?

Cao Nhai Nội hắc hắc cười nhạt, mắt đảo ngang ba góc thoáng nhìn cô nàng ---- người thì lùn, nhiều lắm chỉ tới dưới sườn đại ca; thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, gió lớn một chút là có thể thổi ngã; chân nhỏ như là măng non tuôn ra trong mùa xuân; khuôn mặt nhỏ nhỏ, cái cổ nhỏ nhỏ, cánh tay nhỏ nhỏ, thước lưng nhỏ nhỏ, thái dương tăng thêm cặp đuôi sam nhỏ nhỏ, nhìn ngang nhìn dọc chỉ là một vị tiểu cô nương chưa thoát được vẻ ngây thơ, đi vào phủ Thái Sư chưa cho đại ca gian... à, ăn hiếp đã xem như tổ tông tích đức tám đời rồi, còn dám chà đạp đại ca ư, người mơ ngày à?

- Oa ha ha, không biết lượng sức, không biết lượng sức! Ôi ái đau...

Hắn vừa cười, cánh tay lại bị bẻ quặt lại, đau nhức tê tâm liệt phổi từ trong xương cốt chui ra.

- Ai u ai u mẹ ơi bà cô của ta ----

Tiếng kêu thảm thiết cách tới tám con phố cũng có thể nghe thấy.

- Bàn cô nương thu thập người trước, sau đó đánh tới phủ Thái Sư lột da tên đại phôi đàn dâm tặc ác ôn Bàng Dục kia!

- Ha ha ha! Ha ha ha!

Tiếng cười vang lên.

- Ôi a a a... Không phải ta, không phải ta cười...

Cao Nhai Nội đau đến muốn khóc.

- Là ai?

Tiểu la ly ngẩn người ra, lúc này mới phát hiện thanh âm đó tới từ phía sau, cắn giận quay đầu lại.

- Ôi...

Không quay đầu còn tốt, vừa quay đầu thiếu chút nữa là tiến vào trong lòng Bàng Dục.

- Người, người là ai, người cười cái gì?

Nàng sợ đến nổi lùi lại hai bước, bưng chớp mũi bị đụng đau nhói, mở to hai mắt nhìn, miệng hung hăng chất vấn.

- Cười cái gì? Tiểu muội muội người có tình gây sự, quán quít lấy công từ ca người ta không tha, ta đương nhiên muốn cười.

Bàng Dục nhún nhún vai, dư quang liếc qua thiếu nữ được hắn đỡ ngồi xuống bậc thang một bên, thấy nàng nửa nằm nửa ngồi, thân thể dựa tường, gương mặt thoáng khôi phục chút huyết sắc, xem ra cũng ổn ổn chút rồi.

- Ai là tiểu muội muội của người?

Tiểu la ly trong nháy mắt liền nũng nịu quát.

- Được được được, nữ hiệp, gọi là nữ hiệp có được không?

Tiếng “nữ hiệp” này không phải vuốt mông ngựa mà còn hơn hẳn vuốt mông ngựa, thật đi guốc trong lòng tiểu la ly, khiến gò má cô bé ửng hồng, vừa vui vừa thẹn, sự nổi nóng tức giận có lớn thế nào nữa thì thoáng cái cũng biến mất sạch sẽ. Tiểu la ly xấu hổ nắm vạt áo, đỏ mặt khẽ gất nói:

- Ta, ta vô lý thế nào... có tình gây sự thế nào?

- Nữ hiệp nói vị Cao Nhai Nội Cao công tử này cường bức dân nữ bên đường, chẳng biết có chứng cứ gì không?

- Hẳn một đại nam nhân đuổi theo cô nương chạy khắp phố, không phải cường bức dân nữ thì là cái gì?

Tiểu la ly liếc qua Cao Nhai Nội một cái, con mắt ngọc trai linh động đẹp động lòng người.

- Vậy cô nương một đại đại nữ hiệp động thủ động cước với công tử còn trẻ tuổi, cũng bám theo người ta chẳng phải...?

- Chẳng phải muốn cướp công tử nhà chúng ta.

Cái mồm của gã sai vặt theo Cao Nhai Nội rất nhanh, cướp lời nói tiếp.

- Ngươi...

Mặt tiểu la ly đỏ lên, liều mạng dẫm chân:

- Ngươi dám bốn cọt ta! Bốn cọt ta!

- Ban đầu đúng vậy...

Bàng Dục không tiếp lời, gã sai vặt tự cho là có thể mở mồm trút giận lại nhanh mồm lên tiếng, tiểu la ly tức giận, không nói không rằng vung tay lên, túm đầu tên kia cho một bạt tai.

Xem ra nàng đã luyện qua võ công, tuy còn nhỏ nhưng đánh ra rất uy lực, gã sai vặt bị tát đến choáng váng, lắc lắc lao đảo đi vòng hai bước “phịch” một cái ngã xuống đất.

Lợi dụng thời gian chốc lát này, Bàng Dục lách mình đến trước mặt Cao Nhai Nội nói nhỏ cái gì đó, sau đó tên mập này cầm một chuỗi tiền đồng dài không chút nghĩ ngợi giao vào trong tay hắn.

Bàng Dục trở lại bên người thiếu nữ, ngồi xổm xuống ôn nhu nói:

- Cô nương hiểu lầm rồi, Cao công tử hẳn thật ra rất tốt bụng, thấy cô nương bán củi quá khổ cực, quá mệt mỏi nên muốn giúp cô nương tìm công việc dễ dàng một chút thôi. Có lẽ cách thức có phần quá mức, thật ra trong lòng cũng không có ác ý. Đương nhiên, việc thành ra dọa người là lỗi của hắn, mấy văn tiền này tạm thời để cho đỡ sợ đi.

- Không, ta không cần đồng tiền dơ bẩn của hắn.

Thiếu nữ liên tục lắc đầu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt trường sam Bàng Dục cời ra choàng cho nàng để tránh khỏi gió lạnh, thân thể run lẩy bẩy giống như con nai bị chấn kinh, càng nhìn càng thấy tội nghiệp.

Tuy Bàng Dục thấy nàng ta trông thì yếu đuối nhưng thực ra lại rất ương ngạnh, rõ ràng bị ủy khuất thiếu chút nữa bị bắt, nhưng từ đầu đến cuối chịu đựng không khóc, hơn nữa tiền “bồi thường” đủ để thiếu nữ kiếm củi sống một năm, nhưng thiếu nữ này lại cự tuyệt không lấy, Bàng Dục hẳn ngoài cảm động không khỏi có chút bội phục, thờ dài đứng lên, không ép buộc nàng nữa.

- Ngươi... vì sao phải giúp ta.

Thiếu nữ khẽ hỏi, lệ quang trên mặt chưa khô như ẩn như hiện.

- Bởi vì... đại khái ta là người tốt đi.

Bàng Dục vuốt mũi có chút không ý tứ cười cười.

- Này! Ngươi a, đừng tưởng rằng trả tiền có thể quên đi, chuyện này còn chưa có xong đâu.

Tiểu la ly vừa thấy mình xem ra sẽ không có cơ hội thể hiện tinh thần “đại hiệp” của mình, vội vàng xống thẳng tới chỗ Bàng Dục.

- Ta nói nữ hiệp ngươi thực phiền toái a, người ta chỉ chạy trên phố ồn ào lôi kéo vài cái, lại không làm chuyện gì thương thiên hại lý, đáng để ngươi cứ nhào vào phân xử, bé xé ra to sao chứ?

Bàng Dục có chút nổi nóng, thiếu nữ bị khi dễ vốn không liên quan đến tiểu la ly này, mà coi như là hành hiệp trượng nghĩa đi nữa thì cũng phải có mức độ chứ, cần gì phải bám chặt không tha như thế?

- Hừ, trên đường dăm xam sỡ, bản cô nương không đem hân...

- Ai, thói đời, thói đời a, con người ngày nay thật không thấu tình đạt lý như xưa?

Không đợi tiểu la ly nói xong, Bàng Dục bỗng nhiên cảm thán một cái, một bộ dáng thần thánh, nhân nghĩa thương dân.

- Ngươi lắm bâm gì đó?

- Không có gì, chỉ nhớ tới một bài thơ không đứng đắn mà thôi.

- Không đứng đắn... cái gì thơ không đứng đắn.

Hai mắt Bàng Dục khê đảo, thông thả ngâm:

- Biện Lương từ xưa không sắc lang,

Chính nhân quân tử xếp thành hàng.

Tình cờ mấy vụ d*âm án nổi,

Lưu manh phạm tội chính cô nàng...

- Là hiệp nữ muội muội người đó, người nên ngoại giao thú tội đi, đi dạo phố nhìn trộm Cao công tử thế nào, nhân cơ hội động thủ động cước với hân ra sao, năm năm bóp bóp, lúc nào chuẩn bị hạ thủ, đem hân...

Hân nói dồn dập như pháo, Cao Nhai Nội và gã sai vặt bên kia đã cười thành một đoàn.

- Ngươi ngươi ngươi, các ngươi, các ngươi những kẻ xấu này, người rất xấu!

Tiểu la ly rốt cục không thể chịu được, má ngọc nóng lên, lấy tay che lỗ tai, hét lên chói tai.

Kêu ngươi mắng ta, hừ!

Ta đắc ý cười, ta đắc ý cười, cười xem la ly đỏ mặt lên.

Bàng Dục thấy thật sáng khoái.

- Nguyệt Hoa, làm sao vậy?

Chợt nghe một âm thanh trong trẻo uy nghiêm vang lên từ phía sau, không đợi hân quay đầu lại, một gã thanh niên nam tử đã đứng bên người tiểu la ly.

Nam tử một thân trang phục hiệp khách, ăn mặc trang phục hoa văn lưu vân màu than chì, lưng đeo trường kiếm, đi đứng trầm ổn, hai hàng lông mày nghiêng vào tóc mai, mục quang hai mắt sáng ngời, dung mạo cực kỳ anh tuấn, toàn thân tản mát ra khí thế khiếp người không hiểu, liếc mắt nhìn qua chỉ biết là một cao thủ võ nghệ tinh thâm. Trong khi giờ tay nhắc chân cang có vài phần nho nhã tựa như thư sinh, quả thật là khí phách anh hùng khó miêu tả nổi, tuấn lãng đầy thông minh nói không hết.

- Triển đại ca ----

Tiểu la ly vừa nghe thanh âm, lập tức nức nở nhào vào trong lòng hân, cái miệng nhỏ nhắn đầy đặn cong cong, lệ quang trong suốt rất nhanh trào ra mãnh liệt:

- Bọn họ, mấy người bọn họ khi dễ ta, động thủ động cước đối với ta, còn nói... còn nói muốn bắt Nguyệt Hoa tới phủ Thái Sư làm nha đầu thị tì cho dâm tặc Bàng Dục.

Ta ngất mặt, không ngờ vô sỉ như vậy a!

Bàng Dục thiếu chút nữa chửi ầm lên.

Lại nhìn tiểu la ly lúc này giả bộ bị thương, khuôn mặt phấn đỏ au, đã hiện ra “sợ hãi” lại “đau khổ”, đôi mắt thủy quang dịu dàng, dường như mưa phùn màu lam nhẹ nhàng mông lung trên Thiên Trì Thiên Sơn, lâm lâm cong cái miệng nhỏ nhắn, tựa như vừa bị ủy khuất lớn bằng trời.

Bất bất cái cút ấy, ba bốn lần mắng lão tử là dâm tặc, lão tử đã nhịn không thêm so đo rồi, thế mà còn cắn ngược lại ta, tố cáo trước!

Bàng Dục hận đến nghiến răng.

Cừu này không báo không phải quân tử, một ngày nào đó lão tử muốn ngươi khóc, khóc thật!

Sau khi nghe xong tiểu la ly “khóc lóc kể lể” nam tử hơi nhú mày ngưng thần đánh giá bọn họ, đột nhiên đi tới phía trước hai bước, vừa chấp tay với

Bàng Dục, trầm giọng nói:

- Tại hạ họ Triền, tự Hùng Phi, người Ngọc Kiệt thôn Ngũ Tiến huyện Giang Tô, vị này chính là nghĩa muội ta, tuổi nàng còn nhỏ không hiểu chuyện, mới rồi nếu có đắc tội còn xin các vị bỏ qua cho.

Ai nha, may cho ngươi là một người sáng suốt.

Bàng Dục vui trong lòng, vừa muốn giả bộ khách sáo hai câu, bỗng nhiên hai mắt mở to kinh ngạc không hiểu mà chỉ vào nam tử.

- Ngươi ngươi ngươi ngươi, ngươi... Triền Hùng Phi, Triền Chiêu, Bắc Hiệp Triền Chiêu ư?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngày mai hãy nói

Tiểu lệ ly giờ nắm tay mịn màng lên đe dọa, nghe tiếng hướng về phía Bàng Dục cười cười. Quần áo mảnh mai của nàng bó sát hai bầu nhũ phong vừa tròn vừa mềm mại tạo ra những đường cong pháp phồng. Tuy không đầy đặn lắm nhưng khi cúi đầu rồi ngẩng đầu lên, thân thể ưỡn ra phía trước lại có vẻ hơi sinh động.

Ánh mắt của Bàng Dục dĩ nhiên sẽ không bỏ qua màn hấp dẫn nhỏ này.

Hắn phản kích, dùng ánh mắt hung ác trợn trừng nhìn tiểu lệ ly. Đây chính là vũ khí của Bàng Dục.

Tiểu lệ ly lúc đầu không sợ đối mặt với hắn nhưng bây giờ đã bị dâm uy của hắn bức lui, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên ửng đỏ, hai bên má giống như là được phết một tầng phấn màu, phối hợp với sự tức giận của đôi mắt xem ra lại thêm phần đáng yêu. Nàng há miệng đáp trả:

- Ngươi... ngươi nhìn gì vậy, đồ vô si, không biết xấu hổ.

Lúc này Bàng Dục rất điềm tĩnh.

Mắng chửi đi, tiếp tục mắng chửi đi, đừng để cho lão tử có cơ hội bằng không lão tử nhất định sẽ bắt ngươi bù lại gấp trăm lần.

- Nguyệt Hoa, đừng gây chuyện nữa.

Triền Chiêu mở miệng cắt ngang.

- Triền đại ca.

Tiểu lệ ly chu cái miệng nhỏ làm nũng, nhõng nhẽo không chịu nghe theo.

Triền Chiêu lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nàng, ôn hòa cười nói với vị tiểu muội muội này:

- Người ta nói hổ phụ không sinh khuyến tử, còn Nguyệt Hoa của chúng ta thì lại là hổ phụ không sinh khuyến nữ. Đình gia trong chu vi trăm dặm người nào lại không biết muội, lớn lên một chút sợ rằng còn giỏi hơn cả sư phụ, ca ca và cha muội cũng phải cam bái hạ phong.

Đình, Đình Nguyệt Hoa ư?

Con bé này có tên thực hay a, Bàng Dục trầm nghĩ trong lòng, miệng lầm bầm một đoạn thơ:

"Bích không dong dong nguyệt hoa tĩnh,

Nguyệt lý sâu nhân điệu cô ảnh." *

Trích:

* Đây là hai câu thơ trong bài Văn Thu Dạ (Đêm cuối thu) của Bạch Cư Dị

晚秋夜

【作者】白居易

碧空溶溶月华静，月里愁人吊孤影。

花开残菊傍疏篱，叶下衰桐落寒井。

塞鸿飞急觉秋尽，邻鸡鸣迟知夜永。

凝情不语空所思，风吹白露衣裳冷。

凝情不语空所思，风吹白露衣裳冷。

Văn thu dạ

【Tác giả】Bạch Cư Dị

Bích không dong dong nguyệt hoa tĩnh, nguyệt lý sầu nhân điệu cô ảnh.

Hoa khai tàn cúc bàng sơ li, diệp hạ suy đồng lạc hàn tĩnh.

Tắc hồng phi cấp giác thu tận, lân kê minh trì tri dạ vĩnh.

Ngưng tình bất ngữ không sở tư, phong xuy Bạch Lộ y thường lãnh.

Tạm dịch nghĩa:

(với sự giúp đỡ của dịch giả luulang)

Bầu trời mênh mông, ánh trăng tĩnh lặng, cái bóng cô độc của người đang buồn bã vạch lên ánh trăng

Hoa nở: cúc tàn bên dậu thưa, lá rơi: lá cây ngô đồng sợ sắc rơi vào lòng giếng lạnh

Chim hồng ngoài quan tái bay gấp(về phương nam) vì biết mùa thu sắp hết. gà nhà hàng xóm gáy trễ vì biết đêm dài hơn (vì cuối thu, ngày ngắn đi, đêm dài ra)

(Thi nhân/sầu nhân) ngưng thần, yên lặng, suy nghĩ sâu xa, gió thổi vào những giọt nước (lộ (20 n) Bộ 雨u96e8 vũ,vú (8n) 1: Móc, hơi nước gần mặt đất, đêm bám vào cây cỏ, gặp khí lạnh dốt lại từng giọt gọi là lộ) đọng trên quần áo làm quần áo lạnh lẽo thêm.

Đêm cuối thu

(tạm dịch thơ: vietstars)

Ánh nguyệt tĩnh lặng trời mênh mông, nền trăng cô bóng sầu nhân mộng.

Dậu thưa cúc tàn hoa chóng nở, rơi vào giếng lạnh lá ngô đồng.

Chim hồng bay vội vì thu tận, gà bên gáy muộn bởi đêm dài.

Ngưng thần không nói sâu xa nghĩ, gió thổi sương đêm buốt áo ai.

- Đó là điều đương nhiên, người ta có ngoại hiệu là "Tứ Loan Ngọc Phượng" mà.

Đình Nguyệt Hoa khẽ nhướn mi, lắc lắc cái eo nhỏ hừ một cái đầy đắc ý. Khóe miệng nhếch lên mang theo vẻ kiêu ngạo.

Hừ, thật đáng khen. Ta trước tiên cứ để cho ngươi oai phong đã.

Bàng Dục hèn mọn bị ỏi chớp chớp mắt nhìn nàng. Vẻ khinh thường biểu hiện rõ trên khuôn mặt của hắn.

Đình Nguyệt Hoa cảm thấy cái nhìn đùa cợt của tên gia đình này thật đáng hận. Nàng dẫm mạnh chân một cái, tức giận rút kiếm định đâm vào mắt của hắn.

Triều Chiêu bước lên trước nàng nửa bước, vừa kịp để ngăn cản nàng, tiếp tục hòa nhã nói:

- Nguyệt Hoa muội xuất thân là thế gia trên giang hồ. Ân sư Hiểu Nguyệt thần ni lại là cao thủ võ lâm hiện nay. Tuy nhập môn chưa lâu nhưng căn cơ đã tương đối vững vàng, ba năm sau, người bình thường không phải là đối thủ của muội...

Triển Chiêu hiểu rõ tính cách của nàng, cao hứng nói một lúc rồi từ từ trở lại vấn đề chính.

- Ngược lại, vị tiểu ca nhỏ tuổi này tuy thân hình to lớn, nhân thần cũng có sát ý đáng tiếc là cước bộ không vững, hơi thở rời rạc không sâu, nhìn qua

không phải là người luyện võ.

Nói đến đây Triều Chiêu liền dừng lại, nhưng ý tứ thì mọi người đều hiểu rõ: Người ta khi dễ người ư, thật khó có khả năng? Người không khi dễ người ta thì đã may cho người lắm rồi?

- Không phải, muội, muội không nói dối, là bọn hấn... là bọn hấn làm trước...

Đinh Nguyệt Hoa xấu hổ nói gấp, ôm lấy gò má líu lười dậm chân nói.

- Triển đại hiệp.

Bàng Dục không đếm xỉa đến cô nàng, nói thẳng với Triều Chiêu.

- Thực ra chuyện này hoàn toàn là hiểu lầm, Cao công tử và... đúng rồi, cô nương này tên là gì?

- Tú.... Tú Hương.

Thiếu nữ hơi ngước mắt lên, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

"Tú việt hoành đường thập lý hương,

Thủy hoa văn sắc tĩnh niên phương."^{*}

Bàng Dục lại lăm bắm khê trong mồm, thiếu chút nữa thì lộ ra tất xấu vác thơ của người khác đặt vào mồm mình, vội ề a tuôn ra hai câu rồi lảng sang chuyện khác:

- Ta thấy Cao công tử và Tú Hương đều không có ý truy cứu chuyện này, vậy hai bên đều nhường một chút thì hay hơn.

Trích:

作者：蔡松年

作品：鹧鸪天

秀樾横塘十里香，

水花晚色静年芳。

胭脂雪瘦薰沉水，

翡翠盘高走夜光。

山黛远，月波长。

暮云秋影照潇湘。

醉魂应逐凌波梦，

分付西风此夜凉。

Tác giả: Thái tông niên

Tác phẩm: Chá cô thiên

Tú việt hoành đường thập lý hương,

Thủy hoa văn sắc tĩnh niên phương。

Yên chí tuyết sáu huân trầm thủy,

Phi thúy bàn cao tẩu dạ quang。

San đại viễn, nguyệt ba trường。

Mạc vân thu ảnh chiếu tiêu tương。

Túy hồn ứng trực lãng ba mộng,

Phân phó tây phong thử dạ lương.

Trích:

鷓鴣 (22 n) Bộ 鳥 (11 n)

1: Chá cô 鷓鴣 chim chá cô, chim ngói, gà gô. Loài chim này bao giờ bay cũng bay về hướng Nam tìm nơi tránh rét, cho nên các lời thơ ca hay mượn nó làm ví dụ mà khởi hứng. Tục ta quen đọc là chữ gia.

Chá cô thiên

(tạm dịch nghĩa với sự giúp đỡ của TheJoker và |YanYan*)

TheJoker:

Bóng cây lư thưa bao quanh hồ rộng mười dặm

Hoa sen một mình tỏa hương bát ngát trong chiều

Tuyết gầy hòa quyện với màu son phấn toát mùi trầm hương (miêu tả hoa sen)*

Ngọc bích lăn trên khay lấp lánh trong đêm (miêu tả giọt nước trên cánh sen)*

Núi xa xanh thẳm, trăng rằm sáng đưa**

Bóng mây chiều thu thắm trong sông Tương**

Tâm hồn điên đảo nên chạy theo giấc mộng Lăng Ba

Nhấn nhủ với gió Thu về đêm thanh vắng này.

*hai câu này mượn hình ảnh hoa sen, hương thơm và giọt nước để miêu tả hình ảnh một người con gái trong sáng và xinh đẹp

** hai câu này miêu tả người con gái trắng rằm, ánh mắt như làn thu ba, này tựa non xa, thướt tha xuất hiện.

|YanYan*:

Bóng cây lư thưa bao quanh hồ sen mười dặm, hương sen dịu dàng lan tỏa trong không khí.

Trong bóng chiều tĩnh mịch, bông sen trên mặt nước đứng lẳng lẽ. Ngày tháng trôi qua, hoa sen cứ lẳng lẽ nở, lẳng lẽ tỏa ra mùi hương của mình.

Những cánh sen nở nà hồng như phấn, trắng tựa tuyết, hồng và trắng quyện lấy nhau, màu sắc đẹp vô cùng. Giống như người con gái nhỏ nhả yên lặng trong căn phòng nhỏ quyện đầy mùi trầm hương, dáng người gầy mà cao.

Trên đài sen màu phi thủy, những hạt nước lấp lánh rung động, giống như những ngọn đèn lay động bất định trong đêm.

Núi xa xanh thẳm, ánh trăng u u. Dưới ánh mây chiều, thân hình cô độc của hoa xen phản chiếu dưới làn nước biếc, mơ hồ và có chút u buồn.

Cái hồn của hoa làm cho người ta phải say đắm, yếu điệu dịu dàng, phiêu nhả bất định, vừa giống như nàng tiên nhẹ bước trên mặt nước, lại giống như một giấc mộng mơ hồ không nắm bắt được.

Đêm nay, từng trận gió thu sẽ thổi đến vào những bông sen yêu kiều này. Nghĩ đến sự thẹn thùng trước gió lạnh của hoa, càng làm cho người ta vừa yêu vừa thương xót.

Tạm dịch thơ (dịch giả vietstars):

Chá cô thiên

Bóng cây, hồ nước, mười dặm hương,

Chiều tàn sen thắm ngát nẻo đường.

Tuyết non hồng mịn, trầm thoang thoảng,

Lấp lánh đài cao nét ngọc vương.

Núi xa thẳm, sáng nguyệt trường,

Mây chiều thu ngấm bóng sông Tương.

Hồn say theo gót Lăng Ba mộng,

Đêm nhò nhẩn nhủ, gió Tây phương.

Trích:

Thái Tông Niên (1107-1159) tên chữ là Bá Kiên, cũng được gọi là Tiêu nhân lão nhân, là một vị quan thời nhà Tống, Triều đại Tống Huy Tông. Ông là nhà văn, nhà thơ, nhà chính trị nổi tiếng. Ông từng làm tổng quản trung Lục Bộ sự, Lại bộ thị lang, Hộ bộ thượng thư, Lại bộ thượng thư rồi thừa tướng, quốc công...

Trích:

Sông Tương: Sông Tương hay Tương Giang, còn gọi là Tiêu Tương, thuộc tỉnh Ninh Lăng, tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

Sử viết, khi vua Thuần mất, hai bà phi là Nga Hoàng và Nữ Anh thương tiếc không nguôi, hết vật vả thảm thiết trong cung, lại ra bờ sông Tương khóc than đêm ngày. Nước mắt hai bà nhỏ xuống bờ trúc, làm cho trúc ở đây nổi lên những đường vân đẹp như mây sóng ẩn hiện. Người đời sau thường tìm đến bờ sông Tương mua loại trúc này về làm màn. Nước mắt của cuộc tình vẫn số đã nhỏ xuống để tạo nên những đường vân tản mạn, nên màn tương là một tượng trưng cho một số phận đoạn nổi. Chuyện tình của Kiều cũng tang tác, nên có câu: Màn tương phảng phất gió đàn.

Trúc Tiêu Tương không những làm màn đẹp mà sáo trúc Tương giang cũng mang một âm thanh có sức truyền cảm lạ lùng. Chuyện hai bà Phi khóc chồng bên bờ sông Tương thuộc đời Nghiêu Thuấn; đến đời nhà Châu, sông Tương lại chứng minh một tình buồn nữa. Chàng là nho sĩ Lý Sanh; nàng thôn nữ Lương Ý Nương. Đôi trẻ yêu nhau tha thiết đã nặng lời hẹn ước. Sau khoa thi sẽ làm hôn lễ; nàng quay tơ dệt vải chờ đợi; đêm đêm nàng cũng chịu khó chong đèn, chửi chữ nghĩa có văn thơ với người yêu. Nhưng rồi giấc ngủ nổi lên khắp nước, thân trai phải xếp bút nghiên lên đường đao binh. Chén rượu ngày hợp cần xin là chén ly bôi bên bờ sông Tương. Đây sâu lý biệt của nàng chinh phụ trong Chinh phụ ngâm:

Bến Tiêu Tương cách Hàm Dương

Nơi Hàm Dương cách Tiêu Tương mấy trùng

Cùng trông lại mà cùng chẳng thấy

Thấy xa xa những mấy ngàn dâu

Ngàn dâu xanh ngắt một màu

Lòng chàng ý thiếp ai sầu hơn ai.

Nhà Ý Nương ở mạn hạ lưu Chiều chiều lại nhớ chiều chiều, nàng ra đứng bên bờ sông trông về phía thượng lưu ngóng đợi Vòng kim ô lặn xuống trời tây, mặt nước sông Tương còn vương lại chút nắng vàng rồi trở bạc; đàn chim trong khóm trúc xạc xào bay về tổ ấm. Chinh phụ chinh phu, như đầu sông cuối sông. Nàng đã viết bài thơ cho môi tình mơn mõi bao năm đợi chờ:

Nhân đạo Tương giang thâm

Vị đề Tương giang bạn

Giang thâm chung hữu đề

Tương tư vô biên ngạn

Quân tại Tương giang đầu

Thiếp tại Tương giang vĩ

Tương tư bất tương kiến

Cộng âm Tương giang thủy

(Tương giang người bảo sâu

Chẳng bằng lòng thương nhớ

Sông sâu còn có đáy

Tương tư không bến bờ

Chàng ở đầu sông Tương

Thiếp ở cuối sông Tương

Nhớ nhau mà không thấy

Cùng uống nước sông Tương)

(suru tâm)

** Tương Giang hay Tương Thủy hay sông Tương (tiếng Trung: 湘江 hay "湘水", pinyin: Xiāng Jiāng, Xiāng Shuǐ; Wade-Giles: "hsiāng chiāng" hay "hsiāng shui"), là một con sông, chi lưu chính của sông Trường Giang, chảy qua tỉnh Hồ Nam, Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa. Sông này có diện tích lưu vực 94.600 km², tổng chiều dài 856 km, lưu lượng bình quân 72,2 tỷ m³ một năm. Tương Giang bắt nguồn từ huyện Lâm Quý của Khu tự trị dân tộc Choang Quảng Tây, Trung Quốc và chảy vào Hồ Nam

Từ huyện Đông An thuộc thành phố Vĩnh Châu thì chảy theo hướng bắc, sau đó nhận thêm nước từ các sông: Từ Thủy, Thạch Kỳ Hà, Tiêu Thủy, Ứng Thủy và Bạch Thủy; tại Hoàn Hưong thì nhận thêm nước từ Chung Thủy và Lỗi Thủy; tại Lục Khẩu nhận thêm nước từ Lộc Thủy; tại Tương Đàm nhận thêm nước từ Liên Thủy; tại thành phố Trường Sa thì nhận thêm nước từ Lưu Dương Hà và Lao Lực Hà; tại Tân Khang của huyện Vọng Thành nhận thêm nước từ Vi Thủy (沔水). Đến Hào Giang Khẩu ở huyện Tương Âm thì Tương Giang phân thành hai dòng và cùng đổ vào hồ Động Đình.

(wikipedia)

Trích:

水仙花五十枝

凌波仙子生塵襪,

水上盈盈步微月。

是誰招此斷腸魂？

種作寒花寄愁絕。

含香體素欲傾城，

山礬是弟梅是兄。

坐對真成被花惱，

出門一笑大江橫。

Thủy tiên hoa ngũ thập chi

Lăng ba tiên tử sinh trần miệt,

Thủy thượng doanh doanh bộ vi nguyệt.

Thị thủy chiêu thử đoạn trường hồn,

Chung tác hàn hoa ký sầu tuyệt ?

Hàm hương thể tố dục khuynh thành,

Sơn phàn thị đệ mai thị huynh.

Toạ đối chân thành bị hoa nảo,

Xuất môn nhất tiếu đại giang hoành.

Dịch nghĩa:

Lăng ba tiên tử (nữ thần sông Lạc) lướt sinh bụi trắng,

Trên mặt nước nhón nhơ chơi với bóng trăng nhỏ.

Ai đã gọi hồn đau đớn của nàng về đây,

Trông thành giống hoa lạnh mang nỗi sầu ?

Ngâm hương, thân trắng có thể làm nghiêng thành,
Sơn phàn là em, mai là anh.
Ngồi trước hoa, lòng thực đã bị hoa làm rối loạn,
Bước ra khỏi cửa, bỗng cười một tiếng, đã thấy sông lớn chắn ngang trước mặt.
Năm mươi cảnh hoa thủy tiên
Lăng ba tiên từ phát bụi hồng,
Mặt nước vui đùa với bóng trắng.
Mảnh hồn đau đón ai vời lại,
Trồng thành hoa lạnh gửi nỗi lòng.
Thân trắng ngâm hương muốn đổ thành,
Sơn phàn là em mai là anh.
Ngồi lâu bị hoa làm rối loạn,
Ra cửa mỉm cười, sông chắn ngang.

Chú thích:

Lăng ba tiên từ: câu này sử dụng thơ Tào Thục trong "Lạc thần phú": "Lăng ba vi bộ, la miệt sinh trần" 凌波微步，羅襪生塵 (Lăng ba bước nhẹ, áo lụa phát bụi). Từ bài thơ này mà người đời sau còn gọi thủy tiên là Lăng ba tiên từ.

Lạc Thần Phú

Nguyên tác Tào Thục

Hoàng Sơ tam niên, dư triều kinh sư, hoàn tể Lạc xuyên. Cổ nhân hữu ngôn, tư thủy chi thần, danh viết Mật Phi. Cảm Tổng Ngọc đối Sở Vương thần nữ chi sự, toại tác tư phú. Kỳ từ viết:

Dư tòng kinh thành, ngôn quy đông phiến. Bối Y Quyết, việt Hoàn Viên, kinh thông cốc, lăng Cảnh Sơn. Nhật ký tây khinh, xa đài mã phiến. Nhĩ nãi thuế giá hồ hành cao, mặt tứ hồ chi điền, dung dữ hồ dương lâm, lưu miện hồ Lạc xuyên. Vu thị tinh di thần hải, hốt yên tư tán. Phú tắc mặt sát, ngưỡng dĩ thủ quán, đồ nhất lệ nhân, vu nham chi bạn. Nãi viện ngự giả nhi cáo chi viết: “Nhĩ hữu địch vu bi giả hồ? Bì hà nhân tư? Nhược thử chi điểm dã!”

Ngự giả đối viết: “Thần văn hà Lạc chi thần, danh viết Mật Phi. Nhiên tắc quân vương sở kiến, vô nãi nhật hồ? Kỳ trạng nhược hà? Thần nguyện văn chi.”

Dư cáo chi viết: “Kỳ hình dã, phiến nhược kinh hồng, uyển nhược du long. Vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng. Phảng phát hề nhược khinh vân chi tề nguyệt, phiêu phiêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết. Viễn nhĩ vọng chi, kiều nhược thái dương thăng triều hà; bách nhĩ sát chi, chúc nhược phù cử xuất lộc ba. Nùng tiêm đặc trung, tu đoàn hợp độ. Kiên nhược tước thành, yêu như ước tổ. Diên cảnh tú hạng, hạo chất trình lộ. Phương trạch vô gia, duyên hoa phát ngư. Vân kế ngạ nga, tu mi liên quyền. Đan thần ngoại lăng, hạo xỉ nội tiên, minh mâu thiện lai, yểm phụ thừa quyền. Côi tư diễm dật, nghi tình thể nhân. Như tình xước thái, mị vu ngữ ngôn. Kỳ phục khoáng thể, cốt tượng ứng đồ. Phi la y chi thôi sán hề, nhị dao bích chi hoa cư. Đái kim thúy chi thủ sức, xuyết minh châu dĩ diệu khu. Tiễn viễn du chi văn lý, duệ vụ tiêu chi khinh cư. Vi u lan chi phương ái hề, bộ trì trù vu sơn ngưng. Vu thị hốt yên tưng thể, dĩ ngao dĩ hi. Tả ý thái mao, hữu ẩm quế kỳ. Nhường hạo uyển vu thần hử hề, thái thoan lai chi huyền chi. Dư tình duyệt kỳ thực mỹ hề, tâm chán đăng nhĩ bất di. Vô lương mai dĩ tiếp hoan hề, thác vi ba nhĩ thông từ. Nguyên thành tổ chi tiên đạt hề, giải ngọc bội dĩ yếu chi. Ta giai nhân chi tín tu, khang tập lễ nhĩ minh thi. Kháng quỳnh dĩ hòa dư hề, chi tiêm uyển nhĩ vi kỳ. Cháp quyền quyền chi khoán thực hề, cộ tư linh chi ngã khi. Cảm Giao Phù chi khí ngôn hề, trưởng do dự nhĩ hồ nghi. Thu hòa nhan nhĩ tình chí hề, thân lễ phòng dĩ tự trì. Vu thị Lạc linh cảm yên, ti ý phảng hoàng, thần quang li hợp, tác âm tác dương. Túng khinh khu dĩ hạc lập, nhược tướng phi nhĩ vị tường. Tiễn tiêu đồ chi hữu liệt, bộ hành bạc nhĩ lưu phương. Siêu trường ngâm dĩ vĩnh mộ hề, thanh ai lệ nhĩ di trường. Nhĩ nãi chúng linh tạp tháp, mệnh trừ khiếu lữ, hoặc hí thanh lưu, hoặc tường thần chữ, hoặc thái minh châu, hoặc thập thúy vũ. Tòng nam Tương chi nhĩ phi, huê Hán tân chi du nữ. Thán bào qua chi vô thất hề, vịnh khiến ngư chi độc xứ. Dương khinh chi y mỹ hề, ế tu tị dĩ diên. Hưu tấn phi phù, phiêu hốt nhược thần, lăng ba vi bộ, la miệt sinh trần. Động vô thường tắc, nhược nguy nhược an. Tiễn chí nan kỳ, nhược vắng nhược hoàn. Chuyển miện lưu tình, quang nhuận ngọc nhan. Hàm từ vị thổ, khí nhược u lan. Hoa dung a na, lệnh ngã vong san. Vu thị bình ế thu phong, xuyên hậu tinh ba. Phùng dĩ minh cổ, Nữ Oa thanh ca. Đằng văn ngự dĩ cảnh thặng, minh ngọc loan dĩ giai thệ. Lục long nghiêm kỳ tề thủ, tải vân xa chi dung duệ, kinh nghệ đứng nhĩ giải cốc, thủy cảm tường nhĩ vi vệ. Vu thị việt bắc. Quá nam cương, hu tổ lĩnh, hồi thanh dương, động chu thần dĩ từ ngôn, trần giao tiếp chi đại cương. Hận nhân thần chi đạo thủ hề, oán thịnh niên chi mạc đường. Kháng la mệ dĩ yểm thế hề, lệ lưu khâm chi lăng lăng. Diệu lương hội chi vĩnh tuyết hề. Ai nhất thế nhĩ di hương. Vô vi tình dĩ hiệu ái hề, hiến Giang Nam chi minh ngọc. Tuy tiêm xứ vu thái dương, trường ký tâm vu quân vương. Hốt bất ngộ kỳ sở xá, trưởng thần tiêu nhĩ tề quang. Vu thị bối hạ lăng cao, tức vắng thần lưu, di tình tường tượng, cổ vọng hoài sầu. Ký linh thể chi phục hình, ngự khinh châu nhĩ thượng tổ. Phù trường xuyên nhĩ vong phản, tư miên miên độc. Dạ cảnh cảnh nhĩ bất mị, triêm phồn sương nhĩ chí thử. Mệnh bộc phu nhĩ tự giá, ngộ tướng quy hồ đồng lộ. Lãm phi bí dĩ kháng sách, trưởng bàn hoàn nhĩ bất năng khứ.

Dịch văn:

Năm thứ ba Hoàng Sơ, ta đến kinh sư triều bá thiên tử, lúc trở về đi qua Lạc Thủy. Theo truyền thuyết, tên của vị thần linh ở Lạc Thủy này là Phục Phi, nguyên là tiểu nữ của Phục Hy Đế (tức Thái Hạo) lúc chơi đùa ở Lạc Thủy bị chết đuối, sau khi chết được phong làm thần của Lạc Thủy. Vì thế nên câu chuyện viên tướng của Sở Vương là Tống Ngọc ngộ kiến thần nữ được viết thành “Thần Nữ Phú”, ta cũng đem chuyện của chính mình đã trải qua mà viết lại như vậy:

Ta từ kinh thành trở về phong ấp ở phương đông (Quyền Thành). Vòng bên Y Quyết Sơn, vượt qua Hoàn Viên Sơn, lại đi xuyên Thông Cốc để lên Cảnh Sơn. Lúc này, mặt trời đã xuống phía tây, xa mã đều đã mệt mỏi. Vì vậy nên xe dừng lại trên bãi cỏ thơm bên bờ sông, cho ngựa thả rong ăn cỏ uống nước. Ta thả bộ chậm chậm nhàn nhả trong rừng cây thưa, phóng tầm mắt thưởng thức cảnh sắc mỹ lệ của Lạc Thủy. Bỗng nhiên ta cảm thấy tâm thần chấn động, tâm tình như đang thả trôi về phương xa. Vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một cảnh tượng kỳ dị, có một nữ tử đẹp tựa thiên tiên đang ở ven núi bên cạnh. Ta vội kéo tên tùy tùng lại hỏi: “Người có nhìn thấy cô gái kia không? Nàng là ai? Thật là quá đẹp!” tùy tùng đáp: “Thần nghe nói thần linh của Lạc Thủy gọi là Phục Phi, vậy quân vương nhìn thấy ắt là nàng ta? Tướng mạo nàng như thế nào? Thần rất muốn nghe.”

Ta nói: “Thần thái nàng khinh doanh nhu mỹ tựa như chi cần động nhẹ cũng khiến nàng phiến phiến bay lên như hồng nhạn, thân hình nàng kiện mỹ nhu khúc như du long đằng không hỷ hỷ; dung nhan sáng lạng giống hoa cúc mùa thu nở rộ, nét thanh xuân phồn thịnh như thanh tùng mùa xuân xanh tươi; bước đi như có như không tựa mây thừa nhẹ bao quanh mình nguyệt, hình tượng phiêu đăng bất định như gió thổi làm tuyết hoa cuốn lên; nhìn xa xa, trong sáng khiết bạch giống như thái dương từ trong sóng nước đang dần lên cao, đến gần xem thì thật là mình lệ diệu nhãn như hoa hà đang đứng trên mặt nước hồ trong suốt; vai đẹp như được vót, eo được thắt một sợi lụa trắng mềm mại, cổ nhỏ dài, làn da trắng nhạt ản ản hiện lộ; không cần nước hoa, không cần son phấn; búi tóc phát phơ cao cao, đôi lông mày dài dài uốn khúc; hàm răng trắng tinh hiện sau đôi môi; đôi mắt sáng trong đa tư thật quyến rũ, hai lún đồng tiền ản ản hiện trên hai gò má. Từ thái kỳ mỹ, mình diễm cao nhã, nghi dung an tịnh, thần thái nhàn thực, nhu thuận khoan hòa duyên dáng, dùng lời nói thật khó mà hình dung được. Cách ăn mặc của nàng nhân gian thật hiếm thấy, cốt cách tướng mạo như tiên nữ trong tranh; y phục của nàng may bằng lụa mỏng sáng đẹp, đeo đôi hoa tai được điêu khắc từ ngọc đẹp; trang sức làm bằng hoàng kim phối phi thủy, dung mạo mỹ lệ sáng ngời như hy thể minh châu; nàng mang một đôi hài thù hoa tinh mỹ, đang bồi hồi rào bước bên dườn núi, tung tăng nhảy nhót, vừa đi vừa nô đùa; mặt trái có cò màu ở bên cạnh, mặt phải có lọng quế chi che bóng. Nàng đang cuộn tay áo, để cánh tay trắng ngần ngấp vào trong Lạc Thủy khiến cho nước sông trở nên đen dúa.

Ta đã ái mộ sâu sắc sự hiền thực và diễm lệ của nàng, tâm tình trôi dạt, buồn bã không vui. Khổ nỗi không có người mai mối đi truyền đạt lòng ái mộ của ta, phải dùng ánh mắt chứa chan tình cảm để biểu lộ tâm lòng, hy vọng tình cảm tha thiết của ta có thể biểu đạt với nàng trước người khác, ta muốn đem ngọc bội đeo bên lưng tặng nàng làm vật thề hẹn. Nàng thật quá hoàn mỹ, không những biết giữ lễ nghĩa mà còn thông hiểu thi ca, nàng đưa mỹ ngọc lên để đáp trả lại ta, chỉ vào đầm nước ước định kỳ hẹn gặp mặt. Trong lòng ta tràn đầy sự yêu thương chân thành, chỉ sợ vị thần đẹp để đang lừa dối; truyền thuyết từng có hai vị thần nữ ở bên bờ Hán Thủy tặng bạch ngọc cho Trịnh Giao Phủ ước định chung thân, nhưng rồi phản bội lời thề, ngoảnh mặt đã không còn gặp lại, vì vậy nên ta do dự bán tín bán nghi, nét mặt nghiêm nghị nhưng lòng đầy sự hoan hỷ, trấn định tình tự, buộc mình phải nghiêm thủ lễ nghi giữa nam và nữ để tự không chế lấy mình.

Do vậy nên Lạc Thần cảm động, luẩn quẩn bồi hồi, ngũ sắc thần quang thoát ản thoát hiện hốt mình hốt ảm, tung thân khinh linh nhẹ nhàng như tiên hạc muốn bay đi mà vẫn còn lưu luyến. Nàng bồi hồi giữa khóm hương Thục Lan trên con đường nhỏ đang tỏa hương không ngừng bay lên không trung, rồi cất giọng ngâm nga quyến luyến, thanh âm bi ai thể lương ngân vang không dứt. Chẳng lâu sau, các thần linh gọi nhau tụ lại, có vị nhảy nhót trong dòng nước sông trong vắt, có vị bay lượn trên bãi cát Lạc Thần thường du, có vị ở dưới đáy sông nhật minh châu, có vị nhặt những sợi lông vũ đẹp để bên bờ sông. Lạc Thần có Nga Hoàng, Nữ Anh ở Tương Thủy, nữ thần ở Hán Thủy theo bên cạnh bầu bạn, than thở cho sự cô đơn lẻ loi của Bào Qua Tinh, đồng tình với Khiên Ngưu Tinh sống một mình trong cảnh tịch mịch. Nàng đưa tay lên, dùng tay áo che ánh nắng mặt trời để tầm mắt ngắm được xa thêm, phản thân áo trên nhẹ phiêu động theo gió. Cử động của nàng nhẹ nhàng như một con phi điều, phiêu dật như thần, thâm bất khả trắc; cất từng bước nhỏ trên mặt nước, dưới chân nàng nở ra từng làn nước mềm mại; hành tung bất định, buồn vui không tỏ, tiến thoái nan liệu, muốn đi nhưng vẫn còn đứng lại, ánh mắt nhu tình lưu động, thần thái phi dương, gương mặt hữu tình thật kiêu lệ, dường như nàng có rất nhiều lời muốn nói chứa trong miệng, hơi thở ngát ngào hương lan; hoa dung nguyệt mạo của nàng lồi cuốn quyến rũ khiến ta không còn biết ta đang ở đâu. Lúc này, phong thần ngưng thổi gió, thủy thần dùng khơi sóng, thần ty âm dương gõ vang tiếng trống trời, Nữ Oa cất cao giọng hát trong trẻo; cá chép xúm lại vây quanh cổ xe, sáu con rồng tề đầu tịnh tiến, kéo xe mây chậm chậm mà đi; kinh ngạc tranh nhau nhảy đến bảo hộ cổ xe, thủy điều dương cánh bay qua bay lại như con thoi để hộ vệ. Vì vậy, Lạc Thần vượt qua quần đảo nhỏ, vòng qua eo núi phía nam, nàng quay đầu lại dùng ánh mắt thanh tú mỹ lệ nhìn ta, đôi môi mấp máy, chậm chậm nói những lễ tiết cương thường không thể không phân li, thống hận cảnh ngộ bất đồng của thần và người, rồi nàng đưa tay lên dùng tay áo gạt lệ, nước mắt lại cuộn cuộn tuôn trào thấm ướt cả y thường; cuộc gặp gỡ mỹ hảo vĩnh viễn đoạn tuyệt một cách thương tâm, ai oán; từ đây biệt li đất trời mỗi ngã. Không có tín vật biểu thị ái tình có thể tặng nhau, nàng liền đem chiếc ngọc hoàn danh quý của Giang Nam tặng cho ta, “tuy ản cư nơi thiên giới, thiếp vẫn sẽ thường nhớ đến quân vương ...” còn chưa dứt lời thì bóng dáng chợt đã biến mất, thần quang tiêu độn.

Do đó, ta trào dềo vượt núi, thượng hạ truy tung, mong tìm được dấu chân Lạc Thần lưu lại. Lạc Thần đã đi, tình cảnh vẫn còn, tìm khắp bốn phương. Ta trông mong hình bóng Lạc Thần lại xuất hiện, vì vậy ta ngồi thuyền nhỏ ngược xuôi dòng nước, phiêu bạc trên Trường Giang không muốn trở về, tư niệm liên miên bất tuyệt, lòng tư mộ lại càng nồng nhiệt. Đêm khuya, tâm thần bất an, không thể ngủ được, sương đêm dày đặc thấm ướt y thường cho đến khi trời sáng. Không chờ được nữa, phải lệnh cho bộc phu khởi giá tiếp tục quy trình. Ta nắm chặt dây cương, gioroi quất ngựa, vẫn đứng tại nơi cũ, không nở rời đi.

Quảng Châu, ngày 14 tháng 06 năm 2006

HSV đóng dấu ký nhận bản quyền

洛神賦

曹植

黃初三年

余朝京師

還濟洛川

古人有言

斯水之臣

名曰宓妃

感宋玉對楚王神女之事

遂作斯賦

其詞曰

余從京域

言歸東藩

背伊闕

越轅轅

經通谷

陵景山

日既西傾

車殆馬煩

爾乃稅駕乎蘅皋

秣駟乎芝田

容與平陽林

流眄乎洛川

於是精移神駭

忽焉思散

俯則未察

仰以殊觀

睹一麗人

于巖之畔

乃援御者而告之曰

爾有覲於彼者乎

彼何人斯

若此之豔也？

御者對曰

臣聞河洛之神

名曰宓妃

然則君王所見

無乃是乎？

其狀若何？

臣願聞之

余告之曰

其形也

翩若驚鴻

婉若游龍

榮曜秋菊

華茂春松

彷彿兮若輕雲之蔽月

飄飄兮若流風之迴雪

遠而望之

皎若太陽升朝霞

迫而察之

灼若芙蕖出淥波

襉纖得衷

修短合度

肩若削成

腰如約素

延頸秀項

皓質呈露

芳澤無加

鉛華弗御

雲髻峨峨

修眉聯娟

丹脣外朗

皓齒內鮮

明眸善睠

鬋輔承權

瓊姿豔逸

儀靜體閑

柔情綽態

媚於語言

奇服曠世

骨像應圖

披羅衣之璀璨兮

珥瑤碧之華琚

載金翠之首飾

綴明珠以耀軀

踐遠遊之文履

曳霧綃之輕裾

微幽蘭之芳藹兮

步踟躕之山隅

於是忽焉縱體

以遨以嬉

左倚采旄

右蔭桂旗

攘皓腕於神滸兮

采湍瀨之玄芝

余情悅其淑美兮

心振蕩而不怡

無良媒以接歡兮

託微波而通辭

願誠素之先達兮

解玉佩以要之

嗟佳人之信修

羌習禮而明詩

抗瓊琤以和予兮

指潛淵而為期

報眷眷之款實兮

懼斯靈之我欺

感交甫之棄言兮

悵猶豫而狐疑

收和顏而靜志兮

申禮防以自持

於是洛靈感焉

徙倚傍徨

神光離合

乍陰乍陽

竦輕軀以鶴立

若將飛而未翔

踐椒塗之郁烈

步蘅薄而流芳

超長吟以永慕兮

聲哀厲而彌長

爾乃眾靈雜遝

命儔嘯侶

或戲清流

或翔神渚

或采明珠

或拾翠羽

從南湘之二妃

攜漢濱之游女

歎匏瓜之無匹兮

詠牽牛之獨處

揚清樹之猗靡兮

翳修袖以延佇

體迅飛鳧

飄忽若神

陵波微步

羅襪生塵

動無常則

若危若安

進止難期

若往若還

轉眄流精

光閔玉顏

含辭未吐

氣若幽蘭

華容婀娜

令我忘餐

於是屏翳收風

川后靜波

憑夷鳴鼓

女媧清歌

騰文魚以警乘

鳴玉鸞以偕逝

六龍儼其齊首

載雲車之容裔

鯨鯢踊而夾轂

水禽翔而為衛

於是越北沚

過南岡

紆素嶺

迴清陽

動朱唇以徐言

陳交接之大綱

恨人神之道殊兮

怨盛年之莫當

抗羅袂以掩涕兮

浪流襟之浪浪

悼良會之永絕兮

哀一逝而異鄉

無微情以效愛兮

獻江南之明璫

雖潛處於太陰

長寄心於君王

忽不悟其中所舍

悵神宵而蔽光

於是背下陵高

足往神留

遺情想像

顧望懷愁

冀靈體之復形

御輕舟而上溯

浮長川而忘反

思綿綿而增慕

夜耿耿而不寐

霑露霜而至曙

命僕夫而就駕

吾將歸乎東路

攬騑轡以抗策

悵盤桓而不能去

Lạc thần phú

Tào Thực

Hoàng sơ tam niên

Dư triều kinh sư

Hoàn tể lạc xuyên

Cổ nhân hữu ngôn

Tư thủy chi thần

Danh viết Mật Phi

Cảm tổng ngọc đối sở vương thân nữ chi sự

Toại tác tư phú

Kỳ từ viết

Dư tông kinh vực

Ngôn quy đông phiên

Bối y khuyết

Việt hoàn viên

Kinh thông cốc

Lãng cảnh sơn

Nhật ký tây khuynh

Xa đài mã phiên

Nhĩ nãi thuế giá hồ hành cao

Mạt tứ hồ chi điền

Dong dữ bình dương lâm

Lưu miện hồ lạc xuyên.

Ư thị tinh di thần hải

Hốt yên tư tán

Phủ tắc vị sát

Ngưỡng dĩ thù quan

Đồ nhất lệ nhân

Hu nham chi bạn

Nãi viên ngự giả nhi cáo chi viết

Nhĩ hữu địch ư bỉ giả hồ

Bỉ hà nhân tư

Nhược thử chi điểm đã (?.)

Ngự giả đối viết

Thần văn hà lạc chi thần

Danh viết Mật Phi

Nhiên tác quân vương sở kiến

Vô nãi thị hồ (?.)

Kỷ trạng nhược hà (?.)

Thần nguyện văn chi

Dư cáo chi viết

Kỷ hình đã

Phiên nhược kinh hồng

Uyển nhược du long

Vinh diệu thu cúc

Hoa mậu xuân tùng

Bàng phát hề nhược khinh vân chi tế nguyệt

Phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết

Viễn nhi vọng chi

Kiểu nhược thái dương thăng triều hà.

Bách nhi sát chi

Chước nhược phù cừ xuất lục ba.

Nông tiêm đắc trung

Tu đoàn hợp độ

Kiên nhược tước thành

Yêu như ước tổ

Duyên cảnh tú hạng

Hạo chất trình lộ

Phương trạch vô gia

Duyên hoa phát ngự

Vân kế nga nga

Tu my liên quyền

Đan thần ngoại lã

Hạo xỉ nội tiên

Minh mâu thiện lã

Yếp phụ thừa quyền

Tương tư diễm dật

Uy tĩn thể nhân

Nhu tình xước thái

Mị ư ngữ ngôn

Kì phục khoáng thể

Cốt tượng ứng đồ

Phi la y chi thôi xán hề

Nhị dao bích chi hoa cư

Tải kim thủy chi thủ sức

Chuế minh châu dĩ diệu khu

Tiến viễn du chi văn lý

Duyệt vự tiêu chi khinh cư

Vĩ u lan chi phương ái hề

Bộ trì trừ chi san ngưng

Ư thị hốt yên túng thể

Dĩ ngao dĩ hi

Tả ý thái mao

Hữu ẩm quế kỳ

Nhưong hạo oản ư thần hử hề

Thải thoan lại chi huyền chi

Dư tình duyệt kỳ thực mỹ hề

Tâm chấn đấng nhi bất dĩ

Vô lương môi dĩ tiếp hoan hề

Thác vĩ ba nhi thông từ

Nguyện thành tổ chi tiên đạt hề

Giải ngọc bội dĩ yếu chi

Ta giai nhân chi tín tu

Khương tập lễ nhi minh thi

Kháng quỳnh ??? dĩ hồ dư hề

Chỉ tiềm uyên nhi vi kỳ

Bảo quuyến quuyến chi khoản thật hề

Cụ tư linh chi ngã khi

Cảm giao phủ chi khí ngôn hề

Trưởng do dự nhi hồ nghi

Thu hồ nhan nhi tỉnh chí hề

Thân lễ phòng dĩ tự trì

Ư thị lạc linh cảm yên

Tĩ ý bàng hoàng

Thần quang ly hợp

Sạ âm sạ dương

Tùng khinh khu dĩ hạc lập

Nhược tương phi nhi vị tường

Tiến tiêu đồ chi úc liệt

Bộ hành bạc nhi lưu phương

Siêu trường ngâm dĩ vĩnh mộ hề

Thanh ai lệ nhi di trường

Nhĩ nãi chúng linh tạp đập

Mệnh trừ khiếu lữ

Hoặc đùa thanh lưu

Hoặc tường thần chữ

Hoặc thái minh châu

Hoặc thập thủy vũ

Tòng nam tương chi nhi phi

Huê hán tân chi du nữ

Thán bào qua chi vô thất hề

Vịnh khiến ngư chi độc xử

Dương thanh quai chi y mỹ hề

Ế tu tị dĩ duyên trừ

Thẻ tán phi phù

Phiêu hót nhược thần

Lăng ba vi bộ

La miệt sanh trần

Động vô thường tác

Nhược nguy nhược an

Tiến chi nan kỳ

Nhược vãng nhược hoàn

Chuyển miện lưu tình

Quang nhuận ngọc nhan

Hâm từ vị thổ

Khí nhược u lan

Hoa dung a na

Lệnh ngã vong xan

Ư thị bình ế thu phong

Xuyên hậu tính ba

Bằng di minh cổ

Nữ oa thanh ca

Đằng văn ngư dĩ cảnh thừa

Minh ngọc loan dĩ giai thệ

Lục long nghiêm kỳ tề thủ

Tái vân xa chi dong duệ

Kinh nghệ dũng nhi giáp cốc

Thủy cảm tường nhi vi vệ

Ư thị việt bắc chỉ

Quá nam cương

Hu tổ lĩnh

Hồi thanh dương

Động chu thần dĩ từ ngôn

Trần giao tiếp chi đại cương

Hận nhân thần chi đạo thù hề

Oán thịnh niên chi mạc đương

Khoáng la mộ dĩ yểm thể hề

Lãng lưu khâm chi lãng lãng

Điều lương hội chi vĩnh tuyệt hề

Ai nhất thệ nhi dị hương

Vô vi tình dĩ hiệu ái hề.

Hiển giang nam chi minh đang

Tuy tiềm xử ư thái âm
Trường kí tâm ư quân vương
Hốt bất ngộ kỳ trung sở xá
Trướng thần tiêu nhi tế quang
Ư thị bối hạ lãng cao
Túc vãng thần lưu
Di tình tường tượng
Cổ vọng hoài sầu
Kí linh thể chi phục hình
Ngự khinh chu nhi thượng tổ
Phù trường xuyên nhi vong phản
Tur miên miên nhi tăng mộ
Dạ cảnh cảnh nhi bất mị
Triêm lộ sương nhi chí
Mệnh bộc phu nhi tự giá
Ngô tương quy hồ đông lộ
Lâm phi bí dĩ khoáng sách
Trướng bàn hoàn nhi bất năng khứ.

Triển Chiêu hành tẩu giang hồ, những chuyện như vậy đã thấy nhiều rồi. Nếu như xem xét cả hai bên thì không thể nói ai sai được. Chiều theo tính tình của hắn thì hành vi khi nhục thiếu nữ ở bên đường là tội không thể tha, cho dù không đưa lên quan phủ thì cũng phải dạy dỗ một chút. Chặt đứt một ngón tay hoặc là dập đầu về phía người bị hại cầu xin tha thứ gì đó.

Chỉ là lần này Đinh Nguyệt Hoa đã động thủ trước, hoàn toàn không có chứng cứ. Tú Hương thì càng đối bụng, trông có vẻ mệt mỏi muốn té xỉu. Ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không còn chút gì! Náo động đến quan phủ thì có khi còn làm hại nàng. Đã có gia đình đi ra hòa giải, thân thể của Tú Hương cũng chưa bị xâm hại, vậy thì không bằng bỏ qua mọi chuyện không truy cứu nữa, càng truy cứu càng phức tạp, có khi còn hại người ta.

- Được rồi.

Triển Chiêu nghĩ một lúc, cuối cùng gật gật đầu.

- Ta sẽ bảo Nguyệt Hoa tạ lỗi với vị tiểu huynh đệ này.

- Aizzz, không cần, không cần. Tiểu nha đầu thích náo động cũng là điều bình thường, lớn lên vài năm nữa sẽ ngoan hiền hơn nhiều.

Bàng Dục "rộng rãi" khoát khoát tay. Mấy từ "Tiểu nha đầu", "Lớn lên" được nói đặc biệt lớn.

Sắc mặt Đinh Nguyệt Hoa trắng bệch, nàng tiến tới định đánh hắn thì bị Triển Chiêu giữ chặt tay áo. Muốn mắng người ư? Xin lỗi, thanh âm của nàng quá nhỏ so với Bàng Dục.

- Tú Hương, thân thể cô nương yếu ớt, cần phải tĩnh dưỡng, nghe nói Nam Hiệp phù nguy tế bản, nghĩa bạc vân thiên...

- Triển mỗ hành động từ trước đến nay vẫn luôn đề ý tới kết quả.

- Chuyện này vậy là tốt rồi, tại hạ còn việc quan trọng khác không thể phân thân, làm phiền Trương đại hiệp cùng với Đinh ...Nguyệt Hoa tiểu muội muội đưa Tú Hương cô nương về nhà.

Bàng Dục liếc mắt, nói thật nhanh, phát ra một chiêu vô si vô cùng sâu sắc.

- Phì, ai là tiểu muội muội của ngươi, tên khốn kiếp, dám tặc thói tha, cầu gia đình, quả trứng thối, sống góa vợ!

Mưa to gió lớn đã qua, lông mày Đinh Nguyệt Hoa đảo quanh, mắt phượng trợn lên, mồm chu lên chữ.

Sống...góa vợ ư?

Tinh thần nhạy cảm của Bảng Dục giống như là bị chấn động mạnh mẽ, trên trán nổi gân xanh trông thật đáng sợ.

Nữ nhân có chồng chết thì gọi là quả phụ, nam nhân có vợ chết thì gọi là quan phu, thêm từ "sống" vào phía trước thì càng làm rõ ngụ ý của câu này, rửa người nam nhân sẽ chẳng có được một lão bà nào.

Người có bi thương, rỗng có nghịch lân. Đinh Nguyệt Hoa này nói vậy chẳng khác gì tát vào mặt Bảng đại hầu gia chúng ta, khiến cho oán khí tích tụ hai mươi hai năm của hắn phát ra.

Lão tử là người không có vợ sao? Được được được, mắng người được lắm, thật thông khoái.

Nhớ lại thời gian trước kia, rồi khi hắn đến thế giới này, làm cái gì An Lạc Hầu kiêm quốc cữu, con ruột duy nhất của Thái sư, đứng đầu Thái tử đảng, mà tới giờ cũng chưa ăn được một nữ nhân nào, số phận thật bi thảm a, nghĩ tới đây Bảng Dục nghiêng chặt răng rửa thầm.

- Sống góa vợ! Sống góa vợ! Sống góa vợ! Sống góa vợ! Sống góa vợ! Sống góa vợ! Sống góa vợ!

Đinh Nguyệt Hoa nhìn thấy sắc mặt khó coi của Bảng Dục thì vô cùng cao hứng, thanh âm kéo dài ra, mắng hăng say, vừa nhắc đi nhắc lại vừa vỗ tay múa hát.

Nếu là lúc bình thường, Bảng Dục chắc chắn sẽ động thủ, đánh không lại sao? Đánh không lại thì gọi thêm người, xa luân chiến, quần ấu, đâm vào cô ả...à không, phương diện này thì chỉ có mình mới được hưởng thụ. Dù sao cứ gọi thêm người đến, nếu vẫn còn chống cự thì sử dụng thêm thuốc tê, mê được, mộng hắn được, xuân được. Tóm lại là cứ làm bất nháo sau đó cứ kéo vào trong phủ mà... dạy dỗ, dạy dỗ.

Dù thế nào cũng không thể buông tha nàng!

Còn một vấn đề hiện tại chính là Triển Chiêu. Thật là trâu bò, siêu cấp trâu bò, người không biết võ công như mình 100% không thể đấu lại hắn. Cứ cắn răng nuốt ác khí này vào trong bụng, tạm hoãn nó lại rồi từ từ thanh toán.

Quần tử báo thù, mười năm còn chưa muộn.

Bảng Dục dùng tinh thần tự sướng để an ủi mình, trong đầu hắn chứa đầy tà niệm.

Mắng mắng mắng, tiếp tục mắng. Hôm nay nguoi mắng ta, ngày khác nguoi rơi vào trong tay ta thì...

« Ngày sau hãy nói! »

Chỉ bốn chữ này!

- Công... công tử.

Đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng gọi, là thanh âm của Tú Hương.

Bảng Dục quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy sự quan tâm này, ánh mắt hắn dường như cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

- Cái này... cái này cho nguoi.

Tú Hương bị Triển Chiêu dắt đi, thân thể mảnh mai giống như là lá khô trước gió, run run kinh sợ, bàn tay nhỏ bé cầm lấy áo của Bảng Dục đưa cho hắn.

- Trời lạnh, nguoi mặc đi.

- Không, Tú Hương không thể nhận, mặc dù nhà của ta nghèo nhưng...

- Cho nguoi mượn mà thôi, được không.

Bảng Dục không nhận chiếc áo choàng, ngược lại còn cười cười.

Tú Hương ngăn người tại chỗ, khóe mắt nàng không kim được đã ươn ướt.

Người ở bên ngoài nhìn có vẻ rất đơn giản nhưng đây chính là tôn nghiêm của gia đình nàng. Nàng sinh ra trong một gia đình bản hàn, vô cùng nghèo khổ, đi tới chỗ nào cũng bị khinh khi, miệt thị. Bình thường nếu như dùng từ "tặng" quần áo cho nàng thì có khác gì bỏ thí đâu!

Đổi thành từ "mượn" nhìn qua thì có vẻ đơn giản nhưng đối với một người nghèo khổ như nàng thì những người nhìn nàng bằng nửa con mắt có ai để ý tới chuyện đó. Duy chỉ có gia đình đại ca thoát nhìn có vẻ hung ác nhưng trong lòng lại dịu dàng mới giúp đỡ nàng! Hiểu được cảm nhận của nàng, thực sự suy nghĩ vì nàng! Dùng những lời nói đơn giản để bảo vệ tôn nghiêm của nàng!!

Thật sự... hẳn thật sự là người tốt, là người rất tốt.

Tú Hương cảm động muốn lập tức khóc.

- Quần áo tốt như vậy... Tôi bây giờ ta chưa từng được mặc qua... Lỡ như làm hư...

Trong lòng Bàng Dục đau xót.

Áo choàng của hắn chính là quần áo của gia đình ở trong phủ, nếu không phải đi quét tuyết thì chẳng có ai đụng tới, vậy mà bây giờ Tú Hương lại... Aizzz, không dám mặc!

- Cầm lấy.

Thanh âm của hắn không lớn nhưng có một vẻ khiến cho không người nào có thể cự tuyệt được.

- Làm hồng cũng không cần lo lắng, có thể vá lại. Chủ yếu là mặc vào cho đỡ lạnh, tổn hại thân thể.

Hắn nhẹ nhàng căn dặn thiếu nữ này.

Thân thể mềm mại của Tú Hương run rẩy dữ dội, nước mắt nàng giống như là mưa tháng ba, không một tiếng động rơi xuống.

- Cảm ơn, cảm ơn người..

- Cảm ơn cái gì, tiện tay mà thôi.

Bàng Dục khoát khoát tay, vỗ vào bàn tay lạnh như băng của nàng qua lớp áo:

- Người nhớ kỹ, bất kể như thế nào cũng phải đối tốt với mình một chút, bằng không cho dù người không đau lòng thì cũng có người khác đau lòng.

Từ "người" mà Bàng Dục nói chính là người nhà của Tú Hương nhưng nàng lại hiểu lầm. Nước mắt thấm ướt hai má không che nổi vẻ ửng đỏ trên khuôn mặt nàng. Trái tim nàng đập thành thịch, tai và mắt nóng đến nỗi như muốn ngất đi.

Sau khi nàng lấy lại tinh thần thì đã bị Triển Chiêu dắt đi hơn mười trượng. Nàng dùng hết sức lực cố gắng quay đầu lại thì vừa lúc trông thấy Bàng Dục nhắc cổ áo của tên tiểu tử kia lên. Nàng đoán chừng hắn đang giúp mình hạ giận, nổi chua xót, ủy khuất, cảm kích bị đè nén lâu trong lòng đã bộc phát, thoáng chốc lệ đã tuôn ra như suối trào.

- Chờ một chút, Triển đại ca, chờ muội một chút đã.

Đình Nguyệt Hoa thấy mắt đã đủ liền lập tức chạy tới, dùng một thanh âm ngọt ngào như mật đường:

- Nguyệt Hoa có chuyện hỏi huynh, muội nghe sư phó nói, ở Miêu Cung có cổ độc bí truyền, dùng ngân châm có thể điều khiển ý thức của người khác, rốt cục là thật hay giả vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hảo huynh đệ thân thiết

Chó cầy thể chủ, cáo mượn oai hùm, đúng giờ khắc hoàn mỹ này, gã sai vặt thủ hạ của Cao Nha Nội liền hiện thân hết to. Triển Chiêu và Nguyệt Hoa mới vừa đi xa, hắn lập tức nhảy cao ba thước, chỉ thẳng vào mặt Bàng Dục chửi loạn lên.

- Người hả, chính là người, tiểu tử thôi! Mắt chó của người mù rồi hay là chán sống mà dám cả gan đề Tú cô nương gì đó chạy thoát!

Thấy Bàng Dục không nói lời nào, gã sai vặt tưởng hắn trong lòng khiếp đảm, được thể càng hăng say mắng chửi:

- Người là ai, gia đình của nhà nào, có giỏi thì xưng tên họ ra, ta Cao Đại Uy dẫn người đến tận nhà của người giáo huấn cho người một bài học...

- A a a ...người, người làm gì?

Giáo huấn cho một trận ư? Hai chữ giáo huấn còn đang mắc trong cuống họng, Cao Đại Uy bỗng thấy ngực bị bóp nghẹn, thì ra là bị Bàng Dục nắm được nhắc bổng cả người hắn lên.

Tên gia đình này tên là Cao Đại Uy, nhưng không cao cũng không uy, lúc này hắn liều mạng đạp loạn tay chân, nhưng ngay cả đất cũng không chạm đến.

“Bốp!” lình tron một cái tát trên mặt, sau đó cả thân hình bị đánh trúng của hắn như một túi cát bay ra xa.

“Ồi!” Giữa tiếng kêu gào thê thảm, Cao Đại Uy mắt nỏ đom đóm, nhào xuống bên chân của Cao Nhai Nội lải nhải:

- Công tử, công tử, hắn đánh ta, hắn không kiêng nể ngài, không kiêng nể gì Thái úy phủ của chúng ta.

- Đứng lên.

Sắc diện Cao Nhai Nội không có gì thay đổi.

- Công tử...

Cao Đại Uy mới nói có hai chữ, lại ăn ngay một cái tát ngã nhào về phía sau.

Người đánh hắn đúng là Cao Nhai Nội.

- Công tử, ngài làm gì vậy...

Cao Đại Uy hai tay bưng mặt, gương mặt thiếu chút nữa đến khóc cũng không ra nước mắt.

- Theo bốn công tử đã lâu mà ngay cả Nhất đẳng gia đình của Thái sư phủ người cũng không nhận ra. Đáng đánh!

- Thái sư phủ. Vị này là...

- Tất nhiên là thân cận bên cạnh đại ca rồi. Cả Thái sư phủ ngoài mấy lão quân gia năm sáu mươi tuổi ra, ai còn có đủ tư cách, tuổi còn trẻ mà đã dám nhận chức Nhất đẳng gia đình.

Mập mập cười cười nhìn Bằng Dục, vẻ mặt nhả nhặn. Quay đầu lại nhìn gã sai vặt thì lửa giận không ngớt, không chút khách khí trách cứ:

- Người, con mẹ nó, làm mất mặt ta quá!

Lúc đầu Cao Đại Uy còn ngẩn ngơ, sau đó hắn lao đến ôm chân Bằng Dục, nước mắt nước mũi chảy dài xuống đất, khóc lóc kể lể:

- Tứ ca...không, Tứ gia. Cao Đại Uy ta có mắt như mù. Đại Uy ta chết tiệt. Đại Uy ta...

- Được rồi, đứng lên đi.

- Không, Tứ gia, ta còn chưa nhận sai, còn chứ bày tỏ áy náy, còn chưa có...

- Cút!

Cao Nhai Nội nghe hắn nói bực mình không chịu được đá một cước vào giữa háng hắn. Cao Đại Uy kêu thảm một tiếng, cả thân hình ngã xuống đất.

- Bằng Tứ tiểu huynh đệ, nhìn người rất lạ mắt đó, theo đại ca hắn là không bao lâu, không biết đại ca có nhận ta cái gì không?

Cao Nhai Nội nói năng có chút khách khí, không còn vênh váo kiêu ngạo như trước. Xem ra hắn đối với đại ca Bằng Dục kính trọng đã tới mức thao thao bất tuyệt như nước sông Hoàng Hà chảy mãi không ngừng, nên đối với một tên gia đình của phủ Thái sư, hắn cũng nói chuyện rất nhã nhặn.

- Công tử quả có mắt tinh đời!

Bằng Dục giơ thẳng ngón tay cái lên chỉ về phía Cao Nhai Nội, ra vẻ bội phục nói:

- Thời gian Bằng Tứ ta theo Hầu gia đích xác không nhiều, còn về phần nhận cái gì...

Hai người đồng thời liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó đồng thanh phát ra một trận cười hắc hắc mà chỉ có nam nhân mới hiểu.

- Đại ca gần đây vẫn khỏe chứ? Cao mỗ mấy lần đến thăm mà lần nào cũng bị khước từ do đại ca mang trọng bệnh không tiện tiếp khách.

Cao Nhai Nội thoát đầu nhú mày, sau đó cảm xúc dâng trào, hắn thở dài:

- Ai, vắng đại ca làm việc gì cũng chẳng thuận mắt, ngay cả đến kỹ viện kiếm đàn bà ngủ qua đêm cũng chưa từng... cũng chưa từng sáng khoái như trước đây a.

- Đúng vậy, công tử nhà của chúng ta thích nhất được thoải mái, cho dù chỉ nghe thấy những câu dâm ngữ nhưng mà cũng thấy thỏa mãn rồi, thỏa mãn rồi, hắc hắc hắc.

Cao Đại Uy bò dậy dặc ý rung đùi cười theo, khoe miệng nước dãi chảy thành ròng.

Thỏa mãn cái ccc, Bàng Dục ngằm khinh bỉ trong lòng.

Cứ như vậy tới nhà muốn gặp lão tử, cha ta cho các người vào trong phủ làm quỷ mắt xác thì có.

- A còn có, ta nghe nói trước đây vài ngày Bàng thái sư đem tất cả a hoàn bên cạnh đại ca đuổi đi hết, chỉ chừa lại Xuy Tuyết để hầu hạ, không biết có chuyện gì thế? Hắc hắc, khẳng định tiểu huynh đệ người theo đại ca từ thời gian đó a.

- Cái này ...chắc vì đám a hoàn hầu hạ không làm hài lòng đại ca nữa thôi.

Bàng Bực cười “ha ha” một tiếng, bị ông già cầm quan hệ tình dục đúng là một chuyện sỉ nhục, có đánh chết cũng không nói ra sự tích đó.

- Ta đã nói rồi mà.

Cao Nhai Nội vỗ đùi vui sướng nói :

- Đại ca anh minh thần võ, hào hoa phong nhã, nội trong mười dặm kinh thành có ai là không biết, bên cạnh sao lại không có nữ nhân hầu hạ chứ? Đáng tiếc quá, vừa nãy nếu không phải con bé Đinh gì gì đó quấy rối thì bổn công tử đã kiếm cho đại ca một cô nàng dễ thương, đưa đến phủ Thái sư rồi.

- A, Cao công tử ngài định đoạt Tú Hương dâng cho hầu gia sao?

Bàng Dục nghe vậy ngăn người ra, lúc trước còn tưởng rằng Cao Nhai Nội mang tên tuổi hấn ra chỉ là để hù dọa người thôi.

- Đương nhiên, bổn công tử... này, người sẽ không nghĩ rằng ta xem trọng cô nương đó, muốn tự mình hương thụ sao chứ? Lại sai, lại sai nữa rồi, nếu như người sớm theo đại ca có lẽ đi hỏi Xuy Tuyết sẽ biết liền, Cao công tử ta thích nhất chính là loại nữ nhân thành thực.

Cao Nhai Nội chớp chớp mắt nhìn Bàng Dục, khuôn mặt béo tròn nở một nụ cười đắc ý:

- Nói cho cùng ‘ba mươi không sướng bốn mươi sướng, năm mươi còn sướng hơn thế nữa, sáu mươi thành thực sướng ngất trời’, đàn bà niên kỉ càng cao kinh nghiệm càng phong phú, nam nhân càng thỏa mãn hơn. Đương nhiên, phụ nữ thành thực hay mỹ nữ đương xuân, đại ca ta đều thích hết, nhất là những thiếu nữ 17, 18 trắng tròn, cho nên bọn tiểu đệ như chúng ta luôn quan tâm đến sở thích của đại ca.

Cao Đại Uy bên cạnh chỗ mồm vào:

- Đúng vậy, để có thể làm vui lòng An Nhạc Hầu, công tử nhà ta đã ngồi trên đường đúng ba ngày để tìm kiếm mỹ nhân, không tiếc mở tiệc chiêu đãi linh đình mà còn mời Phiêu Nhu cô nương của Lan Hương Uyển tới ước hội gỡ trống trợ lực.

Phiêu Nhu gì chứ, ta còn có Phan Đình nữa cơ, hắc hắc.

* Nhân vật chính đang nhớ tới hai trong những sản phẩm đầu gội đầu được ưa chuộng ở TQ thời hiện đại. Phiêu Nhu tức Rejoice, Phan Đình tức Pantene proV.

Bàng Dục thầm cười trong bụng, đồng thời cũng rất cảm kích vị tiểu đệ Cao Nhai Nội này.

Huynh đệ a, con mẹ nó, đúng là hảo huynh đệ, loại tiểu đệ kiếm gái cho đại ca thực có đốt đèn lòng cũng không tìm ra.

Được, tốt, có khí phách, không hổ là con trai của Thái úy.

Chờ một chút, Cao Nhai Nội cha hấn chính là một Thái úy đương thời, như vậy...

Trong đầu Bàng Dục chợt lóe linh quang, hấn nở nụ cười, cười thực tà mị.

- Cao công tử à!

- Chuyện gì?

- Hầu gia nhà ta đích thực là chưa lành bệnh nên không tiện tiếp khách, thế nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

Cao Nhai Nội sốt ruột tra hỏi.

Bàng Dục làm ra vẻ thần bí, ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ:

- Thế nhưng, nếu như Hầu gia biết có một xứ nha đầu không biết trời cao đất dày vùng trộm chửi sau lưng hấn thì sẽ rất ức chế. Nếu Cao công tử ngài sai người bắt cô a, trời gô cổ đưa đến phủ Hầu gia...chà, lúc đấy khẳng định Hầu gia sẽ lành bệnh. Bệnh tình nhanh khỏi là tốt rồi, ngày nào đó khỏi hẳn sẽ cùng với Cao công tử ra ngoài ăn chơi, đàn điểm, mua vui, phong lưu khoái hoạt không gì bằng.

- Thực sự?

Cao Nhai Nội hai mắt tỏa sáng.

- Thực sự!

- Thế nhưng cái gã họ Triển cái gì Nam hiệp gì đó hình như rất lợi hại, chỉ dựa vào chúng ta mà muốn đoạt xá nha đầu từ trong tay hắn sợ rằng... sợ rằng có vẻ khó.

Cao Nhai Nội trầm ngâm nói.

Điều đó không phải khó mà đúng là rất khó, nếu không ta đã sai Xuy Tuyết đem người tới bắt, hà tất phải tìm người.

Bàng Dục nghĩ thì nghĩ trong lòng, nhưng đương nhiên cũng không nói nói những câu này ra.

- Cao công tử, lệnh tôn là Thái úy, khẳng định có rất nhiều nhân vật khó lường làm thủ hạ, nếu đích thân Cao công tử đứng ra nhờ, mấy người đó há không nghe theo...

Sau một lát, Bàng Dục vỗ ngực, bộ dạng đầy tự tin:

- Chậm thì ba ngày, lâu thì năm ngày, ta nhất định đem tiểu nha đầu kia... lấy danh nghĩa của Cao công tử mang tặng Hâu gia.

- Tốt!

Cao Nhai Nội lòng cũng can đảm hẳn lên, kích động đập tay nói:

- Bản công tử đích thân về phủ, bảo cha ta phái mấy cao thủ tới đây.

- A còn có, Hâu gia để ta ra ngoài mua sắm, nào ngờ bị roi mất chút tiền, đã thế lần này chỉ dựa vào mình ta...

- Đại Uy ở lại, giúp đỡ Bàng Tử, mua bất cứ thứ gì đều được, chỉ cần ghi sổ, ta sẽ thanh toán.

Cao Nhai Nội cười sáng khoái.

Hắc hắc, rốt cục cũng có người dẫn đường rồi.

Bàng Dục quay người lại che miệng cười trộm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Mỹ nữ

Giữa sườn núi, trong một ngôi nhà gỗ nhỏ cũ nát, một thanh âm non nớt trong trẻo vang lên.

Tiểu la ly Đình Nguyệt Hoa đứng bên cạnh chiếc giường gỗ đơn sơ phủ đầy rom rạ, vừa cười duyên vừa vỗ tay khen ngợi, từ người toát ra vẻ thanh xuân mỹ miều, mắt trong sáng như sao, hai hàng lông mày lông mi nhìn thoáng qua như hai ánh trăng non.

Tú Hương lúc này vừa tắm xong, ngồi ở đầu giường, mái tóc dài được bó gọn lại thả xuống trên ngực, một tay đỡ tóc, một tay dùng một tấm vải nhỏ buộc một hàng xương cá làm một cái lược thô sơ để chải tóc, tóc dài và mềm mại như suối chảy, nét mặt trắng mịn lung linh tương như làm sáng bừng cả cái gương soi.

Nàng tuy đã thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, nhưng chúng vẫn có nhiều lỗ vá khắp nơi như bộ quần áo cũ kia, quả thực khiến người ta nhìn vào mà không khỏi thương cảm. Cô áo sòn rách để lộ ra một mảng da cổ mịn màng như tuyết không nhuốm một chút bụi trần. Có thể ví nàng như một đóa hoa sen tươi thắm giữa hồ, là một vẻ đẹp của thiên nhiên tạo nên mà người ta chỉ sợ khi đụng vào sẽ khiến nó tan biến.

Không riêng gì Đình Nguyệt Hoa, mà ngay cả người có định lực siêu phàm như Triển Chiêu khi nhìn mỹ nhân mà cũng thấy si mê, vội vàng quay đầu đi, thẳm vận nội lực trấn định tinh thần.

- Tỳ... ta đã về rồi!

Đột nhiên có một thanh âm non nớt trẻ con vang lên, cùng lúc đó một tiểu nam hài mặt bụ bẫm thông minh mở cánh cửa gỗ cũ nát, chạy thẳng về phía Tú Hương.

Nam hài chợt phát hiện sự có mặt của Đinh Nguyệt Hoa và Triển Chiêu, nhất thời hơi ngần ra trong giây lát, nhưng nhanh chóng trấn định lại, bộ dáng như một tiểu đại nhân chất vấn người khác :

- Các người là ai, tại sao lại ở trong nhà của ta ?

- Hi hi...

Đinh Nguyệt Hoa nhìn không được, bật cười.

Nam hài này rõ ràng còn nhỏ tuổi, khuôn mặt phúng phính đáng yêu khiến người ta chỉ muốn véo nhẹ một cái, lại làm ra cái vẻ nghiêm chỉnh, hung hăng “đe dọa” người. Nam hài lúc này phùng mang trợn má, đôi lông mày thanh tú nhếch lên, cánh tay nhỏ bé bụ bẫm chỉ chỉ, quả thực như là một búp bê xinh xắn, khả ái dễ thương.

- Người cười cười cái gì!!!

Nam hài mặt đỏ bừng, quát to, cố gắng làm ra vẻ hung ác. Nào ngờ hần càng cố gắng bao nhiêu thì càng khiến Đinh Nguyệt Hoa cười to lên bấy nhiêu.

- Không cho phép, không cho phép!

Nam hài chạy đến bên giường, hai tay che ở trước người của Tú Hương.

- Có ta bảo hộ tỷ tỷ, tuyệt không để cho các người khi dễ chị ấy!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn toát ra một vẻ kiên nghị như đinh đóng cột.

- Thanh Nhi, em hiểu lầm rồi. Hai vị này là bằng hữu của tỷ tỷ.

Tú Hương cực kỳ ôn nhu xoa xoa đầu của nam hài, ánh mắt chan chứa yêu thương.

- Bằng hữu ư?

- Đúng. Tỷ tỷ của người bị người khi...

Đinh Nguyệt Hoa chưa kịp nói hết câu, Triển Chiêu từ phía sau vỗ nhẹ vào vai nàng ta, mắt thâm nhấc nàng ta không nên nhiều chuyện.

- Thanh Nhi!

- Dạ!

- Ngày hôm nay em đã học những gì ở trường?

Tú Hương quan tâm hỏi.

- Hai mươi bốn hiếu, ngoài ra tiên sinh còn giảng về chuyện xưa nữa.

Nam hài dùng thanh âm non nớt đáp lời, ánh mắt trong sáng nhìn Tú Hương, ưỡn ngực nói tiếp:

- Tỷ tỷ, Thanh Nhi tương lai cũng muốn làm một vị tướng quân vô địch.

- Ủ, chắc chắn rồi, tỷ tỷ tin tưởng em sẽ làm được.

Tú Hương cười thật tươi, gò má có chút hồng hồng, cẩn thận mở cái áo của Bàn Dục cho nàng mượn được gấp ngay ngắn trên giường ra, lấy một quyển sách đưa cho nam hài.

- A, binh pháp Tôn Tử, tỷ tỷ mua cho em đó ư?

Nam hài hưng phấn kêu lên, cầm quyển sách không rời buông tay, khuôn mặt nhỏ nhỏ tràn ngập vui mừng.

Hần vui vẻ, Tú Hương càng vui vẻ hơn, bỗng nhiên tất cả những khổ cực nàng gánh chịu đều đáng giá, sự vui mừng trên mặt nàng sáng bừng như hoa tươi mới nở.

- Cái gì, người mua sách cho đệ đệ người ư?

Đinh Nguyệt Hoa vừa nghe tới đây, giảo chân tức tối nói:

- Tú Hương tỷ à, người đi sớm về tối bán củi kiếm tiền, ngay cả một chiếc bánh cũng không dám ăn chỉ để mua sách cho tiểu tử này ư?

- Nguyệt Hoa!

Triển Chiêu trừng mắt nhìn cô bé.

- Ta mặc kệ, ta mặc kệ, ta càng muốn nói!

Con tức trong lòng Đinh Nguyệt Hoa đã bộc phát thì thần tiên cũng không cản nằng ta được, liền quay về phía nam hải, tức giận nói:

- Tiểu tử thói nguoi đúng là giả bộ hồ đồ không hiểu chuyện, nhưng nguoi có biết rằng, trong lúc nguoi ở nhà ăn uống đầy đủ, có sách để học, có thầy dạy chữ thì tỷ tỷ nguoi phải liều mạng đi bán củi kiếm tiền nuôi nguoi hay không? Vừa rồi, nếu không phải có ta và Triển đại ta thì cô ấy đã bị nguoi. . .

- Bị nguoi làm gì?

Nam hải lập tức cướp lời.

- Bị nguoi ta bắt tỷ tỷ của nguoi đem về làm thị tỳ rồi

Đinh Nguyệt Hoa lập tức trả lời, Triển Chiêu muốn ngăn cản cũng không kịp nữa.

- Cái gì, ai làm? Là ai?

Nam hải giận dữ quát to.

- Kê mà hầu như ai ai cũng biết, chính là tên ác ôn An Lạc Hầu Bằng Dục. . .

Đinh Nguyệt Hoa còn chưa kịp nói hết câu, nam hải đã phẫn hận túm chặt lấy cái then cửa nhỏ bằng gỗ, cố sức gấp lại.

"Bốp!", dưới sức lực của hắn, then cửa vỡ thành hai đoạn.

- Cầu tặc Bằng Dục!

Nam hải nghiêng răng nghiêng lợi, đẩy cửa ra nhìn lên trời quát to.

- Không đem nguoi lột da để báo thù cho tỷ tỷ, Dịch Thanh ta thề không làm nguoi!

Đinh Nguyệt Hoa sùng sốt, không ngờ một đứa bé bộ dáng khá ai như Dịch Thanh trong chớp mắt lại biến thành như vậy. Hàm răng nghiêng kêu ken két, đôi bàn tay nhỏ bốp chặt đến ửng hồng, đôi con mắt đỏ au tựa như muốn ăn thịt nguoi. Ý định trách cứ Dịch Thanh mãi học hành, ăn uống, để cho tỷ tỷ vất vả cực nhọc kiếm sống của Đinh Nguyệt Hoa trong thoáng chốc biến mất sạch sẽ.

Tú Hương và Dịch Thanh sống nương tựa nhau từ lúc bé, cho nên nàng rất hiểu tính nết của đệ đệ, biết hắn một khi đã quyết định cái gì thì khó mà khuyên can. Nàng chỉ có thể nhắm mắt lại cầu xin Phật tổ phù hộ chỉ đường dẫn lối cho em mình, nhưng chẳng biết vì sao mà khi nhắm mắt lại, trong đầu nàng luôn hiện lên hình bóng của người gia đình trẻ tuổi mặc áo xanh, đầu đội mũ quả dưa kia.

Tú Hương thì vậy, còn hai mắt của Triển Chiêu thì sáng ngời.

Hắn là cao thủ, lần đầu tiên khi nhìn thấy Dịch Thanh đã đoán tiểu tử này căn cốt tinh kỳ, thiên phú dị bẩm, chính là điều kiện luyện võ vô cùng tốt, hơn nữa, chứng kiến tiểu tử này tuy còn nhỏ tuổi, nhưng khí lực lại mạnh, tuy là cái then cửa không to và cũng cũ nát, nhưng với độ tuổi của tiểu nam hải này, bé được nó cũng là ngoài sức tưởng tượng, càng chứng minh cho nhận định vừa rồi của mình, Hơn nữa, thấy Dịch Thanh trọng tình trọng nghĩa, thương yêu tỷ tỷ, không khỏi có lòng muốn thu tiểu tử này làm đồ đệ.

- Tiểu đệ đệ.

Triển Chiêu đi qua, cúi đầu nhìn Dịch Thanh nói:

- Nguoi có muốn học võ công không?

- Võ công ư?

- Đúng rồi, học xong có thể vung đao múa kiếm, hành hiệp trượng nghĩa như Triển đại ca ca, trừng trị người xấu, vì tỷ tỷ nguoi báo thù, còn có thể. . .

- Không muốn!

Dịch Thanh trả lời đầy bất ngờ.

- Vì sao?

- Cho dù có luyện võ công tốt đến mấy, cùng lắm cũng chỉ đối phó được khoảng hơn kém mười nguoi, cho nên có học cũng vô nghĩa.

- Vậy người muốn học cái gì?

Triển Chiêu sững sờ hỏi.

Địch Thanh uốn ngực ngẩng đầu, đôi mắt trong sáng toát ra một ý chí sắt đá, đồng dạng đáp:

- Ta muốn học cách đánh nhau, học binh pháp, tương lai phải giống như Hạng Vũ, Vệ Thanh và Hoắc Khứ Bệnh, những người tung hoành ngang dọc chiến trường, chinh chiến thiên hạ, một người đánh vạn người!

*** Vệ Thanh và Hoắc Khứ Bệnh

Vệ Thanh người Bình Dương, nguyên họ Trịnh, ban đầu địa vị thấp hèn, cha là Trịnh Quý làm Trung tiểu lại trong huyện, cộng sự với với Bình Dương Hầu - Tào Thạo, từng thông dâm với Vệ Ôn vợ lẽ của Bình Vương Hầu, sinh được Vệ Thanh. Vệ Thanh làm người hầu trong nhà Bình Vương Hầu, thời còn nhỏ về quê cha để phải đi chăn cừu, các con cái của vợ cả Trịnh Quý đều đối đãi với Vệ Thanh như một người nô bộc, chứ không coi là anh em máu mủ.

Sau khi khôn lớn, Vệ Thanh làm kỵ binh trong nhà Bình Dương Hầu, hàng ngày bảo vệ bên cạnh quận chúa Bình Dương. Mùa xuân năm 139 trước công nguyên, tức năm Kiến Nguyên thứ 2 Hán Vũ Đế, người chị gái của Vệ Thanh là Vệ Tử Phu vào cung và được Hán Vũ Đế sủng ái. Vì hoàng hậu không có con trai, nên khi được tin Vệ Tử Phu mang bầu, thì vô cùng ghen tức, bèn cử người ra bắt Vệ Thanh. Vệ Thanh bị bắt nhưng được một người bạn thân tên là Công Tôn Ngao cứu thoát. Hán Vũ Đế biết được tin này rất bức cho hoàng hậu, liền phong Vệ Tử Phu làm phu nhân, còn Vệ Thanh cũng do đó trở thành Thái Trung Đại Phu, Vệ Thanh vì họa gặp phúc cuối cùng đã bước lên vũ đài chính trị. Theo đà chị gái ngày càng được nhà vua sủng ái, thì Vệ Thanh càng chiếm địa vị quan trọng trong con mắt của nhà vua.

Hán Vũ Đế vốn đã sắp đặt một kế hoạch lớn, đó là tấn công Hung Nô, nhưng ngại vì các nhân tài như Đậu Anh và Quán Phu đều phạm tội đã bị giết chết, còn Hàn An Quốc thì tuổi đã cao, ngoài Lý Quảng còn có thể tác chiến ra, trong tay Hán Vũ Đế chẳng còn quân cờ nào thích hợp cả. Nay thấy cậu Vệ Thanh là người có thể tin dùng, bèn quyết định để Vệ Thanh gánh vác trọng trách tác chiến với Hung Nô.

Năm Nguyên Sóc thứ 5, Vệ Thanh cùng 4 viên đại tướng dẫn 30 nghìn kỵ binh tiến đánh Hung Nô. Còn một đạo quân khác của quân Hán thì do Lý Túc và Trương Thử chỉ huy. Hữu hiền vương Hung Nô những tướng quân Hán không thể nào tiến sâu vào doanh trại của mình, nên đã lo là cảnh giác, uống rượu say khướt. Ngờ đâu bị Vệ Thanh đánh tập kích vào ban đêm, ngoài Hữu Hiền Vương cùng hơn trăm người chạy thoát ra, còn toàn bộ quân Hung Nô đều bị bắt làm tù binh. Trận thắng này đã khiến quyền lực của Vệ Thanh đạt tới đỉnh cao trong suốt cuộc đời mình.

Vệ Thanh được Hán vương Lưu Thiết phong làm đại tướng quân, thống lĩnh toàn bộ quân Hán, cậu bé chăn cừu thuở nào thật không ngờ lại có cuộc đời vinh hoa phú quý như ngày nay. Nhà vua lại gia phong cho ba người con trai của Vệ Thanh làm Hầu, mặc dù ba người này vẫn còn là trẻ thơ. Vệ Thanh thoải thác rằng: "Thần đánh thắng mấy trận đều là nhờ vào công lao của các tướng sĩ, ba người con của thần đều còn nhỏ tuổi, chưa làm nên việc gì cả, nếu hoàng thượng phong chúng là Hầu, thì làm sao có thể khích lệ được các tướng sĩ lập công?". Hán Vũ Đế nghe xong như sực tỉnh, liền phong 7 vị tướng của Vệ Thanh làm Hầu.

Vệ Thanh đánh Hung Nô lần cuối cùng là vào năm Nguyên Thủ thứ 4, ông cùng cháu ngoại là phiêu kỵ tướng quân Hoắc Khứ Bệnh chia quân làm hai đường tiến đánh Hung Nô. Đây là thời kỳ điều gặp gió của Hoắc Khứ Bệnh, viên tiểu tướng này cũng được vua Hán mến mộ như Vệ Thanh năm xưa, Vệ Thanh nay đã già nua, thời đại Vệ Thanh đã kết thúc, thời đại Hoắc Khứ Bệnh trẻ khỏe, anh dũng, thiện chiến bắt đầu.

Hoắc Khứ Bệnh lúc đó mới 17 tuổi dẫn 800 kỵ binh đánh tập hậu, chén chết hơn 2 nghìn quân Hung Nô, bắt sống tể tướng, giết chết ông tổ và bố nuôi của vua Hung Nô. Hoắc Khứ Bệnh oai dũng nhất toàn quân, được phong làm Quán Quân Hầu, sau lại gia phong làm Đại Tư Mã, uy danh còn vượt hơn cả Vệ Thanh, có rất nhiều bộ tướng của Vệ Thanh đã tới tập chuyển sang theo Hoắc Khứ Bệnh.

Năm Nguyên Thủ thứ 6, tức năm 117 trước công nguyên, Hoắc Khứ Bệnh lâm bệnh mất tại Trảng An, hưởng thọ 23 tuổi.

Hoắc Khứ Bệnh sinh thời từng 4 lần cầm quân tiến đánh Hung Nô, đều giành toàn thắng, tiêu diệt hơn 110 nghìn tên địch, gọi hàng hơn 40 nghìn dân Hung Nô, mở ra miền đất Hà Tây, Tử Tuyền, phá tan được sự uy hiếp của Hung Nô đối với triều nhà Hán, là người tác chiến dũng mãnh, một thiên tài quân sự trong lịch sử TQ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Vạn Nhân Địch của Thái sư phủ

Về mặt của Bàng Dục đầy hồ nghi, con mắt mở to, nhìn trừng trừng vào một kẻ có vóc người khôi ngô vạm vỡ và to béo đứng trước mặt mình.

- Đúng ă, chính là hần.

Bên cạnh, Xuy Tuyết mặt trát đầy vẻ nịnh hót, cúi đầu khom lưng đáp lời.

- Ta hỏi người sao chứ?

Bàng Dục hừ lạnh một cái, ánh mắt ác độc tưởng như xuyên qua người Xuy Tuyết khiến tên này sợ đến nổi run rẩy cả người, hai chân quỳ xuống.

- Lạy!

Bàng Dục đá một nhát vào mông hắn, chỉ nghe “ái đau” một tiếng, Xuy Tuyết bay dúi đầu về phía trước, sau đó vội đứng dậy, thất tha thất thểu chạy ra xa.

Kỳ thực cú đá này cũng chẳng bõ bèn gì, Bàng Dục thậm chí còn nghĩ tới việc đánh tên này mấy chục roi rồi xát muối ớt vân vân, nhưng cuối cùng vẫn chưa nghĩ ra cách nào làm mình hết giận.

Cũng chỉ vì tên khốn Xuy Tuyết vô si này mà Bàng Dục hần tự dưng chạy như chó hoang lẫn trốn đám Cẩm quân.

Chủ tử còn đang bị người đuổi chạy bán sống bán chết tại Biên Tiên Các thì tên Xuy Tuyết này lại chẳng thèm nghĩ tới việc cứu người, mà ung dung thong thả chạy về phủ ra về ta đây cái gì cũng không biết, lại còn ba hoa bốc phét với lão quân gia Bàng Phúc nữa chứ.

Đến khi Bàng Dục trở về phủ, nghe trăm miệng người từ phòng ăn tới phòng ngủ, ai ai cũng đều nói: thiếu gia vừa sáng sớm đã trốn phủ đi thanh lâu vui vầy với các cô nương ở đó.

Khi tìm được Xuy Tuyết thì thấy tên khốn kiếp đang ba hoa bốc phét trước một nhóm người, nước bọt bắn lung tung, Bàng Dục càng nhìn càng phát hỏa, chỉ muốn giết chết tiểu tử thói tha này.

Bàng Dục hần lảng lạng bước tới gần, chờ đến đúng lúc tên này đang múa máy tay chân trước mặt mọi người miêu tả cảnh “Hầu gia bị đuổi như thế nào, Hầu gia bị bắt ra làm sao” thì liên tục các tiếng “bốp”, “vèo” vang lên. Quả thực cơn tức giận của Bàng Dục đã tới cực điểm, hết bình hoa cho tới cái ghế ngồi đều bay thẳng vào người của Xuy Tuyết.

Nhưng kết quả của hành động này hần lại không nghĩ tới. Thậm chí nó còn lớn hơn dự đoán của hần. Đương nhiên, tiểu tử Xuy Tuyết này làm sao có thể chống lại vị chủ tử anh minh thân võ An Lạc Hầu như hần, cho nên chỉ có ngã xuống đất mà kêu rên thê thảm. Bàng Dục chưa hả cơn giận, xoa xoa bàn tay chuẩn bị thu thập tàn cục. Bỗng nhiên hần lúc này mới phát hiện tại đại sảnh, ba trong tám vị quân gia chủ sự của Bàng phủ đều nhìn hần bằng ánh mắt, tuyệt không phải là hoan hỉ vui mừng chào đón thiếu gia đã trở về hoặc sợ hãi thiếu gia sẽ cáu giận bất thường, mà là vô cùng kinh ngạc.

Tất nhiên rồi! Vì Bàng Thái sư đã ra nghiêm lệnh, cho nên thường gặp được Bàng Dục hần chỉ có lão đại quân gia Bàng Phúc mà thôi, chứ đám gia nhân thủ hạ phía ngoài khu nhà hần ở đâu có thấy được diện mục của thiếu gia. Cho nên, lúc này đâu có ai nhận ra vị gia đình anh tuấn ngọc thụ lâm phong mặc áo xanh, đội mũ quả dưa kia chính là thiếu chủ tử của bọn họ. Khi nhìn kỹ trang phục của Bàng Dục thì ai cũng ngầm nghĩ rằng hần chính là gã thiếp thân sai vật mới của thiếu chủ tử, ngay cả tên gia đình thân cận không sợ trời không sợ đất mà đại quân gia cũng nhiều lúc phải nhún nhường như Xuy Tuyết cũng bị hần đánh nặng tay như vậy.

- Người là ai? Vào Bàng phủ của chúng ta bao lâu rồi?

- Người thật lớn gan a. Quần áo thì lôi thôi, không chịu chỉnh sửa ngay ngắn mà cũng dám bước vào đại sảnh này.

- Loạn rồi, loạn rồi. Đây là quần áo dành cho Nhất đẳng gia đình của Thái sư phủ. Người nếu mới vào thì dựa vào cái gì dám mặc thứ quần áo đó lên người chứ?

...

Một loạt các câu chất vấn và trách mắng vang lên. Một đám mắt mù chỉ nhận ra được quần áo chứ không nhận ra được thiếu chủ oai phong như lão tử, thật khốn nạn.

Việc này thật khiến cho người nào đó bụng phát hỏa, cục tức nằm trong họng nuốt mãi không trôi.

CBN. Lão tử là ai a? Là diễn viên chính, là thần thánh vạn năng. Thế mà còn không nhận ra lão tử, các người không phải muốn chết sao?

Tuy bực thì bực trong lòng, nhưng trong nháy mắt Bàng Dục lại cảm thấy vui mừng.

Nhận không ra ta là ai ư? Nhận không ra ta là ai mới tốt, rất tốt là đằng khác. Bàng thái sư lão cha ra nghiêm lệnh không cho bản Hầu ra khỏi phủ để phong lưu khoái hoạt ở bên ngoài thì lão tử sẽ coi bỏ cảm y hoa phục, mặc áo xanh, đội mũ quả dưa làm một tiểu gia đình êm ấm chuẩn ra ngoài vui chơi, hắc hắc !

“Tiểu” gia đình cái gì chứ? Lúc này Bàng Dục thay mặt “thiếu chủ tử Bàng Dục” tuyên bố, xét thấy gia đình Bàng Tử tuy mới vào Thái sư phủ nhưng có nhiều biểu hiện tốt đẹp nên đặc biệt đề bạt hần lên làm Nhất đẳng gia đình của Bàng Phủ, bắt đầu từ nay phục vụ cuộc sống ăn uống hàng ngày của chủ tử, có thể tự do vào Bàng phủ, không có hạ nhân nào được phép ngăn cản hoặc can thiệp vào chuyện của hần.

Thương cho Xuy Tuyết, không những bị đánh bầm tím người mà còn phải ủy khuất cúi mình trước ánh mắt hung ác của thiếu gia, giúp hần nói dối một phen, ca ngợi vị Nhất đẳng gia đình Bàng Tử rất được Hầu gia nể trọng, cực kỳ coi trọng, là vị gia đình tiền đồ vô hạn tại Bàng phủ, hù cho ba vị quân gia sừng sốt ngay người, không dám tin những điều mình đang nghe.

Vấn đề thân phận đã được giải quyết, tiếp theo phải che giấu việc “bị lung bắt tại kỹ viện”, biến nó thành việc “đến thanh lâu thưởng thức ca vũ bị bắt lầm”, bốc phét một hồi, Bàng Dục tuyên bố một câu cuối xanh rờn:

- Bàng Dục chủ tử nhần ta nói với các nguoi, cái nhà này và cả Thái sư phủ sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về hần, ai dám loạn bậy lung tung, khi lão gia về đám mách lẻo thì...hừ hừ...sau này các nguoi tự hiểu lấy!

Đối phó đám hạ nhân xong, Bàng Dục thông thả bước ra ngoài dạo một vòng, không phải, thân là Nhất đẳng gia đình của Bàng phủ, Bàng Tứ hần có nhiều việc cần phải tự thân đi làm cho ổn thỏa. Nói chung, chỉ cần dùng các thủ đoạn áp bức đe dọa trên danh nghĩa của Bàng thiếu gia, đảm bảo đám hạ nhân trong Thái sư phủ kính kính sợ sợ, dù có hai trăm cái mồm cũng không dám tiết lộ một tí tẹo nào về việc Bàng thiếu gia và Xuy Tuyết đi ra ngoài. Đến khi xong xuôi, Bàng Dục mới một mỗi lê thân thể trở về phòng của mình.

Thực mệt a!

Chạy qua chạy lại cả ngày, cuối cùng trời đã tối đen rồi. Tầm hoan vờn liễu thì không được, trái lại còn bị rượt đuổi một trận sợ chết khiếp, Bàng Dục cảm thấy oải đến tột cùng, ngay cả kẻ sách lật da chặt xương tên thói tha Xuy Tuyết cũng không thêm màng tới.

Ai nha, chủ tử tốt như vậy có đốt đèn lồng tìm kiếm khắp đại Tổng cũng chẳng có ai bằng bản Hầu a.

- Nguoi là Vạn Nhân Dịch?

Về mặt Bàng Dục chứa đầy nghi hoặc nhìn chăm chăm vào tên cao to thô lỗ trước mặt, trầm giọng hỏi lại một lần nữa.

Luận về cân nặng thì tên to cao này cũng chỉ bằng cỡ Cao Nhai Nội là cùng, nhưng đầu, khuôn mặt và bụng đều tròn vo, con mắt có chút him híp, hai khé miệng hơi nhếch lên, nhìn từ góc nào cũng như thấy hần đang cười. Vành tai to, dái tai dài, kết hợp với khuôn mặt khiến hần có bộ dáng như một vị phật Di Lặc, quả thực hiền lành nhân hậu không thể hiền lành nhân hậu hơn, có giả làm lưu manh cầm gậy còn chạy vào khách sạn bình dân thu phí bảo kê cũng chẳng ai đưa. Còn bảo quan ư, nguoi chắc mất mủ? Nha dịch có tới cũng sẽ chẳng bắt làm gì, có khi còn cho rằng hần là một vị đại sư tu luyện Phật pháp cao siêu, không cẩn thận bị tẩu hỏa nhập ma khiến thần chí không bình thường nên chạy loạn khắp nơi để hóa duyên nữa kia.

Thật không có biện pháp a, tên to béo này trông đáng nguoi hiền lành nhân hậu, thực không thể nào dính dáng tới một chút “kẻ xấu” nào được.

Vạn Nhân Dịch, mẹ nó, nguoi như vậy mà dám xưng là Vạn Nhân Dịch, nếu vậy thì tên khốn Xuy Tuyết có thể tự xưng là Diêm La Vương được rồi.

- Đúng, đúng là ta.

To béo gạt đầu trả lời, giọng mang đầy khẩu âm của vùng Sơn Đông.

- Nguoi có thể đánh được bao nhiêu nguoi, một vạn hay một nghìn, không, hay một trăm?

Hỏi xong câu này Bàng Dục cảm thấy mình thực đang làm một công việc thừa thãi. Cả ngày hôm nay, từ lúc phiên muộn đứng trong sân nhà rồi kéo tên thói tha Xuy Tuyết trốn phủ đi kỹ viện, xào hợp khốn kiếp thể nào bị nguoi ta rượt bắt, kiếm được một nữ nhân diêm dúa xinh đẹp như cô ả Tường Dung thì lại không được “ăn”, đến vụ va chạm giữa Cao Nhai Nội và tiểu la ly Đình Nguyệt Hoa rồi kế hoạch bắt cóc cô ả đem về phủ mà trừng trị... ách, đúng vậy, phải trừng trị, nhưng việc này không thể nhanh chóng thì hành được.

Bắt cóc dân nữ đã là việc rất thiếu đạo đức rồi, hơn nữa, nếu như để Triển Chiêu biết được chút manh mối gì thì phiền toái to, mà có khi chẳng cần phải đến lượt hần ra tay, chỉ cần một nguoi trong giang hồ cũng có thể giết được lão từ.

Gi? Nguoi nói cứ có võ công cao cường là được ư? Võ công cái chó má ấy, võ công có tốt có giỏi đến mấy cũng không đánh nổi nhiều nguoi, một trăm, một nghìn, một vạn, một trăm vạn nguoi, nguoi đánh suốt được sao chứ?

Tóm lại kiểu gì cũng phải để tên khốn Cao Nhai Nội này sai nguoi đi bắt Đình Nguyệt Hoa, có trời mới biết tên béo họ Cao này có thể cử đến vài tên “cao thủ cao thủ cao thủ” nào không hay lại là một đám quan tể riu cừu phẩm ăn hại đái không xong, xem ra mình cũng phải trà trộn một vài thủ hạ đắc lực tham dự, có thể An Lạc Hầu anh minh thần vũ hần mới có thể chỉ đạo toàn bộ kế hoạch một cách cẩn thận không sơ hở được.

Vì vậy hần phái Xuy Tuyết tìm trong đám gia tướng hộ vệ phủ vài kẻ có thể dùng được, tên thói tha bẻm mép vừa nghe xong vỗ ngực bảo chứng nhất định sẽ làm tốt, sau một canh giờ tìm tới tìm lui lại lôi tới một tên to béo thật thà có cái tên “Vạn Nhân Dịch”. Chỉ cần liếc mắt, Bàng Dục có thể khẳng định, ba đời khốn kiếp nhà thằng đầu đất Xuy Tuyết này lại lười biếng cái ***, liếc liếc trong danh sách đám gia tướng một cái, chọn đại lấy một tên nào đó rồi tìm kéo về đây báo cáo kết quả công tác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Lại ra ngoài đi chơi

- Người giỏi dùng thứ gì nhất?

- Ta ...à à ừm, dùng thứ ...gì nhỉ?

Vạn Nhân Định ngượng ngịu nói.

Chó chết thật, aiz, xem ra chỉ dùng tên thối tha này làm kẻ sai vật là được thôi.

Bàng Dục tự an ủi mình, Vạn Nhân Định chỉ tay ra nói:

- Hấn làm sao vậy?

Người hấn chỉ chính là Xuy Tuyết đang nằm úp sấp xuống đất mông chống lên trời, miệng u u ai ai làm bầm cái gì đó.

Ta đánh rắm vào, mẹ nó, cái loại chất thải công nghiệp này lâu từ có thể búng tay là tìm ra được.

Bàng Dục giận dữ, vỗ bàn “rầm” một cái rồi đứng dậy.

- Ta...ta là cho cha mẹ sinh ra, ta không thể nào tự làm chủ được.

Vạn Nhân Định thấy hai mắt của Bàng Dục đầy ác độc nhìn mình, bất giác lui lại hai bước, cúi đầu lấp bắp nói.

Nhưng hấn càng lấp bắp thì Bàng Dục càng tức giận, hàm răng nghiến kêu canh cách:

- Người, người người người, người thành thật nói cho ta nghe. Người làm thế nào có thể trà trộn vào Bàng phủ làm kẻ hộ viện hử?

- Ta vốn trước kia là kẻ vác gạo thuê kiếm tiền ở phía Đông thành, có một ngày nghe nói Thái Sư phủ chiêu mộ người hộ viện, nếu được tuyển dụng thì hàng ngày có thể ăn no bánh màn thầu trắng, không giới hạn số lượng. Ta nghĩ ta có tướng tá cũng không tệ, ngay sau đó liền báo danh, thế rồi mơ mơ hồ hồ thế nào cũng lọt qua các vòng tuyển chọn...

- Đủ rồi!

Bàng Dục phát tay ngắt lời hấn.

- Từ hôm nay trở đi, người không cần phải làm công việc hộ viện nữa.

- A...

Vạn Nhân Định bật thốt lên một tiếng. Miệng há to, mặt đầy vẻ thương tâm xen lẫn tuyệt vọng, cứ như việc từ nay về sau không có bánh màn thầu ăn no đã đời cái bụng là đau khổ lớn nhất của đời hấn vậy.

- Thăng người lên làm Nhị đẳng gia đình. Bắt đầu từ nay người đi theo bản hầu.

Bàng Dục nhíu nhíu đôi mắt, nói to, tay vung lên:

- Đi nhanh. Mau thay đổi quần áo. Người ăn mặc như vậy thật làm mất mặt bản thiếu gia.

- Nhị đẳng...

Vạn Nhân Định làm bầm suy tính, hấn chẳng biết rằng theo trình tự bình thường hạ nhân của Thái sư phủ phải mất gần 20 năm mới lên được chức vị này, một người mới nhập phủ như hấn gặp vận may như vậy là phước tổ tông tám đời rồi. Nhưng vì chẳng hiểu biết gì về những cái này, cho nên hấn vội từ chối:

- Không. Ta không làm cái gì gia đình đâu. Ta, ta biết hết cả rồi. Với thân phận hộ viện của ta, hàng ngày còn được trù phòng cung cấp cho bánh ăn no căng bụng. Nếu như làm một kẻ gia đình thì chắc chẳng có cái gì...

Bàng Dục bực mình ngắt lời hấn:

- Mẹ nó, nói cho người hay. Nhị đẳng gia đình trong Thái sư phủ hàng ngày có thể ăn gà nướng, dê thui no no no no no no no no no đến chết thì thôi.

- Hầu gia...

Nghe nói làm Nhị đẳng gia đình có thể ăn gà nướng, dê thui hàng ngày, Vạn Nhân Định vui sướng khôn cùng. Xuy Tuyết thì cứ cúi gập người chịu đòn, sau khi Bàng Dục tay đánh chân đá chán xong, hấn mới dám lui sang một bên, ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần một lúc rồi lại cẩn cẩn thận thận bước vào trong nhà, hai tay che lấy hạ bộ dưới thất lưng.

- Có việc gì?

- Thiếu gia ngài không phải muốn tìm cao thủ sao? Thế nào lại thu dùng một kẻ như tên to xác vừa...

- Một kẻ như thế cái cút!!! Loại “cao thủ” như vậy người cũng dám kiếm cho lão tử, còn nói cái gì mà tuyệt đỉnh cao thủ. Đúng, đúng là tuyệt đỉnh, tuyệt đỉnh hộ viện căn bã thì có.

Càng nhắc đến việc này, Bàng Dục càng bức mình, gờ tay lên muốn đập vào đầu Xuy Tuyết một cái.

- Đùng, đùng, đùng, Hầu gia à, cầu ngài đừng đánh tiểu nhân nữa.

Xuy Tuyết sợ đến run rẩy cả người, vội vàng lùi lại mấy bước, nước mắt nước mũi chưa gì đã chảy.

- Tiểu nhân dù gì cũng cố gắng hết sức, không có công lao thì cũng có khổ lao...

- Khổ lao cái rắm!

Bàng Dục nhất thời há to miệng, chỉ tay vào hán mắng to:

- Từ chỗ lão tử đi ra, tay áo phải người vốn rộng tuếch, thế nào mà khi trở về còn dẫu một cái khăn hồng trong đó hả? Cm người khổ lao, là cần lao mới đúng. Nói, người khổ khổ lao lao từ phòng nha đầu nào trở về!

Trong chớp mắt, bộ dạng như khóc tang của Xuy Tuyết bỗng cứng như tượng đá, mồ hôi chảy ướt lưng, vụng vụng về về giải thích:

- Hầu gia, kỳ thực cái này...à...thực ra, không phải là ta thông đồng... không, thực sự...là A Kiều kêu ta đem cái này đưa cho vị Trần công tử tình nhân của ả tại nhà hát Anh Hoàng lâu ở thành Bắc...

- Trần Quan Hi ư?

- Không ạ, hình như tên là Trần, Trần Long.

- Mẹ nó, sao không bảo là Thành Long đi, cút mau!

Càng nói chuyện với tiểu tử này, Bàng Dục càng cảm thấy vô vị.

- Vậy còn chuyện tìm cao thủ...

- Hầu gia ta sẽ nghĩ ra biện pháp! Người cút cút cút mau! Mẹ nó, càng đứng đây lão tử càng chóng mặt!

- Dạ, dạ, dạ!!!

Cả đời Xuy Tuyết còn chưa từng thấy Hầu gia nổi giận ác man và lâu như vậy, vội vàng ôm đầu thất tha thất thểu lùi ra phía sau.

Chờ hán ra khỏi phòng, Bàng Dục đang tức giận bỗng nhiên bật cười.

- Cao thủ sao...Ha ha ha ha.

Trong ánh nến lập lờ cháy trong phòng, hán an nhàn ngồi xuống ghế, tay nâng chén trà, nhấp một ngụm, khóe môi nhếch lên một nụ cười vô cùng tà dị.

- Lão tử lần này quyết định dùng trí, một người địch vạn người có dư.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời rực rỡ báo hiệu một ngày xuân đẹp đẽ.

Đại môn vô cùng trang nghiêm của Thái sư phủ bỗng nhiên ầm ầm mở ra, bước ra ngoài là một vị anh tuấn cao to, khí vũ hiên ngang tiểu gia đình, quần áo thì mới tinh, mũi quả dưa cũng mới, giày da trâu cũng mới, khuôn mặt vô cùng xán lạn, tươi cười hơn hơ, có thể bốc phét rằng, bất cứ tiểu thư danh môn khuê tú con nhà giàu nào cũng không có cách kháng cự nổi mỹ lực của anh.

Anh là ánh dương quang sáng rực trong lịch sử, cực kỳ đẹp trai, là gia đình cao cấp nhất, là Bàng Tử Nhất đẳng gia đình!

Hán ngẩng đầu ưỡn ngực đi lại trên phố lớn, thấy dòng người đi xung quanh thỉnh thoảng ném cho hán một ánh mắt tò mò, còn lại tuyệt không có bộ dạng nào khác, thực khiến hán vô cùng vui sướng.

Tự do rồi, tự do rồi, lão tử tự con mẹ nó do rồi.

Quả thực như rồng cười mây, phượng vượt biển...hình như nói ngược thế nào đó ấy, kệ cha nó, nói thế nào cũng được, dù sao đi nữa lão tử từ nay có thể quang minh chính đại ra vào Bàng phủ rồi, nghiêm lệnh hiềm độc của lão cha cũng chẳng quản được lão tử nữa, hắc hắc.

Ha ha ha...

Bàng Dục rất muốn ngửa mặt lên trời cười to một cái, bất quá, để giữ hình tượng anh tuấn phi phạm vô cùng thuần khiết nghiêm chỉnh của mình, hán cố

gắng nhìn xuống.

Ra ngoài đi chơi, việc này mới xứng với thân phận gia đình a.

- “Nhất thành tổng vận bán thành thủy, mộng hoa tỏa khắp mẫn biện kinh”, thật hay a, thật hay a.

Đứng cạnh một tòa lầu các mái ngói xanh thẫm, rường cột trạm trổ tinh xảo, nhìn về phía các phòng xá hai bên con sông lớn nằm ở giữa nối nhau chạy về phía xa, tường nhà dân trắng xóa, đá nhẵn lát đường, cầu đá hình vòm, rồi bến đỗ bằng đá, thuyền chạy qua lại trên sông, bóng nước xen bóng thuyền, Bảng Dục không nhìn được, nổi hứng ngâm một câu thơ.

- Thơ hay, thơ thật là hay, Hầu gia ngài thật tài ba, tiểu nhân bội phục thôi rồi, bội phục thôi rồi.

Xuy Tuyết đi theo phía sau mặc kệ hiểu hay không hiểu, vội vàng xiêm nịnh vuốt mông ngựa.

Nếu làm kẻ hầu người hạ cho người ta thì phải nhớ thật kỹ, mặc kệ chủ tử có là vua hay là dân, hần có đánh rắm đi nữa thì đều thơm cả.

Bảng Dục chẳng thèm để ý đến hần, quay người lại nhìn vào tòa lầu các mái cong đầy cổ kính trước mắt.

Ở chính giữa treo một con tấm biển màu hồng có ba chữ “Thất tú phùng” bằng vàng phát quang lấp lóe.

- Đây...chính là cái Ca vũ phùng mới khai trương hôm qua phải không?

- Dạ!

Xuy Tuyết liên tục gật đầu.

- Đi, đi vào.

Bảng Dục phất áo đầy tiêu sái, bước nhanh về phía cửa của tòa lầu các này.

- Tìm bảy tám tiểu mỹ nhân bồi thiếu gia uống rượu bàn chuyện đời, tiện thể chăm sóc giấc ngủ. Nhớ kỹ, muốn làm một tên gia đình tốt kiếm nữ nhân cho chủ tử, thì phải chọn nữ nhân thuần thực nghiệp vụ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tiểu thái gia

Vừa mới vào bữa tiệc, mông ngồi còn chưa nóng chỗ, Bảng Dục đã há mồm hỏi nữ tỳ hầu hạ trà nước.

- Phi...

Xuy Tuyết thiếu chút nữa sặc ra một miệng trà.

- Hầu gia điều này... điều này cũng hỏi trực tiếp như vậy sao chứ?

- Trực tiếp cái rắm! Đi dạo kỹ viện chơi gái không hỏi thế thì hỏi cái cứt khi gì tốt đẹp hả?

Bảng Dục khinh khinh trừng mắt với hần.

Thất Tú Phùng mà hai người họ tới chơi không giống với các thanh lâu khác, vô luận bố cục trang trí, đều giống như trạch xá của một thế gia dòng dõi Nho học, không có một chút mị tục hồng trần, cảnh vật tao nhã, không khí trong mát thanh nhã mộc mạc giống như khu vực Giang Nam, trạch viên tinh xảo uốn lượn xung quanh.

Thất Tú Phùng, Thất Tú Phùng, mẹ nó, cái tên thôi cũng nhất định là thanh lâu rồi, có cần phải làm cho tao nhã thế này không chứ?

- Dạ.

Hầu gái nhiều lắm chỉ mười ba mười bốn tuổi gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rục tràn trẻ tuổi xuân, thanh âm mềm mại non nớt, vừa tinh tế lại vừa êm tai.

Bảng Dục cau mày.

- Thất Tú là bầy vị vũ cơ nổi danh nhất khi ca vũ phường của chúng tôi mới thành lập ở Kim Lăng, nghe ma ma nói, các nàng là những cô gái có sắc đẹp và kỹ nghệ đều tuyệt hảo, lên sân khấu không đến nửa năm tên tuổi đã vang vọng Giang Nam, mỗi ngày khách tới đông thành hàng nối liền không dứt, vô luận là quan to, quý nhân hay là thế gia công tử, văn nhân nho sĩ đều vì có thể thấy được dung mạo của các nàng mà lấy làm vinh quang.

- Thật không, vậy mấy cô nàng Thất Tú kia có tới kinh thành không?

Bàng Dục cố gắng cười nhả nhặn, ôn nhu hỏi:

- Tới mấy người gọi tới mấy người, bồi Hầu...à, Tứ ca của ta uống rượu mua vui.

Xuy Tuyết ở một bên xen mồm vào.

Bàng Dục nắm cái chén muốn nện qua.

Hầu cái rắm à! Mẹ nó, đang tính từ tiểu cô nương kia thăm dò tình huống một chút, không ngờ tên thối tha Xuy Tuyết nói năng lung tung thế này thực mất mặt, người mụ nội nó không biết xấu hổ nhưng anh minh thần vũ An Lạc Hầu ta thì biết xấu hổ a.

Thô bỉ quá mà!!!

Nghe Xuy Tuyết nói vô xi như vậy, cô bé hầu gái nhất thời đỏ mặt, đôi tay nhỏ bé nắm chặt góc áo liềm mạng lắc đầu.

- Đừng sợ, đừng sợ a. Người này là một kẻ ngu si, chúng ta không cần để ý tới hắn.

Bàng Dục phò bày ra một mặt hòa nhã, ôn tồn nói nhỏ trấn an nàng, sau đó nhẹ nhàng hỏi:

- Tiểu muội muội, Thất Tú trong Thất Tú Phường các muội rốt cuộc có mấy tú tới kinh thành? Chủ từ nhà ta phái ta tới đây là muốn tìm hiểu thông tin rõ ràng, ngày nào đó sẽ tự mình tới để bái phỏng.

Hầu gái vẫn lắc đầu.

Bàng Dục đập Xuy Tuyết một cái dưới bàn.

Trong vô số lần được dậy dỗ bằng bạt tai và gậy gộc, tiểu tử này rốt cuộc trở nên thông minh, liền lập tức ngơoi ca ta xướng:

- Tứ ca, huynh đừng hỏi nàng, nàng là một tiểu nha đầu thì biết gì, chúng ta vẫn nên gọi tú bà...

- Không, không phải.

Hầu gái nóng nảy, lúng túng giải thích:

- Thất Tú là của ca vũ phường chúng ta lúc vừa mới khai trương... họ đều là người của triều trước, thời Nam Đường, chính là Kim Lăng ca vũ phường Thất Tú Thập Tam Sai...

- Gì? Nam Đường! Bốn mươi năm mươi năm trước?

- Đúng vậy, Thất Tú đều qua đời đã lâu, chỉ còn lại một Công Tôn đại nương hiện tại là lão bản của chúng ta, bình thường bà ấy không dễ dàng...

- Ai, được rồi được rồi!

Bàng Dục vội vàng cắt ngang, toàn bộ hứng thú nhất thời không còn, bốn mươi năm mươi năm trước có là đại mỹ nữ thì bốn mươi năm mươi sau trở thành bà lão, hẳn thực không muốn nhìn.

- Uy, người đây không đùa giỡn chứ hả?

Xuy Tuyết ra vẻ tức giận, phẫn nộ nói:

- Cái gì mà Thất Tú a, căn bản là một đám bà lão, khoác băng hiệu Thất Tú Phường đi ra dọa người sao? Hừ, chúng ta cũng không dễ lừa như vậy!

- Không phải, không phải.

Khuôn mặt hầu gái càng đỏ thêm, liềm mạng lắc đầu như lắc trống:

- Tuy rằng tên Thất Tú Phường là do các tiền bối truyền xuống, nhưng hiện tại chúng ta biểu diễn so với trước đây càng xuất sắc hơn, không riêng “Cửu Thiên Phi Tiên” chín vị tỷ tỷ ca vũ danh chấn thành Kinh Lăng, Hi Văn tỷ còn được ca tụng là Giang Nam đệ nhất mỹ...

Mỹ nhân mỹ nữ hay mỹ cơ gì đó còn chưa nói ra khỏi miệng, trong nháy mắt đối diện vang lên một tiếng hét lớn thông thiên.

- Mặc kệ cô nương giỏi nhất ở đây của các ngươi hiện tại là Thất Tú hay là cái Cửu Thiên tiên tiên gì đó, toàn bộ đều gọi ra đây đứng trước tiểu thái

gia, ngắm thấy được thì đêm nay sẽ bồi tiểu thái gia ngủ, chương mắt cũng có phần thưởng, muốn nhiều ít bao nhiêu, tiểu thái gia cái khác không có, nhưng tiền thì chẳng thiếu.

- Xin lỗi khách quan, ở đây chúng ta không phải thanh lâu mà là ca vũ phường, các cô nương bán nghệ không bán thân.

Một âm thanh nam nhân tương đối kính cẩn vang lên, xem ra là quản sự của thanh lâu.

- Đi con mẹ ngươi bán nghệ không bán thân!

Một tiếng hét lớn, cửa nhĩ gian bị phá mở, quản sự nói chuyện thất tha thất thiếu ngã ra ngoài, bộ dạng cực kỳ giống Xuy Tuyết mỗi lần bị đập. Chẳng qua kẻ tiếp Xuy Tuyết thông thường ngã xuống đất có lẽ già chết, còn người này, thân thể vừa mới đứng vững, khuôn mặt lập tức tươi cười tiến vào.

- Ba ----

Lần này là một cái bạt tai lớn, vào cửa không tới năm giây lại bị đánh lui ra.

Ta dựa vào, hai lần, rõ ràng là mượn cơ hội nháo sự.

Bàng Dục đánh giá quản sự muốn kêu gọi tay chân đi vào thu thập người, vậy mà hấn sờ cũng không sờ khuôn mặt bị đánh một chút, cúi đầu chỉnh đốn y phục chỉnh tề, lại tươi cười tiến vào tiếp.

- Ba!

Lại bị đánh ra, sau đó lại đi vào.

- Ba!

Lần thứ ba bị đánh ra, lần thứ ba đi vào.

- Xem, xem! Gia nhân như thế này mới là gia nhân mẫu mực.

Bàng Dục vỗ đầu Xuy Tuyết, hung hăng dạy dỗ hấn:

- Bình thường ai tính toán cái gì một chút, đó là chủ tử thưởng thức ngươi, phải cười, cười vui vẻ! Chờ lúc nào bị đánh ngươi phải đứng đến cùng ---- hiểu không? Sau này học một chút!

Xuy Tuyết vốn muốn nói cái gì, bị Bàng Dục vừa đánh lại xoa chỉ có thể “vâng vâng vâng” liên thanh ứng lời.

- Tiểu thái gia không tin, trên thế giới này có thứ gì dùng tiền không mua được, mua không được đó là bởi vì không có nỗ lực và giá trị không đủ để thỏa mãn!

Tiếng gào rít tiếp tục vang lên trong nhĩ gian, hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn, làm cho toàn bộ Thất Tú Phường đều có thể nghe:

- Tiểu thái gia có tiền, có đúng là tiền. Lại nói, cái gì Cửu Tiên kia ngủ một đêm muốn bao nhiêu tiền? Một nghìn quán hai nghìn quán hay năm nghìn tám nghìn ---- nói cho ngươi, nếu có bỏ ra năm vạn tám vạn, tiểu thái gia mà nhăn mặt sẽ không gọi Tiền Thị Tài!

Tiền Thị Tài, cây tiền tài khinh người, tên rất khá a.

Bàng Dục vuốt mũi nghĩ.

Ai chờ chút, Tiền Thị Tài Tiền Thị Tài, người đặt tên thật đúng là...

Xuyên qua cửa chính rộng mở, Bàng Dục đại khái có thể thấy rõ hình dáng vị “tiểu thái gia” bên trong kia.

Nhà giàu mới nổi, tiêu chuẩn nhà giàu mới nổi!

Đây là ấn tượng đầu tiên trong mắt hấn.

Từ đầu đến chân quý công tử tự xưng “tiểu thái gia” đều là sắc vàng lóng lánh, chỉ e sợ chưa đủ giàu sang, chưa đủ phú quý, chưa đủ xa xỉ. Đương nhiên rồi, thân là đại hoàn khổ sở một kinh thành, trang phục Hầu gia của Bàng Dục tuyệt đối sẽ không thua quý công tử nào, chẳng qua quần áo của hấn đều là thợ thủ công thiết kế tỉ mỉ, cắt quần áo tinh xảo, công nghệ, nguyên liệu sử dụng đều được nghiên cứu, mà quý công tử kia ngoại trừ một thân xa xỉ, lãng phí thì không có từ khác có thể hình dung.

Giống như mua xe, Bàng Dục chọn Lamborghini Versace LP640 Roadster thế giới có mười chiếc, tốc độ dung hợp với mốt, tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ. Mà quý công tử lại trực tiếp mua vàng hơn một vạn, dùng vàng làm động cơ, làm sàn xe, làm thân xe, sau cùng kết hợp lại thành một chiếc xe đạp.

Vì sao gọi là ánh mắt tinh đời? Vì sao gọi là biết thưởng thức? Chỉ cần nhìn cách ăn mặc thì có thể biết cao thấp ngay thôi!

Quý công tử muốn gọi cô nương, nam quân sự khuôn mặt tươi cười không thay đổi thành kính nhận lễ giải thích.

Bằng Dục rất tò mò hai kẻ dở hơi này náo loạn cuối cùng sẽ có cục diện như thế nào, vẫy tay ý bảo Xuy Tuyết bên cạnh hỏi:

- Ấy, lai lịch của tên này thế nào, dám kiêu ngạo hơn cả lão tử hay sao?

Xuy Tuyết sừng sốt, ánh mắt có chút đại ra, nửa ngày mới thấp giọng nói:

- Hắn là... hắn là con trai cả của Biện Lương thủ phủ Tiền Tài Thần, đoạt được danh hiệu Tiêu tiền đệ nhất kinh thành, cũng là...

Còn chưa nói xong, bức rèm che hậu trường sân khấu dùng để biểu diễn ca vũ trong đại sảnh bỗng nhiên khê động, bên trong than thở yếu ớt:

- Công tử thực sự cho rằng, trên đời này cái gì cũng có thể mua được bằng tiền ư?

Thanh âm uyển chuyển êm tai, nhẹ nhàng dễ nghe như tiếng yến oanh, càng giống như là vô số con chim sơn ca cùng hót trên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tứ ca là anh hùng, anh hùng muốn cứu mỹ nhân

- Công tử thật sự cho rằng, trên đời này cái gì cũng có thể mua được bằng tiền ư?

Bên kia bức rèm che, thanh âm hỏi lại, mềm mại như nước chảy, khiêu gợi khôn cùng, khiến lòng người nhộn nhạo cả lên.

Tiền Thị Tài cảm thấy giọng oanh yến mềm mại này nghe hay hơn so với đám hoa đại lòe loẹt bình thường, sau khi ngây người trong chốc lát chợt hoàn hồn lại, ho khan hai tiếng che giấu sự thất thố của mình. Xuy Tuyết đang muốn nói một chút sự việc đã thấy qua với chủ tử mình, lúc này cũng có chút ngây ngốc, sững sờ đứng lên, nhìn hướng lên đài cao, cái mồm nửa mở nửa khép, nước dãi rất nhanh chảy xuống tí tách.

- Ai u!

Lại dính một cước, thiếu chút nữa lộn cả người xuống dưới lầu.

Hắn đoán đương nhiên là Bằng Dục.

Đối với AV, bản thân lão tử lên lút suu tầm đủ để lấp đầy cả ổ RAID5 1,5TB, mỗi ngày An Nhạc Hầu gia ta ngồi trước máy vi tính nghe thanh âm dụ hoặc kia không dưới vạn lần, cho nên thanh âm kia có mềm mại, có uyển chuyển, có dễ nghe cũng đều bình thường, không có gì đáng kinh ngạc.

Mới nghe được thanh âm ẻo là như thế thôi mà xương cốt đã mềm nhũn, nam nhân như vậy sống trên đời làm cái rắm!

Đánh giá nữ nhân, xem tướng mạo, xem vóc dáng, xem khí chất kia đều là thứ yếu, then chốt là cô ả kỹ nữ có biết cách tạo niềm vui cho nam nhân hay không, có thể hầu hạ cho nam nhân được vui vẻ hay không?

Đương nhiên về diện mạo chủ nhân của thanh âm rót cuộc ra sao, ngọc thụ lâm phong thế nào, An Nhạc Hầu gia cũng có chút hứng thú, cho nên hắn cũng xoay người hướng lực chú ý đặt lên sân khấu.

- Khụ khụ khụ!

Tiền Thị Tài hồi phục tinh thần, ho khan hai tiếng che giấu sự thất thố của mình, vội vàng vọt tới trước cửa sổ vùng chiếc quạt giấy trong tay dường như thể hiện sự đẹp trai, reo lên:

- Hừ, đó là tự nhiên, tiểu thái gia có tiền, có thật nhiều tiền! Có vật gì trong thiên hạ bị tiểu thái gia nện vài vạn chực vạn xuống mà không mua được chứ?

Ta muốn nhỏ một bãi. Kiêu ngạo a. Có tiền là oai phong rồi ư?

Phi!

Bằng Dục vừa định nhảy qua đó, cẩn thận dạy dỗ tiểu tử này một chút, muốn chỉnh sửa suy nghĩ sai lầm trong đầu thằng bá đầu này, không để Tiền Thị Tài tiếp tục rơi vào vũng bùn tiếp nữa, chỉ có "quyền lực" mới là đồ chơi cao nhất trên đời này, có "quyền lực" thì có tất cả. Chợt nghe giọng nói phía sau bức màn che vang lên:

- Tốt lắm, nếu Tiền công tử có thể dùng tiền mua được một khúc của Nam Cung Cầm Y, ta liền tặng cả tòa Thất Tú Phưởng cho ngài.

- A...

Tiền Thị Tài vừa nghe xong nhất thời cảm thấy, giống như bị người ta cho một cái tát mà đứng sững ở nơi đó.

- Làm sao vậy, Tiền công tử?

Người bên mình rềm tiếp tục đặt câu hỏi, âm thanh mềm mại tự nhiên có thêm vài phần gây sự:

- Nếu ngài muốn thử thì bản Phưởng có thể chờ, một tháng hai tháng nửa năm thậm chí lâu hơn cũng không có vấn đề.

Tiền Thị Tài toàn thân chấn động như điện giật, vừa rồi còn kiêu ngạo không ai bì nổi thoáng cái hóa thành một mặt đầy mồ hôi hột, tựa như bị vả vào mồm đến nỗi đứng ở nơi này nửa ngày cũng không nói được một lời!

- Ấy, Nam Cung Cẩm Y là ai?

Bàng Dục hiểu kỳ đứng lên, túm lấy Xuy Tuyết hỏi.

Tên của một cô gái nào lại có thể dọa cho đường đường đại công tử lấm tiền tại Biện Lương thủ phủ kia choáng váng như thế chứ?

Mụ nội nó, lão tử An Lạc Hầu gia anh minh thần võ tự mình đứng ra cũng không có lực uy hiếp mạnh thế này à.

- Nam Cung Cẩm Y!

Con mắt Xuy Tuyết trừng tới tròn vo, nhìn chăm chăm Bàng Dục như trông thấy quỷ.

- Nhìn cái gì? Lão tử mắt trí nhớ người không biết à.

Bàng Dục dùng tay đánh hất.

- Không không không, không phải!

Xuy Tuyết vội vàng xua tay, nghiêm mặt nịnh nọt qua:

- Hầu gia, ngài quên người nào đó cũng không thể quên, quên Nam Cung Cẩm Y...

- Vì sao? Nàng là nhân tình cũ của ta?

- Không phải, đương nhiên là không phải, nếu Hầu gia ngài có bản lĩnh đẩy nàng lên giường vậy mặt trời cũng có thể mọc phía tây...

Xuy Tuyết nhỏ giọng nói thầm, vừa nhìn sắc mặt Bàng Dục không đúng, vội vàng sửa lời nói:

- Chính là... ai, chính là Nam Cung đại gia đệ nhất danh kỹ thiên hạ, năm nay vừa mới mười tám, sắc đẹp và tài nghệ đều tuyệt vời, danh cầm kỹ truyền bá đại giang Nam Bắc, thế nhân công nhận...

- Ba ----

Nói còn chưa nói xong, trên mặt đã trúng một cái bạt tai.

- Hầu gia ngài như nào lại đánh ta...

Ôm khuôn mặt đau nhức, Xuy Tuyết đầy bụng ủy khuất.

- Đánh người? Mẹ nó đem người thiên thì mới tính tốt! Bà đặt thiên hạ đệ nhất danh kỹ không bán thân... mụ nó, dĩ mà còn kiêu. Rầm chó, người mang lão tử đi Phiên Tiên Các rồi tới nơi này nữa làm gì, sao không đưa ta thẳng tới chỗ cô ả?

Nhớ tới chuyện kiêu diễm ướt át nhưng cực kỳ mất mặt ngày hôm qua Bàng Dục lại nổi giận, vừa tức giận quát mắng, ánh mắt vừa hướng tới âm trà, muốn với lấy đập lên đầu tên tiểu tử này.

Xuy Tuyết sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, vội vàng cuống quýt giải thích:

- Hầu gia ngài, ngài ngài... ngài là không... ngài có điều không biết, ngài mới đi ra từ trong quan tài... ngài còn đang dưỡng bệnh trong phủ vài ngày, Nam Cung đại gia phải đi Lạc Dương tìm cái gì Quảng Lăng Tán khúc phổ, thời gian này đâu có ở kinh thành.

- Tí nữa đi chơi xong người dẫn ta qua kỹ viện nơi nàng ta ở, ta muốn nhìn nơi đó một chút.

- Hầu gia...

- Uh?

- Ngài, ngài đã quên, Nam Cung đại gia nàng không, không không không ...

Xuy Tuyết càng nói càng lấp.

- Sao nào, lại là bán nghệ không bán thân chứ gì?

Bàng Dục thật sự rất buồn bực cái từ này, đều là “kỹ” rồi người còn giả cái gì thanh cao, cho rằng có thể mượn từ đó để nâng giá trị con người lên ư? Xem ra để gặp được một người phong lưu quân tử tài hoa dung mạo, quyền thế và tài vận đều tuyệt thế như bản Hầu gia, nên cô ả giả vờ thanh cao để ngăn chặn ông bướm tới quấy nhiễu.

- Hầu gia sai rồi, Nam Cung đại gia nàng... nàng nàng...

Xuy Tuyết nói lấp nửa ngày, liên tiếp nói ba chữ “nàng” thật vất vả mới có thể nói tiếp câu dưới.

- Nàng ngay cả nghệ cũng không bán.

- Gì? Gì? Còn có chuyện này, không bán cũng dám gọi thiên hạ đệ nhất danh kỹ ư?

Bàng Dục giận thiếu chút nữa vỗ bàn, làm cho hầu gái chuẩn bị đi vội quay đầu lại ngó về phía bên này.

- Hầu gia, ngài không biết à, Nam Cung đại gia cầm nghệ có một không hai thiên hạ, bao nhiêu vương công thương nhân lớn, nhà thơ danh sĩ trong thành Biện Lương muốn gặp nàng mà không thể được, càng miễn bàn tới người ngưỡng mộ có tiền có thể xưng bá dùng thứ gì lấy lòng giai nhân cũng được, chỉ cần có thể làm cho Nam Cung đại gia cười nhiều một cái liếc mắt nhiều một cái, trong thành Biện Lương này tùy thời đều có thể lôi ra hơn một tá các tiểu Hầu gia, thế tập vương công xung phong nhận việc, muốn bọn họ nhảy xuống biển cũng không có vấn đề gì. Ngài ngày xưa chẳng phải đã từng nói qua, chỉ cần có thể lấy Nam Cung Cẩm Y tới tay thì sẽ tính nguyện...

“Tình nguyện” cái gì Bàng Dục rất muốn biết, nhưng lúc này không tiện hỏi. Hắn lại đưa chú ý về phía tên Tiền Thị Tài sau khi hoảng hồn khiếp vía đã bình tĩnh lại kia.

Tiền Thị Tài nghĩ đến bị một nữ tử chế nhạo khiến cho mình á khẩu không nói được trước mặt công chúng, mặt mũi đều mất hết, trong lòng cực kỳ khó chịu. Hắn hung hăng ném thẳng cây quạt qua bệ cửa sổ, đi nhanh xuống dưới lầu cười lạnh nói:

- Hừ, hừ hừ, tiểu thái gia đúng là không mua được một khúc của Nam Cung Cẩm Y, chẳng qua tiểu thái gia có thể dùng tiền để mua cả cái phố này. Đến lúc đó mở hơn mười kỹ viện quanh đây, mỗi ngày mở rộng cửa tiếp khách, một đồng tiền một vị, ai đến cũng không từ chối, xem đến lúc đó còn có người đến Thất Tú Phường thưởng thức ca vũ của các người nữa không?

- Người...

Thanh âm sau màn bị kiềm hãm.

- Người cái gì người? Không phục à, không phục thì người cũng bỏ tiền ra đưa với ta xem sao?

- Tiền công tử, hiểu lầm, hiểu lầm. Kỳ thực chúng ta...

Nam quân sự vừa thấy tình hình không tốt, vội vàng bưng khuôn mặt cười tiến tới giảng hòa.

- Hiểu lầm mẹ người!

Tiền Thị Tài phun ra lời thô tục, phong cách cư nhiên có vài phần đúng với sự tưởng tượng của Bàng Dục. Thất Tú Phường vừa mới khai trương, khách nhân trong đại sảnh sáng sớm có thể đếm được trên đầu ngón tay, bị hấn nháo sự như vậy sự rằng toàn bộ đã chạy hết, đám người trong nhà gian trên lầu vội vàng lui về trong phòng, nhanh chóng đóng cửa sổ, rất sợ bị Tiền công tử chú ý thì sau này sẽ rất khó sống. Đương nhiên, Bàng đại Hầu gia anh minh thần võ... không, trừ gia đình Bàng Tứ ngọc thụ lâm phong ta ra, chỉ có lão tử mới có thể nghênh ngang dựa vào lan can thành thoi đứng xem kịch vui mà thôi.

- Nói cho người biết.

Tiền Thị Tài đứng lên trên ghế, từ trên cao nhìn xuống nam quân sự ở phía dưới, cười lạnh đầy uy hiếp:

- Ở đây, trong Biện Lương này, ai muốn chọc giận tiểu thái gia sẽ đều không có kết quả gì tốt, quân người cái gì Thất Tú Bát Tú Cửu Tú, không theo ý tứ của tiểu thái gia đừng nghĩ tiếp tục mở cửa làm ăn ở kinh thành... Cái gì, muốn ta khoan dung độ lượng một chút ư? Sai rồi, tiểu thái gia cái khác không thiếu, cái thiếu chính là thiếu đạo đức, vậy có sao không?

- Ngang ngược không biết xấu hổ!

Thanh âm trong trẻo đầy tức giận vang lên, bức rèm che “rầm” một tiếng bị vén ra, một nữ nhân đầy nét xinh đẹp xuất hiện trước mắt mọi người.

Nàng tuổi tác không lớn, trông đáng vẻ đúng là cô gái tuổi thanh xuân mười bảy mười tám tuổi, một thân áo váy lụa hoa đỏ tươi, thịt mềm trắng hơn

tuyệt, thất lung khiêu khích, mềm mại tựa như cây mầu đơn thực được, búi tóc như mây, trâm cài xanh biếc, tôn nên vẻ đẹp tinh khiết như linh khí trời đất tạo ra, bộ ngực phập phồng theo hơi thở... Không, phải gọi là đáng người đẹp khiến cho người ta nín thở.

Mây liễu như dây núi uốn cong, lông mày xanh biếc xa hoa, lông mi đen dày tựa như trắng rằm, đôi mắt đen nháy giống vực sâu không thấy đáy, bên trong ẩn chứa mê hoặc vô cùng, khóe mắt phảng phất giống như có giọt nước mưa muốn rơi ra. Trên mặt che một tấm lụa mỏng, khiến cho đôi môi anh đào, mũi ngọc và gò má thanh tú nổi bật tươi đẹp ẩn hiện lung linh, quả thực giống như ngắm hoa đẹp trong sương mù, sự mờ lung lại càng khiến cho người ta tò mò một cách rất dâm dăng thuần khiết.

Tiền Thị Tài, Xuy Tuyết đều khiếp sợ trước vẻ đẹp của nàng, há hốc miệng, người cứng lại giống như gà gồ!

- Bó láo!!!

Bàng Dục bỗng hét lớn một tiếng, vỗ vào lan can một cái rồi đứng lên.

Tiền Thị Tài ngơ ngác một con chó hoang, ý vào trong nhà có chút tiền dơ bẩn dám cường bức khi dễ một thiếu nữ tử trong ca vũ phường! Bốn chữ thương hương tiếc ngọc, người không biết sao?

À, khi dễ một tiểu mỹ nhân mới đúng.

May mà tiểu mỹ nhân lại gặp được một vị anh hùng như lão tử.

Hắc hắc, mỹ nhân đã lâm nạn, ai sẽ lên sân khấu cứu nàng đây?

Anh hùng!

Đúng, chỉ có mấy thằng anh hùng tài ba đẹp trai phong độ giống như trong phim hoặc truyện kiếm hiệp quân tử cái con mẹ gì đó thôi.

Từ ca ta là anh hùng, anh hùng muốn cứu mỹ nhân!!!

Có lẽ vì lan can bị vỗ rất kêu ---- không, hẳn là bị tiếng quát quá uy vũ của Bàng Dục gây sợ hãi, cả người Tiền Thị Tài run lên như điện giật, sau đó... tay run rẩy, mặt co lại, thân thể rung rung, khiếp đảm quay đầu lại.

Trông thấy gia đình Bàng Tử tư thế oai hùng hiên ngang đứng ở lầu hai, thân hình cao ngất, đứng vững như núi, uy vũ giống như thiên thần, Tiền Thị Tài đành chỉ hô hấp, con mắt chột co rút nhanh, không thể tin tưởng mà cứng ngắc ở nơi đó, thần thái kinh hoàng sợ hãi, biểu tình chấn động, trong mắt phát ra sự ngạc nhiên quả thực giống như, giống như...

Giống như người làm nhiều việc xấu gặp được sứ giả của chính nghĩa, hóa thân của anh hùng!

Oh oh ---- không phải đâu, chẳng lẽ lão tử cũng có khí chất bá vương long lanh của diễn viên chính trong truyền thuyết, thân hồ chấn động liền có thể làm chúng sinh thần phục, tiểu đệ quý lạ, nữ nhân nguyên bị chinh phục sung sướng ư?

Bàng Dục lại tự sướng trong đầu, viễn tưởng còn vẽ chưa xong, bỗng nhiên thấy Tiền Thị Tài kinh ngạc há to miệng, dùng hết khí lực toàn thân hô lên hai chữ thiên địa kinh quỷ thần khiếp nuốt nuốt nguyệt diệt càn khôn.

- Đại ca!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Thấy sắc động tâm

- Đại ca!

- Đại ca!

Diễn rồi, hoàn toàn diễn rồi.

Không hề có nửa điểm do dự gì, Tiền Thị Tài như lên con diên chuẩn bị ra tay giáo huấn nữ tử che mặt một trận nên thân, hùng hục lao lên lầu, làm cho đám đàn bà con gái xô bàn xô ghế chạy cả về phía Bàng Dục, có người chạy đến mức đã đánh rơi cả giày mà cũng không biết.

Ách, nếu như tưởng tượng không ra thì có thể nghĩ lại về chuyện Thực Thần— tên lưu manh đại ca được ăn canh thịt bò của Tỉnh gia* liền cảm thấy cả người như được đặt trong biển lớn, sóng gió trùng điệp chứa chan nguy hiểm— Tiền đại công tử hiện tại so với cảnh đó chỉ hơn chứ không kém.

Tình gia: Stephen Chow (Châu Tinh Trì) – film Thực Thần/ Thần Ăn cũng khá nổi tiếng. “tất niệm ngư hoàn” chính là canh bò viên.

Bàng Dục kinh ngạc đến há hốc mồm.

Hắn kinh ngạc không phải vì việc sau tên họ Cao béo ú kia hắn lại có thêm một tiểu đệ khác, ngư tâm ngư mã tâm mã, chó hoang cũng tìm đàn. Với thân phận là Đại Tổng đệ nhất thiếu gia thì việc hắn có bang sói đảng cầu cũng chẳng có gì lạ. Bàng Dục kinh ngạc ở chỗ, hắn so với tên Hầu gia ham vui dâm dục trước kia rõ ràng phong độ tiêu sái gấp nhiều lần. So sánh kiểu gì thì tên “tiền nhiệm” so với hắn chỉ là một số 0 vô giá trị thôi. Ấy, Bàng Dục giờ đây khỏi ngờ uy vũ, thế mà sao tên Tiền Thị Tài kia vừa liếc mắt cái đã nhận ra, nhảy xổ đến rồi?

Tiền Thị Tài nhanh chóng chạy lên lầu hai, bất ngờ ở chỗ hắn cũng không có nói gì về chuyện tranh cãi vừa rồi, mà còn chạy thẳng vào phòng kêu gào “đại ca” “đại ca”, vừa kêu vừa lục tung cả phòng lên – thiếu điều hắn lấy xéng đào xuống đất để tìm nữa thôi! Lăn qua lăn lại nửa ngày trời mà không thu được kết quả gì, hắn liền nắm lấy Xuy Tuyết, lúc này vẫn đang có phần bất ngờ chưa tỉnh lại, mà hỏi dồn.

- Đại ca hắn đi đâu rồi?

Xuy Tuyết bị hỏi mà há mồm không biết trả lời sao:

- Hầu gia, Hầu gia hắn không phải đang...

- Hầu gia hắn đang dưỡng bệnh ở nhà. Tạm thời không được phép rời phủ.

Bàng Dục đứng lúc này liên cắt lời Xuy Tuyết, rồi hạ giọng nói thêm:

- Hầu gia nghe nói tú phùng này mới khai trương nên phái hai người bọn ta đi ghé nghiêng trước. Không ngờ lại gặp Tiền công tử ở đây.

- Đi ghé nghiêng trước ư? Ha ha ha... được được.

Tiền Thị Tài trên mặt như hiện lên mấy câu “Ta hiểu mà” “Không thể trách ai được”, rồi tỏ ra rất thân thiết vỗ vỗ lên vai Bàng Dục:

- Ta đến đây cũng là thay đại ca đi tiền trạm đó. Tìm được cô nương nào ưng ý thì ngày sau các huynh đệ sẽ chiêu đãi hắn một trận thống khoái. Lại đây, lại đây. Vì đại ca làm việc mà các người khổ cực rồi. Không nên khách khí nha.

Vừa nói Tiền công tử vừa lấy ra một tấm ngân phiếu đút vào tay hai người.

- Tạ ơn Tiền công tử ban thưởng.

Xuy Tuyết sung sướng đến cuồng cả lên, đút vội ngân phiếu vào trong áo.

Mẹ nó. Đứng là chưa thấy qua tiền bao giờ à? Thái sư phủ hình như cũng không có cất xén lương của người. Ăn tết cũng thưởng cho người không ít. Người cũng đi theo lão tử ăn chơi đầy đủ. Thế mà người trước mặt lão tử dám hồn nhiên nhận tiền của người ta mà không biết xấu hổ!

Bàng Dục trong lòng rất khinh bỉ Xuy Tuyết. Nhưng không hiểu sao tay hắn phản ứng rất tự nhiên, cũng đem đám ngân phiếu kia nhét vào trong áo.

Không có gì kì quái a! Tên Hầu gia gốc kia đang ở trong phủ “dưỡng bệnh” rồi, nếu như trước đây thì Hầu gia hờ ra một tí là lại thó mất cả nghìn quan tiền trong phủ để ra ngoài tiêu sài hoang đàng, làm cho đám người làm chỉ đành báo cáo với Thái sư trong phủ có quý mà thôi, còn Thái sư thì thế nào lại không biết quý chính là con trai độc nhất của mình chứ. Nhưng Bàng Dục hắn bây giờ lại khác.

Tiền đưa đến tận cửa đương nhiên phải thu rồi, thực ra cũng không có gì không phải. Đám tiểu đệ này hiểu kính đại ca đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nếu mà không nể mặt họ thì chả phải khiến các huynh đệ rất đau khổ thất vọng sao?

- Bàng Tứ đúng không, mới theo đại ca mà đã thành nhất đẳng gia đình, giỏi, rất có tiền đồ!

Tiền Thị Tài nhìn thấy tốc độ lấy tiền của Bàng Dục mà cao hứng. Ngoài miệng nói mấy câu khích lệ linh tinh, Bàng Dục thì không quan tâm cho lắm, tiền nào mà chả như nhau, có nhiều lấy nhiều chứ khách khí làm chi.

- Đại Kim, thấy chưa, sau này người phải học hỏi hắn nhiều đấy!

Hắn quay đầu lại giáo huấn gia đình của chính mình:

- Người đi theo ta thực không phải rất vẻ vang sao, thấy tên nào bỏ láo với chủ tử thì cứ thẳng tay mà giáo huấn, người giáo huấn không nổi thì cứ việc dùng tiền để chết hắn rồi đưa về cho ta phát lạc – ai dè, không ngờ đại ca cũng có thủ hạ tốt như vậy, sau này sẽ có lúc rất hữu dụng a.

Tiền Thị Tài cảm thán.

Bàng Dục đang mãi suy nghĩ, chợt bàn tay của Tiền Thị Tài vỗ vỗ lên vai, phần nộ nói:

- Đúng không Bàng Tứ, nữ nhân này...

Hắn bấu môi chỉ về phía nữ tử che mặt phía sân khấu:

- Cô à quá kiêu ngạo, quá cuồng vọng, dám không nể mặt ta, có phải cả người cũng nhìn rất không vừa mắt không? Hê hê, lại đây giúp ta giáo huấn cô à một chút nào.

Tiền cũng chẳng dễ nhận không như vậy a.

Trong nháy mắt Bàng Dục minh bạch được vì sao nhiều người cứ phải lần đến đại lao ngồi mấy ngày mới hiểu được cái gì gọi là đạo lý này.

Giờ thì biết rồi, Tiền công tử kia cũng không phải là một tên ngu đần chỉ biết vung tiền, hắn không ít thì nhiều cũng khá là thông minh đây.

Ít nhất biết dùng tiền để mua chuộc lòng người và ngấm sai người làm việc cho mình.

- Cô nương che mặt này...

Bàng Dục đứng trên lan can lầu hai, nhìn về phía nữ tử che mặt trên sân khấu, rồi trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người cứ khoi khoi như vậy nhảy xuống, vững vàng tiếp đất rồi bước ba bước đã trực tiếp nhảy lên sân khấu, hướng đến nữ tử che mặt, cợt nhả cười:

- Người hãy nghe ta nói...

- Người muốn làm gì?

Một tiểu tỷ mặc áo hồng đứng ở phía sau chợt chạy ra ngăn hắn lại.

- Đại nhân đang nói chuyện, tiểu nha đầu người la hét cái quái gì hả?

Bàng Dục trừng mắt hung ác, tiểu ti vừa nói được một câu đã thấy rung mình, liền sợ hãi lùi lại hai bước, ngậm chặt mồm không dám lên tiếng.

- Cô nương...

Hắn cứ tiếp tục lèo nhèo, vừa cố ý tiến sát lại gần, lại bày ra một vẻ hình như rất đạo mạo chân thành:

- Nơi này là Biện Lương chứ không phải Kim Lăng, rất nhiều chuyện không giống như ở Giang Nam chỗ nàng. Yêu cầu của Tiền công tử mặc dù có hơi vô lễ một chút, nhưng mà nàng cũng nên cân nhắc...

Mọi người nhìn hắn khinh bỉ, vừa rồi thì còn ra vẻ anh hùng cứu mỹ nhân, đảo mắt một cái đã thành tay sai dưới chân Tiền đại công tử, mồm chó đòi ăn thịt người, bắt nạt một tiểu cô nương chân yếu tay mềm, đúng là một kẻ không biết xấu hổ!

- Là thế này, nếu muốn Thất tú phường ở kinh thành phát triển tốt, ta khuyên cô nên...

- Nên làm sao?

Nữ tử che mặt cũng không có ý định lùi ra, ngược lại còn tiến lên nửa bước, một làn hương tự nhiên phảng phất bám lên người Bàng Dục thế nào cũng không tan biến, cổ cao trắng ngần, tóc mây búi lại đầy thanh nhã, cước bộ mềm mại như đạp gió tiến tới.

Đôi mắt của nữ tử này thâm thúy linh động, chăm chú nhìn Bàng Dục không chớp. Đuôi mắt thon dài rung động nhẹ nhàng, như quỳnh tương ngọc dịch làm say lòng người, lớp lụa mỏng trên mặt cũng không thể che dấu hết vẻ đẹp mỹ nhân của người con gái này.

Kể cả Bàng Dục, tất cả mọi người trong phòng đều bị dáng vẻ tha thướt mê người này ép đến ngừng thở.

- Sờ dĩ cô nương ngàn vạn lần không chịu thua, ngàn vạn lần không thay đổi dự tính ban đầu, bởi vì làm một nữ nhân nhất định phải giữ vững cốt khí, giữ vững nguyên tắc, vô luận thế nào tuyệt đối cũng không thể khuất phục kẻ ác! Kiên trì bán nghệ không bán thân, đến Thất tú phường ở kinh thành làm việc... Tốt lắm, tại thánh địa phong nhã nhất Đại Tổng này, ta sẽ toàn lực giúp đỡ cô!

Tính thương hoa tiếc ngọc của Bàng Dục lại nổi lên, thay đổi lập trường với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, vốn đang uy hiếp người ta tự nhiên lại bày ra một bộ mặt đầy chính khí.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Được đăng chân lân đăng đầu

Nữ tử che mặt nghiêng người liếc mắt nhìn Bàng Dục, nàng ta mặc dù tận lực kiềm chế nhưng vẫn không che được sự xem thường phát ra từ đáy lòng.

Nếu như hiện tại là ở Kim Lăng, cái loại thấy gió bẻ măng đang khinh này thì ngay cả cửa chính của Thất Tú Phường cũng đừng nghĩ tiến vào chứ đừng nói đứng ở đó mà ba hoa.

- A được rồi.

Bàng Dục vỗ đầu, làm như bỗng nhiên nhớ đến cái gì.

- Có một vấn đề ta vẫn muốn hỏi, vì sao cô nương lại muốn che mặt?

Khi đã nhận biết rõ "nhân phẩm" của hần rồi, nữ tử che mặt đương nhiên sẽ không thèm để ý tới cái thứ gia đình vô liêm sỉ này, nhẹ nhàng xoay chuyển thân thể mềm mại liền muốn rời đi, lưu lại một đường bóng lưng ưu mỹ khiến người người thêm nhớ.

- Ở trên đời này, thông thường có ba loại nữ nhân thích che mặt...

Bàng Dục bỗng nhiên kéo dài thanh âm.

Nữ tử che mặt vô ý thức dừng lại cước bộ.

- Một loại là xấu hơn cả Chung Vô Diễm, thuần túy là ô nhiễm khung cảnh, gây ảnh hưởng đến diện mạo phố phường, không che thì ngay cả ban ngày cũng đã hù chết người; một loại khác là lớn lên cũng được, đáng tiếc thời vận không tốt trên mặt có thêm vài cái sẹo hoặc là bớt gì đó, nếu lộ ra thì... hù chết người khác còn không đến nỗi, hình tượng nhất định là sẽ bị hủy toàn bộ cho nên phải che lại cho kỹ!

Bàng Dục bước lên phía trước, đưa cái đầu ra dựa vào thân ngọc đang đứng, cúi người xuống không kiêng nể gì cả kẻ sát lại nữ tử che mặt, hơi thở nóng rực thậm chí phun tại bên tai trong suốt như ngọc của nàng, khiến cho nữ tử che mặt có chút đỏ mặt muốn tránh né ra một bên, Bàng Dục khẽ môi dất lên một tia cười nhạt mùi phần trên tức:

- Còn một loại nữa mà, đó là ngày thường dung mạo không có gì nổi bật, xinh đẹp thì chả bằng ai, nhưng giỏi về tâm kế có ý che một cái khăn trên mặt làm cho bản thân hình như rất thần bí. Nhất là cái loại gì như ca vũ phường a, thanh lâu a, người có đẹp hay xinh xắn thế nào nhưng khi lộ ra khuôn mặt rồi thì đám khách nhìn lâu cũng thấy chán, nên cần phải che...

Bàng Dục cố ý dừng lại, ánh mắt không kiêng nể gì cả đảo qua thân hình thon dài, mảnh mai, bộ ngực cao ngất, cuối cùng dừng lại tại mũi ngọc cùng môi anh đào ẩn hiện dưới cái khăn che mặt của nàng.

- Hoàn toàn thất vọng.

Hần liền tục lắc đầu:

- Aiz, lòng hiếu kỳ của những người ham vui ai lại không có a, nhìn người cả ngày bị che mặt, mọi người liền cũng muốn biết dưới cái khăn che mặt rốt cuộc là một bộ dung mạo thế nào, hoặc đẹp hoặc xấu hoặc khuynh quốc khuynh thành hoặc xấu nhất trên đời, nhưng lại nhìn không được, vậy đương nhiên chỉ có nhiều lần tới mong muốn thử thời vận thôi, cái gọi là khách khứa đầy nhà nói liền không dứt kỳ thực chính là vì như thế mà tới.

- Ha ha ha...

Bàng Dục mới nói xong, Tiền Thị Tài đang bước nhanh xuống lầu chuẩn bị tóm lấy hần chất vấn vì sao lấy tiền mà không làm việc đã cười đến khuôn mặt cũng co quắp, phản ứng của Xuy Tuyết so với hần còn nhanh hơn, tay trái ôm bụng cười liên tục, tay phải thì ra sức vỗ bàn, gõ đến nỗi cái tay cũng sắp gãy.

Ta sút nát ch* m các người gờ. Lão tử nói cho dù buồn cười cũng không cần làm thành như vậy chứ. Vỗ mông ngựa vài cái cũng không biết làm, đúng là hai tên chó má!

Bàng Dục lại muốn đá người.

Không thể nghi ngờ, những giả thuyết này là lời châm chọc trắng trợn đối với nữ tử che mặt. Nhất là từ trong miệng Bàng Dục, một tên 'gia đình nhỏ nhỏ' nói ra, ý hèn mọn cười nhạo càng đậm. Hồng y tỷ nữ hầu hạ nàng đỏ bừng cả mặt. Nam quân sự cái miệng càng mở lớn, tắc nghẹn ngay cả một câu cũng nói không được, mẹ kiếp, mắng chửi người cũng không cần bản như vậy chứ. Sự hèn mọn của tên gia đình này cũng quá kinh đi.

Nữ tử che mặt vốn có sự kềm chế rất tốt, bình thường tuyệt không sẽ đơn giản mà tức giận. Nhưng trước đó bị tên Tiền Thị Tài cậy có tiền cường bức. Bàng Dục không những chỉ tên nói họ mà lại còn châm chọc ở phía sau. Tính tình của nàng cho dù tốt, thường ngày có nhã nhặn trầm tĩnh lúc này cũng khó tránh được tâm sinh uẩn nộ. Trong cơn người thanh lệ mới vừa xẹt qua một tia giận dữ, Bàng Dục bên kia bỗng nhiên bổ sung thêm một câu.

- Tuy nhiên ta trước sau lại tin tưởng. Cô nương là loại thứ tư.

- Loại thứ tư?

Đang bức bối trong lòng, chợt thấy hần nói lấp la lấp lửng, nữ tử che mặt nhìn không được, hiếu kỳ hỏi. Ra khỏi miệng mới cảm giác mình hơi thất thố.

- Đúng vậy, loại thứ tư, nữ nhân loại này uhm... đó là thuộc về...

Bàng Dục thầm nghĩ con cá đã mắc câu rồi, cố ý tăng thêm cái ngắt quãng không nói nữa.

- Thuộc về cái gì...

Lần này người nhện không được chính là tỳ nữ kia.

- Ấy, loại thứ tư hả...nữ nhân loại này...ây...

Bàng Dục vẫn không nói, ánh mắt lão xục cứ nhìn chăm chăm bộ ngực đang hơi phập phồng của nữ tử che mặt, chân mày khóe mắt đều lộ vẻ thèm nhỏ dãi, khóe miệng nước miếng cũng sắp chảy xuống.

Chờ cho nữ tử che mặt tức giận thêm một lần nữa, khi quay đầu chuẩn bị bỏ đi, Bàng Dục bỗng nhiên cất cao giọng như pháo nổ một chuỗi liên tiếp, nói một hơi bỏ sung:

- Loại nữ nhân này ư, đó là trời sinh sở hữu vẻ đẹp nguyệt mạo hoa dung tài nghệ điêu luyện được sinh ra từ linh khí trên trời, đẹp đến nỗi xuất trần vật ngoại, siêu phàm tuyệt tục. Cho nên mang khăn che mặt đó là e sợ ghen ghét đâm tiếu, mỗi một bộ phận trên mặt đều toát ra một vẻ đẹp khiến cho nam tử trong thiên hạ vong hồn thất phách, vì mỹ nhân mà không tiếc.

- Ài, ngẫm lại chuyện phong hóa hí chư hầu Chu U Vương vì muốn đạt được một nụ cười của Bao Tự kết quả bị mất giang sơn, ngẫm lại chuyện Ngô vương Trịnh Đán sủng hạnh Tây Thi, người vì thế mà vong quốc dẫn đến phải tự vận đũa tội với thiên hạ, lại nghĩ đến Đường Huyền Tông vì độc sủng Dương Quý Phi thiếu chút nữa ngay cả đại Đường cũng phải mất. Càng nghĩ thì càng rõ vì sao những nữ tử trời sinh đoan trang mỹ lệ đó phải mang theo một tấm lụa mỏng để che mặt!

- Liền nói đến cô nương đây!

Hắn nói rất nhanh nhấn mạnh từng chữ, không để cho nữ tử che mặt hay bất luận kẻ nào có cơ hội nói chen vào.

- Tuy rằng che mặt, nhưng khuôn mặt dưới tấm lụa mỏng như bức tranh mùa xuân hoàn mỹ, như nước hồ thu, mỹ lệ đến nỗi không có chỗ nào mà không phải là tiêu sinh chưa bao giờ có thể thấy qua, mỹ lệ đến nỗi...nói như vậy đi, trong kinh thành có bao nhiêu là mỹ nhân danh môn khuê tú trên phố, vốn cũng có không ít như hoa như ngọc, thế gian khó gặp, thế nhưng cùng so với cô nương người quả thực đúng là cửu thiên cửu địa, một trời một vực! Danh xưng kinh thành đệ nhất mỹ nhân đặt trên người người đó là một chút cũng không quá đáng.

Một phen bình phẩm này vừa nói ra, Xuy Tuyết hầu như vỗ án tán dương.

Cao, thật sự là cao a, chủ từ lúc này, lúc này mới gọi là siêu mồm mép tán gái đại cảnh giới!

Nếu như chỉ là đơn thuần thổi phồng khen ngợi, nữ tử che mặt có lẽ đã sớm nghe quen rồi. Tại Kim Lăng, nam nhân xếp thành từng đống đều khen nàng như thế! Nhưng tại đây, trước đó nàng bị Bàng Dục tận lực châm chọc khiến cho tức giận, mắt thấy liền muốn phát tác, nào ngờ lời nói lọt vào tai trong nháy mắt biến thành gần như thổi phồng vỗ mông ngựa hoặc là nói a dua xiêm ninh kiểu mấy tên hoạn quan càng đúng hơn, nhất chính nhất phẫn, trước thì đều sau đó thì ca tụng, so sánh toàn với các đại mỹ nhân của lịch sử, khiến cho nàng sau khi nghe được ngôn ngữ ca ngợi của Bàng Dục thấy trong lòng có chút bay bổng, tìm đập mạnh hơn, ngay cả gò má dưới tấm lụa mỏng cũng ửng hồng lên.

Có lạnh lùng, có thanh cao nữa thì nàng cũng là nữ nhân! Nữ nhân, ai lại không thích được khen đẹp?

Huống chi lại là phương pháp khen ngợi nghệ thuật như thế.

Bàng Dục xem ra là muốn lấy mình làm gương, phải dạy cho Xuy Tuyết biết một chút rốt cuộc cái gì mới gọi là vuốt mông ngựa. Bàng Dục nói xong một phen liền đổi lại một bộ vẻ mặt say sưa, rung đùi đắc ý cảm thán nói:

- Ai nha nha, Thất Tú Phường của cô nương đều không phải là xuất nguồn từ triều Đường sao, ta cảm giác có một bài thơ hình như là chỉ viết vì người thì phải. Có nghe qua bài thơ vịnh hoa Mẫu Đơn của Lý Chính Phong chưa? 'Quốc sắc triều hàm sái, thiên hương dạ nhiễm y', rõ ràng là tả hoa, thực ra 'Quốc sắc thiên hương' chính là khen cô nương căn bản là so với hoa còn muốn xinh đẹp hơn.

Trích:

李正封

Lý Chính Phong

牡丹诗

Mẫu đơn thi - Thơ vịnh hoa mẫu đơn

国色朝酣酒，天香夜染衣。

Quốc sắc triều hàm tửu, thiên hương dạ nhiễm y.

丹景春醉容，明月问归期。

Đan cảnh xuân túy dung, minh nguyệt vấn quy kỳ

Trích:

Dịch nghĩa(với sự giúp đỡ của dịch giả TheJoker):

"Sắc nước khiến ban mai đắm chìm trong men rượu, màn đêm nhuộm sắc hương trời" => vẻ đẹp cả ngày lẫn đêm.

"Cảnh sơn khiến mùa xuân say mê dung mạo, làm vàng trắng tóc kia phải hỏi ngày trở về" => sắc đỏ của mầu đơn ropy tràn trong mùa xuân khiến đất trời ngây ngất.

Nữ tử che mặt cuối cùng chịu không nổi, hai má đỏ ửng, cách tấm lụa mỏng đều có thể thấy được.

- A đúng rồi cô nương.

Bàng Dục thì lại không biết đủ, vô liêm sỉ hỏi:

- Ngươi tên là gì, có thể nói cho ta biết hay không, ta rất muốn ba ngày kế tiếp cũng vì vậy mà vui vẻ ngủ không yên.

- Trâu...

Nữ tử che mặt buột miệng nói ra, tuy rằng kịp thời dừng lại nhưng ngực vẫn là nhảy bịch bịch, nhin không được cầm tay vỗ nhẹ lên ngực.

- A, người gọi Trâu Hi Vân đúng không. “Thanh phong minh nguyệt thì vắng lai, hồng trần bất đạo hi vân dôi”, người cũng như tên, đẹp, đẹp, thực sự là đẹp!!!

Cái lỗ tai Bàng Dục rất thính, vừa nghe ngữ khí cộng thái độ của nữ tử che mặt thì biết nàng chính là cái gì Hi Vân tỷ mà tỷ nữ hầu hạ trà nước vừa mới nhắc qua, mở miệng chính là một mạch ba từ ' Đẹp' nện xuống, làm cho nữ tử che mặt ngất ngây vui sướng. Thật vất vả mới khôi phục lại tâm tình, cặp mắt long lanh như nước của nàng trừng mắt nhìn hắn, tuy rằng nỗ lực muốn cho ánh mắt trở nên lạnh lẽo một chút, nhưng thế nào cũng che không được vẻ mừng mà như không, giận mà như không ở trong con ngươi.

君家竹素园，异彼簗簗谷。

插架牙签三万轴，卷藏东观吞天禄。

‘清风明月时往来，红尘不堕香芸堆’◆◆◆

蝌蚪鸟迹一玉开，怀幽抱密真奇哉。

炙汗不流珠光重，信知龙种皆书种。

黄钟声切凤皇啸，玉杯光焰麒麟动。

十年不下君子堂，灯火夜静声琅琅。

岁寒节操固自常，厌看花柳争春忙。

金谷平泉暗烟雨，兔麦狐葵无定主。

何如竹素园简编？且容与玉振金声千◆◆◆古。

1. 君家竹素园，异彼簗簗谷。

Quân gia trúc tố viên, dị bỉ vân đương cốc。

2. 插架牙签三万轴，卷藏东观吞天禄。

Sáp giá nha thiêm tam vạn trục, quyển tàng đông quan thôn thiên lộc。

3. ‘清风明月时往来，红尘不堕香芸堆’◆◆◆

‘thanh phong minh nguyệt thời vắng lai, hồng trần bất đạo hương vân dôi’◆◆◆

4. 蝌蚪鸟迹一玉开，怀幽抱密真奇哉。

Khoa đầu điều tích nhất ngọc khai, hoài u bảo mật chân kì tai。

5. 炙汗不流珠光重，信知龙种皆书种。

Chích hân bất lưu châu quang trọng, tín tri long chủng giai thư chủng。

6. 黄钟声切凤皇嘶，玉杯光焰麒麟动。

Hoàng chung thanh thiết phượng hoàng khiêu, ngọc bôi quang diễm kì lân động。

7. 十年不下君子堂，灯火夜深声琅琅。

Thập niên bất hạ quân tử đường, đăng hỏa dạ tĩnh thanh lang lang。

8. 岁寒节操固自常，厌看花柳争春忙。

Tuế hàn tiết thao cố tự thường, yếm khán hoa liễu tranh xuân mang。

9. 金谷平泉暗烟雨，免麦狐葵无定主。

Kim cốc bình tuyền ám yên vũ, thỏ mạch hồ quỳ vô định chủ。

10. 何如竹素园简编？且容与玉振金声千◆◆◆古。

Hà như trúc tố viên giản biên？Thả dung dữ ngọc chấn kim thanh thiên ◆◆◆ cổ。

Dịch nghĩa:

Đây là một bài thờ đề của một bức tranh.

Tranh là Trúc Tố Đồ của Trần Tự Trọng Hiền, Vương Miện đã đề bài thờ này lên bức tranh.

Câu thứ 1:

Trúc tố: chỉ trúc bạch (sách vở) ngày xưa chưa biết làm giấy, cứ lấy son viết vào cái thẻ tre hay mảnh lụa, vì thế nên gọi sách vở là trúc bạch 竹帛. Như danh thụ trúc bạch 名垂竹帛 (Tam quốc diễn nghĩa 三國演義) tiếng ghi trang sách vở. Trúc Tố Viên: ở đây chỉ đình viện của Trần tiên sinh.

Vân đương: một loại tre to “Dị Vật Chí” của Hán Dương Phu viết: “Vân đương mọc ở ven bờ nước, cao vài trượng, to một thước năm sau phân, mỗi một đốt dài sáu, bảy thước hoặc một trượng, mọc ở vùng Lư Lăng”

Cốc: Một vùng lõm hình máng ở trong núi. Bởi vì thường phân bố ở trong núi cao hoặc son mạch, ít dấu tích con người, là nơi vô cùng thanh u, tĩnh mịch. Do đó bậc hiền giả thường ẩn cư ở đây

Ý của câu thứ nhất là : Trúc Tố Viên mà tiên sinh đang cư trú, có chút khác biệt so với son cốc thanh tịnh mọc đầy tre to kia, cho dù rừng tre u cốc đó là nơi mà những người như tiên sinh đây thích.

Câu thứ 2:

Sáp (tráp) giá: là giá sách treo trên tường ngày xưa.

Nha thêm: nhãn sách của sách cổ hình quyển. Ở đây là chỉ thư tịch. Hình dung sự tinh xảo, đẹp đẽ của thư tịch.

Tam vạn trục: Hư từ, không phải chỉ con số cụ thể. Ở đây hình dung số lượng thư tịch khổng lồ của Trần tiên sinh.

Đông Quan: chỉ lầu, các. Là tên gọi của một lầu trong Nam cung, Lạc Dương thời Tây Hán. Là nơi cất giữ thư tịch của hoàng gia. Ở bài thơ này chỉ nơi chứa sách.

Thiên Lộc: là tên một các thời Hán. Cũng là nơi cất giữ thư tịch của hoàng gia.

Đông Quan Thiên Lộc: hình dung nơi chứa thư tịch phong phú, nội dung sâu rộng

Nghĩa của câu hai: Giá sách ở trên tường bày đầy thư tịch, đồng thư tịch này phong phú và sâu rộng, có thể so sánh được với thư tịch ở Đông Quan Thiên Lộc

Câu thứ 3:

Thanh phong minh nguyệt: hình dung vẻ đẹp tự nhiên, thanh u, yên tĩnh. Nhưng ở đây còn có ẩn ý: chỉ làm bạn với trăng sáng, gió mát; không tùy tiện kết giao bạn bè; chỉ sự nhàn nhã. Tiên sinh xa rời quyền quý công danh.

Hồng trần, chỉ sự chìm nổi, cũng chỉ sự phồn hoa náo nhiệt của đô thị. Nhưng câu này có ý nghĩa sâu xa, bên ngoài thì chỉ bụi không rơi vào sách, nhưng lại ám chỉ tính cách thanh cao của Trần tiên sinh, sự huyền ảo của đô thị không nhuộm được phẩm tính thanh cao của Trần tiên sinh. Thơ TQ hay là hay ở đây “chỉ khả hội ý bất khả ngôn truyện”, “ý tại ngôn truyện”.

Hương vân: một loại cỏ thêm thuộc loại Vân hương. Còn gọi Thất Lý Hương. Có hương thơm kỳ lạ, có tác dụng đuổi trùng, chống mối, những nhà cất giữ thư tịch ngày xưa thường dùng để tránh mối mọt. Ở bài thơ này chỉ sách. Cũng ám chỉ phẩm chất thanh cao của Trần tiên sinh.

Nghĩa của câu thứ ba: Thư trai của tiên sinh thật là thanh tịnh dưới trăng sáng gió mát, một chút bụi trần của trần thế cũng không thể bay vào đóng thư tịch.

Câu thứ 4:

Khoa đầu: một thể chữ thời cổ

Điều tích: một thể chữ ngày xưa, hình dáng giống như vết chân chim.

Khoa đầu điều tích: chỉ sự chân quý của thư tịch, cũng chỉ nội dung sâu rộng của thư tịch.

Ngọc khai: Ngọc, cách dùng từ tôn kính, dùng để chỉ nổi nói hành động cơ thể của đối phương. Ngọc khai chỉ tiên sinh giở thư tịch.

Hoài bảo: ở đây chỉ sự hàm chứa, chứa đựng

U mật: ở đây chỉ đạo lý sâu xa thâm thúy trong sách.

Nghĩa của câu thứ tư: trân trọng mở thư tịch ra, tiên sinh hiểu biết đạo lý sâu xa, thâm thúy và ý cảnh cao xa trong sách, thật là kỳ diệu.

Câu thứ 5:

Chích: dùng lửa nung, hơ

Hãn: ngày xưa chưa biết làm giấy, thư tịch thường dùng trúc giản để làm thành. Bởi trong tre còn có nước, không dễ không chữ, nên người xưa thường hơ trúc giản trên lửa. Qua đó trúc giản dễ khắc chữ, lại có thể chống mối mọt. Người xưa thường gọi cách làm này là “sát thành” hay “hãn thành”, ở câu này chỉ sử sách. Câu này có nghĩa: đặt trúc hơ trên lửa, trúc dịch màu xanh trong trúc chảy ra, ngưng thành từng giọt từng giọt mờ hời xanh, nhưng không rơi xuống mà phát sáng như trần châu.

Long chủng: một loại trúc, bởi vì hình dáng giống cầu long (con rồng có sừng)

Tín thi long chủng giai thu chủng: cuối cùng cũng tin là long chủng chính là sách (phẩm chất của trúc cũng giống như phẩm chất của sách).

Câu thứ 6:

Hoàng chủng: là đệ nhất luật của 6 loại Dương luật trong mười hai loại âm vận của Trung Quốc cổ đại. Hình dung âm nhạc hay lời nói trang nghiêm, chính đại, hài hòa. Ở đây chỉ phẩm hạnh thanh cao của Trần tiên sinh.

Phượng hoàng: chỉ tính cách thanh cao của phượng hoàng, không phải sương sớm thì không uống, không phải trúc non thì không ăn, không phải cây ngô đồng ngàn năm thì không đậu.

Ngọc bội: Ngọc thời cổ tượng trưng phẩm hạnh của bậc quân tử.

Quang diễm: chỉ ánh sáng mà ngọc bội phát ra.

Kỳ lân: thần thú trong truyền thuyết, cũng dùng để ca ngợi tài văn của người khác.

Câu này có nghĩa: âm nhạc đẹp đẽ, kỳ diệu hấp dẫn phượng hoàng, ánh sáng của ngọc bội cũng làm kỳ lân phải động lòng.

Câu thứ 7: Đã mười năm rồi tiên sinh không rời khỏi, trời tối rồi, từ ánh đèn truyền lại tiếng đọc sách văng vẳng.

Câu thứ 8: Mùa đông lạnh lẽo, tuy rằng cỏ cây thưa thớt, nhưng chầy trúc vẫn kiên cường, giữ vững phẩm chất của mình, vẫn xanh như vậy, trúc không muốn tranh giành xuân sắc với liễu hoa.

Câu thứ 9:

Kim Cốc: tên vườn. Thạch Sùng xây dựng thời Trần, tại tây bắc thành phố Lạc Dương tỉnh Hà Nam hiện nay.

Bình Tuyền: có thể là giếng nước trong Kim Cốc viên, vườn của TQ ngày xưa có vườn tất có nước...

Ý của câu 9: Ngày nay Kim Cốc vườn đắm mình trong khói mưa, chỉ là đã hoang phế, cỏ hoang, hồ ly chơi trò chơi giữa đám gạch hoang ngói tàn, lúa hoang và rau Quỳ dại cũng mọc đầy ở trên. Có thể thấy phú quý quyền thế cũng vô định. (tỷ dụ nhân sinh vô thường, sự đổi thay của giang sơn).

Ý câu 10: Phú quý giàu sang sao bằng tàng thư trong vườn của tiên sinh chứ. Hãy để đồng thư tịch này làm tiếng ngọc tiếng kim chấn vang thiên thu vạn cổ.

Dịch:

Thơ đề tặng bức tranh Trần Tượng Hiền

Nhà của ông/ngài trồng trúc trắng thay vườn/dùng trúc trắng làm vườn, nhưng trông khác với những rừng trúc Vân Đương bình thường khác

Trên giá chất hàng vạn trang sách (bằng thẻ trúc), lưu trữ sách nhiều không thua gì lầu Đông Quan, lầu Thiên Lộc

Quanh năm đắm mình trong gió mát trắng trong, chốn tiên không dính chút bụi trần

Mở sách ra thấy toàn nét chữ Khoa đầu, Điều tích cổ kính, toàn ý tứ thâm sâu chứa đầy cảm xúc, thật là bậc tài giỏi (khoa đầu, điều tích là hai loại chữ viết cổ của TQ, ý nói ông ta lưu trữ được nhiều sách cổ quý giá)

Hong khô thẻ trúc phát ra ánh sáng như châu báu, tin rằng loại trúc Long chủng đều dùng làm sách/có tính cao quý như sách???

Tiếng chuông đồng trong trẻo khiến chim phượng hoàng phải hót theo, chén ngọc bóng bẩy khiến loài kỳ lân cũng phải động lòng

Cả chục năm (ông/ngài) đều không rời khỏi Quân tử đường, trong đêm vắng (lúc nào cũng) thấy ánh đèn lửa và tiếng đọc sách sang sảng

Thời tiết giá lạnh mà (cây trúc) vẫn coi như thường, (cao quý) không thêm tranh đua sắc xuân với hoa với liễu

Vườn Kim Cốc (bây giờ) âm đạm trong mưa phùn, cáo thỏ chạy nhảy lung tung khắp nơi (vườn Kim Cốc do Thạch Sùng lập ra, ý nói giàu sang rồi cũng lụi tàn)

Sao bằng được sống giản dị ở vườn trúc trắng, ung dung thoải mái mà tên tuổi còn mãi như ngọc như vàng, như trời xanh.

(Tạm dịch thơ)

Thơ đề bức tranh Trúc Tổ Đồ của Trần Tượng Hiền

Thanh nhàn ở Trúc Tổ Viên,

Vân Đương cốc mỹ cảnh liền chẳng mờ

Giá sách ba vạn cuốn thơ,

Đông Quan Thiên Lộc có cơ sánh bằng

Tỏi lui gió nhẹ vờn trắng,

Cỏ thơm đâu bị nhuộm chẳng bụi trần

Vẫn xưa như ngọc hóa vẫn,

Điều thay thâm ảo vang ngân cõi lòng

Trúc hơ toát ngọc xanh trong,

Đốt thô bay lượn đáng rồng uốn lưng

Phượng hoàng say điệu Hoàng chung,

Kỳ lân thăm chén ngọc bùng ánh quang

Mười năm, rồi bước chẳng màng

Đèn khuya, quân tử ngâm vang sách nào

Đông sang, trúc vẫn thanh cao,

Mặc hoa liễu sắc xuân nào tranh phong

Kim Cốc, suối lặng, mưa xong,

Thỏ luồn rau dại, cáo vòng lúa hoang

Trúc Tổ Viên chẳng cao sang,

Giản đơn ngân tiếng ngọc vàng thiên thu

• Vương Miện 王冕 (1287-1359) tự Nguyên Chương 元章, biệt hiệu Chử Thạch sơn nông 煮石山農, Phóng ngư ông 放牛翁, Cối Kê ngoại sử 會稽外史, Mai hoa ốc chủ 梅花屋主, người Chư Kí, Chiết Giang, là thư gia trứ danh đời Nguyên. Ông xuất thân bần hàn, cuộc sống gian khổ. Từ nhỏ chăn trâu, nhờ tự học mà sau trở thành thông nho. Cuối đời, ông sống ẩn dật ở Cối Kê (nay là Thiệu Hưng, Chiết Giang) trên núi Cừu Lý, trồng đỗ, trồng rau, làm vườn nuôi cá duy trì cuộc sống. Tác phẩm có: "Trúc trai thi tập".

Loại khẩu pháp khen của này của tứ ca, ở thời hiện đại thì sẽ bị chửi là thẳng hăm, nhưng ở thời cổ đại thì đúng là làm cho nữ nhân không đỡ được.

- Được rồi Trâu cô nương.

Bàng Dục được dâng chân lân dâng đầu, công phu da mặt dày được hấn phát huy đến tận cùng.

- Nếu không ngại, chúng ta có thể tìm một chỗ đem cái khăn che mặt nhấc lên hay không, để cho ta chiêm ngưỡng vẻ đẹp quốc sắc thiên hương của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Rượu đủ cơm no lại nghĩ chuyện xấu

Bàng Dục tức giận đập bàn mắng, đập đến nổi nước bắn ra khỏi chén trà.

- Đứng, X con mẹ nó hoa khô đại hội!!!

Tiền Thị Tài cũng hét to lên, thanh âm chấn vang rung trời, cốc chén trên chiếc bàn gỗ lim thượng hạng rất nhanh bị hai người đập đổ vỡ lung tung.

Trong Ngự Lô Hương tửu lâu tốt nhất ở Biện Lương thành, Bàng Dục, Xuy Tuyết còn có Tiền Thị Tài cùng Tiền Đại Kim của hấn ngồi trong một căn phòng tốt nhất phía trên cùng để ăn uống. Sau khi uống hết đủ năm hũ rượu, ý thức của Bàng Dục bắt đầu có chút mơ hồ không rõ, Tiền Thị Tài thừa dịp kính rượu bắt đầu phun điên cuồng, phát tiết toàn bộ sự khó chịu trong Thất Tú Phường vừa rồi.

Bàng Dục miệng phun đầy nước bọt nâng Trâu Hi Vân lên trời, khen tới nổi so ra tiền nữ còn không dám sánh.

Quả nhiên là kẻ chưa thấy qua cô nương đẹp bao giờ, mới chỉ liếc nhìn bộ mặt che che đầy đầy dưới khăn mỏng mà đã như vậy rồi sao?

Ta nhỏ vào! Nữ nhân thì Bàng Dục lão tử đã ngủ qua hơn trăm, mỹ nữ thường thức qua 8, quay ngang thì sẽ thành "∞", có quốc sắc thiên hương phong hoa tuyết nguyệt nữa cũng chỉ như vậy, tắt đèn lối hết lên trên giường thì cũng chẳng khác nhau mấy.

Bàng Dục hấn quen miệng khen nàng ta mấy câu mà thôi, tới Đại Tổng được hơn một tháng, suốt ngày nghe công phu võ mông ngựa của Xuy Tuyết, chỉ nghe không nói sợ rằng tài ăn nói nhất lưu của bản thân cũng bị hoang phế, khó có một cơ hội thì tiện thể thử xem sao. Cũng chỉ mới khen hai câu mà thôi, tuyệt không phải là đầu óc đại gái, thấy mỹ nữ thì mất hồn.

Chẳng qua muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ một chút, Bàng Dục có là tục nhân cũng muốn nhìn xem khi Trâu Hi Vân tháo khăn che mặt xuống, rốt cuộc là khuynh quốc khuynh thành hay làm vậy bản cái thanh danh Giang Nam đệ nhất mỹ.

Danh bất hư truyền chính là danh bất hư truyền, đương nhiên không phải là tài ăn nói của Bàng Dục, mà là vị tiểu mỹ nhân thanh xuân có thể quyết định toàn bộ Thất Tú Phường này.

Mặc dù có phong độ siêu nhất lưu, phong thái siêu nhất lưu, thân thể siêu nhất lưu và bề ngoài siêu nhất lưu, hơn nữa tài ăn nói siêu siêu siêu siêu nhất lưu đã dùng sự thực để chứng minh nhưng Bàng Dục vẫn không thể khiến Trâu Hi Vân bỏ khăn che mặt xuống, ngược lại bị nàng nghiêm mặt hạ lệnh trực khách không chút khách khí.

Lúc này Tiền Thị Tài liền lên sân khấu, lại sử dụng cái chiêu bài cũ rích mà hấn thường dùng. Có tiếp khách không? Không tiếp. Tiểu thái gia làm cho Thất Tú Phường không thể nào mở tiếp nữa, muốn xem các người có bao nhiêu tiền để đọ với ta.

Nghe thì đúng là phương pháp gây áp bức cực kỳ tuyệt vời.

Cường long còn không áp địa đầu xà. Một bối cảnh, một quả núi dựa lưng. Ca vũ phường mới vào kinh thành ca hát, sao có thể địch nổi một đại công tử tiền nhiều như nước chứ?

Đích xác, Thất Tú Phưởng mới đến thực không thể trêu vào Tiền đại công tử hần được.

Chẳng qua có người trêu được.

Chuẩn xác mà nói là có việc trêu được.

Hoa khô đại hội.

Ở kinh thành liên tục chiêu mở hết bảy lần, tụ tập hoa khô nổi tiếng thiên hạ đến thi đấu.

Ngày 6/4 hàng năm, danh kỹ các nơi tề tụ tại Biện Lương, tụ tập ở Phụng Lâm Các bên hồ Kim Minh tây thành, cùng thi triển cảm kỳ thư họa khúc nghệ ca vũ để phân hạ cao thấp.

Tuyển mỹ đại hội là một việc trọng đại của giới phong nguyệt Đại Tổng, các thiếu gia công tử toàn thành trông mòn con mắt, đừng nói tới vị hoa quốc trạng nguyên đứng đầu bảng, cho dù là bảng nhãn, thám hoa, truyện lư hoặc thậm chí danh kỹ, chỉ cần đi vào trận chung kết, người nào không thiên tư quốc sắc xinh đẹp như hoa, có thể thu một người trong đó để tư sủng, một mình hưởng thú vui giường chiếu, tuyệt đối là tâm nguyện lớn nhất hàng năm của các thiếu gia trong kinh thành.

Trâu Hi Vân chỉ nói một câu rằng nàng ta tới tham gia hoa khô đại hội, nếu như gây khó dễ cho nàng thì tự gánh lấy hậu quả.

Tiền Thị Tài mới nhất thời im tiếng.

Đích xác, hần có tiền, hần có rất nhiều tiền, hần là một trong số ít vị công tử có thể lọt vào hàng mười vị đại công tử đỉnh nhất Đại Tổng.

Thế nhưng trong đám đệ tử giàu có quyền quý đã sớm có quy định bất thành văn: trước khi hoa khô đại hội bắt đầu, vô luận kẻ nào cũng không được làm ra bất kể hình thức khó dễ gì với danh kỹ tham gia đại hội, nhất là cản trở các nàng dự thi, bằng không lâm vào cảnh bị cô lập hoặc lãnh chịu hậu quả từ bốn phương tám hướng đổ về.

Cũng không phải không có ai có thực lực này.

Bàng Dục có thể.

Con trai Thái Sur, đương triều Quốc Cữu, khâm phong Hầu gia ba thân phận lớn đã định trước, trừ việc đùa giỡn hoàng hậu, chiếm đoạt công chúa, lăng nhục vương phi cùng một số hành động điên cuồng của những loại đầu đất rậm chó tạo ra, còn lại hần một người có thể đề cả Biện Lương thành to lớn. Căn bản không có chuyện tình gì Bàng Dục hần muốn mà không làm được!

Nhưng... Tiền Thị Tài không phải Bàng Dục, cho nên hần không dám tiếp tục cường bức Trâu Hi Vân.

- Bàng Tứ a, tiểu thái gia hiểu người!

Tiền Thị Tài say khướt, bàn tay to khoát lên vai Bàng Dục, lè nhè nói, vừa mới bắt đầu hần còn bày cái bộ dạng con nhà giàu khi ngồi cùng bàn lớn với một tên gia đình như Bàng Dục, đợi đến khi nửa hồ Hoàng Thang lớt bụng lại nghe miệng lưỡi sắc bén của Bàng Dục nói đen thành trắng nói trắng thành đen, lập tức thay đổi bộ mặt, một cậu ấm một gia đình một chén lại một chén, ăn uống linh đình, thiếu chút nữa xưng huynh gọi đệ.

- Bàng Phúc lão bất tử hồn trưởng kia uống nhầm thuốc chuột hay sao mà quân đại ca chặt thế. Đại ca ra không song, lại không được chơi bởi đàn đúm với chúng ta, nghe nói trong thành mới mở một Thất Tú Phưởng tự nhiên ngựa bụng, phải người và Xuy Tuyết đến xem dung mạo của Trâu... Trâu cái gì Vân như nào, sau đó chắc... hắc hắc hắc, còn không phải sẽ bắt người về phủ.

- Ài, không trách, như nào lại trách người đâu, nếu đại ca đã phản phó thì khỏi cần nói đến tiểu thái gia, cho dù người có tát vào mồm bản thiếu gia trước mặt cô nàng kia, tiểu thái gia cũng vui về. Chỉ cần là làm cho đại ca vui về, mấy huynh đệ chúng ta xông pha khói lửa cũng không chối từ.

Tiền thị Tài lại lắc lư rót đầy một chén, xong rồi vừa nói vừa đập bùm bụp vào ngực để mình chứng cho lời nói của mình.

- Tuyết, tuyết, Tiền công tử thật là huynh đệ tốt của Hầu gia, huynh đệ tốt a!

Bàng Dục dựng thẳng ngón cái trước mặt Tiền Thị Tài, to mồm khen một câu.

- Bàng Tứ, cái này... Rượu đủ cơm no lại nghĩ d*m dục, ta ăn cũng ăn đủ rồi, uống cũng uống đủ rồi, hay là tới thanh lâu gọi mấy cô nương ra khoát hoạt một chút nhây?

Tiền Thị Tài vuốt cái bụng tròn vo, về mặt đầy dâm đảng nói.

- Khoái hoạt?... Không, không vội.

Bàng Dục giả vờ say rượu, nói ngập ngừng ngắt quãng.

- Tiền công tử...

- Hà?

- Có chuyện liên quan đến Hàu gia nhà chúng ta... Bàng Tứ ta là... là không nói ra không thoải mái, không nói ra không thoải mái a.

- Chuyện gì... người nói, cứ việc nói.

Bàng Dục ghé lại gần, thì thầm.

- X con mẹ nó còn có loại chuyện này, một xú nha đầu nhỏ nhỏ dám bắt kính với đại ca ư!

Tiền Thị Tài rống giận, nắm vò rượu ném xuống đất, “loảng xoảng” một tiếng khiến Xuy Tuyết sợ đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Ấy ăy, Tiền công tử, ngài nhỏ giọng chút,... ngân vạ lần nhỏ giọng chút,... chuyện này có liên quan đến mặt mũi Hàu gia nhà ta, bị người biết thì không hay lắm.

- A đúng, nói đúng... Tiểu thái gia như nào không nghĩ tới...

Tiền Thị Tài vuốt đầu ngồi xuống.

- Vừa rồi người nói xú nha đầu đó ở... ở nơi nào? Cẩm Hi khách sạn thành Nam ư?

- Uh.

- Ai nha, đó không phải là của tiểu thái gia ta mở sao!

Tiền Thị Tài vỗ đùi thốt lên một tiếng.

- Đại Kim, trở lại nói cho Mai Nhân Hạnh, buổi tối cho một mồi lửa đốt nó đi cho tiểu thái gia, không phải là một cái khách sạn sao, không có nó thì tiểu thái gia cũng không chết được, thiếu chết con đàn bà thói để đại ca hả giận!

- Không, không, không, Tiền công tử, Hàu gia không phải có ý tứ này.

Bàng Dục lại kề tai nói thầm một vài câu.

- Người nói gì...

Tiền Thị Tài cả kinh, ngạc nhiên ngẩng đầu.

- Bắt cóc về Thái sư phủ ư?

Bàng Dục chậm rãi nói:

- Cái này à, dù sao cũng là ý tứ của Hàu gia, ta chỉ truyền đạt nguyên văn, ta làm tôi tớ... có vài thứ không nên hỏi nhiều.

- Đúng vậy, đúng vậy, đại ca không ưa những kẻ tò mò lắm. Như vậy đi, ngày mai ta sẽ gọi chương quỹ Cẩm Hi khách sạn tới, nên làm gì người cứ phân phó hần.

- Đừng để ngày mai, hôm nay đi.

- Hôm nay?

- Uh, Hàu gia không thích chờ lâu.

- Được, được, được, làm ra làm, đại ca thật sự là chọn đúng người, có tiền đồ có tiền đồ!

Tiền Thị Tài vỗ vai Bàng Dục tán thưởng, tiện tay đưa hai tấm tiền giấy tới.

Ấy, lại cho quà tặng rồi, nhận thôi!

Bàng Dục mặt không đỏ tim không đập, tiếp nhận cầm lấy tiền, sau đó hai người liếc mắt nhìn nhau cười đầy vẻ dễ tiện.

Cười cười nói nói một lúc, Tiền Thị Tài đổ nhào người về phía trước, ngã lên bàn, khò khò gáy.

Sắc mặt của Bàng Dục đột nhiên lạnh lẽo, cảm giác say trong mắt cũng không cánh mà bay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Dâm tặc tại kinh đô

Nơi này là một trong những khách sạn nổi danh nhất Biện Lương, không chỉ có khách phòng sạch sẽ thoáng mát, giao thông đi lại tiện lợi, mà phục vụ cũng chu đáo nhiệt tình, giới thương gia lẫn nhân ai cũng ca ngợi.

Địa phương tốt, khách nhân thì nhiều, hiện tại lại là một mùa ít khách trong năm, những nhà khách khác có thể có phân nửa lượng khách như bình thường thì chương quý đã cười đến toe toét rồi, ở đây mỗi ngày lại chật ních, không đến đặt phòng trước thì có tiền cũng không có phòng mà thuê.

Cổ đại thúc nói rất đúng.

Những nơi có người thì có giang hồ.

Kỳ thực cần phải có thêm một câu nữa.

Những nơi có rất nhiều người thì sẽ có quái sự!

Thời gian cơm tối, trong đại sảnh khách sạn Cẩm Hi ngồi rất nhiều người. Rất nhiều, rất nhiều, bàn nào cũng ngồi đầy người, tuy đã ăn xong nhưng chưa có một người muốn lên lầu. Lên làm cái gì chứ, ngồi nói chuyện trời đất, ngồi bóc phết với nhau, đêm trường đằng đằng gian nan a, ngoại trừ đi kỹ viện mua vui, tìm cô nương kiếm chút hơi ấm da thịt ra thì cũng chỉ có tụ vạ cùng một chỗ trò chuyện sôi nổi.

- Ghê gớm, quá ghê gớm a!

Chính giữa dễ thấy một cái bàn lớn, một thương gia mập mạp đang cúi xuống, run rẩy làm nhảm cái gì đó, khuôn mặt tròn trĩnh trực được tạo thành toàn thịt mỡ không ngừng rung chuyển, hiển nhiên trong lòng cực kỳ sợ hãi.

- Này, ông bạn. Thiệt hay giả vậy, ở Kỳ huyện bên buổi tối có người dám giờ được cầm gậy chạy ào trong nhà dân chúng, cướp đoạt hoàng hoa khuê nữ ư?

- Ủ ù ù.

Mập mạp liều mạng gật đầu.

- A không!

Mới nói xong hắt lại chữa lại. Run rẩy nói:

- Không phải. . . không phải người, là dâm tặc. Hình như gọi, gọi cái gì dâm phong Thanh Từ Sơn, lăng điệp. . . Triệu Ngọc Hòa cái gì ấy. Các người không biết a. Hiện tại Kỳ huyện bên kia nhân tâm hoảng sợ. Nữ nhi ở đó buổi tối ngay cả ngủ. . . ngay cả ngủ cũng không dám.

- Run run run cái rắm a. Con mẹ cũng không có ai đến bắt cóc người làm gì!

Bàn bên cạnh có người nằng.

- Không. . . Không phải. . . Người không gặp người, người người không rõ. . .

Mập mạp vẻ mặt sợ hãi. Cầm tay áo không ngừng lau mồ hôi:

- Rơi vào trong tay hai tên dâm tặc kia. . . chịu nhục. . . chịu nhục cũng là tốt rồi. Ta nghe, nghe dân bản xứ nói Thanh Từ Sơn thích cho nữ nhân dùng một loại xuân dược gọi, gọi gọi gọi là 'Kim phong ngọc lộ'. Trúng cái thứ đồ chơi đó nữ nhân trong trắng thể nào cũng sẽ biến thành như. . . mẩu, mẩu cầu dâm đẳng nhất trên đời. Cái gì cũng không muốn, chỉ cầu giao hoan. . . giao hoan mãi. Cho đến cuối cùng da thịt toàn thân từng chút nứt ra, huyết nhục khô cạn mà chết. Từ sống biến thành một cái xác khô.

- Xác khô gì?

- Chính là xác khô a.

Mập mạp bỗng dừng run cầm cập thiếu chút nữa ngã quỵ xuống. May nhờ có người bên cạnh đỡ.

- Thân thể khô kiệt như là bị sấy khô. Những nơi đó huyết nhục lẫn lộn không có một tác hoàn chỉnh. So với bị bàn chải sắt cạo còn, còn. . . còn. . .

Khi hần nói tới ba chữ "còn", sắc mặt đã trắng bệch như tờ giấy, muốn cũng không nói thêm được nữa.

- Vớ vẩn!

Nhiều khách nhân trang phục hiệp sĩ võ bàn đứng lên, mắng mắng, chửi chửi, tinh thần mọi người rất là khí thế, hận không thể ngay tức khắc đánh giết tới Kỳ huyện, đem mấy tên Thanh Từ Sơn, Triệu Ngọc Hòa toàn bộ nghiền nát thành bụi phấn.

- Đi, đi không được a ... đi không được...

Mập mạp cong người, liều mạng giơ lên một tay khua khua.

- Vì sao?

- Vì sao?

- Vì sao?

Mười mấy thanh âm cùng nhau la lên.

- Triệu, Triệu. . . Thanh Từ Sơn. . . Võ công bọn họ rất cao, người bình thường trong giang hồ căn bản không phải đối thủ, hơn nữa. . .

Mập mạp hàm dưới run lên, răng đập vào nhau vang lên cạch cạch, thân thể toàn mỡ cũng sắp giật giật lên, phối hợp với tướng mạo siêu cấp phé thái tuyệt đối bỏ đi, khiến cho người ta cảm thấy. . .

Hắn, đúng thật là đã sợ tới cực điểm.

- Hơn nữa nghe nói bọn họ còn có một loại. . . xuân dược đối phó với nam nhân, cũng như 'Kim phong ngọc lộ', không cần uống không cần ăn, chỉ cần hít vào liền trúng rồi. . .

- Gì, nam nhân bọn họ cũng thích?

- Không phải không phải.

Thương gia mập mạp liều mạng lắc đầu, sắc mặt từ trắng đã chuyển thành trong.

- Nam nhân trúng dược kia sẽ choáng váng đầu óc. . . bước đi vài bước sẽ ngã xuống, một thân công phu cho dù tốt cũng sử dụng không được, tiếp đó không cần bao lâu sau sẽ như, như biến thành một con heo đực, con mắt bốc hỏa. . . điên cuồng tru lên. . . thấy nữ nhân liền muốn, liền muốn. . . chơi.

- Chơi? Ngươi là nói. . .

- Ừ.

Thương gia mập mạp vội vàng không ngừng gật đầu, hình dáng kinh hãi gần chết cũng lấy nhiệm đến mọi khách điểm:

- Ta nghe bọn họ nói, nghe bọn họ nói, trúng độc này nếu như tìm không ra nữ nhân phát tiết, ngay cả lợn mẹ cũng chơi như thường. . . Không có lợn mẹ. . . cho dù là một cái lỗ ở trên tường. . . đâm vào, đâm đến khi thật sự phế đi đoạn tử tuyệt tôn mới thôi. . .

- Hô hô —— ha ha ha! Ha ha ha! Ha ha ha!

Lầu hai của khách sạn, trong một gian phòng nhỏ hẻo lánh nhất, Cao Nha Nội, Tiền Thị Tài đang ôm bụng cười ha ha.

- Cao công tử, Tiền công tử, hai vị nhỏ giọng một chút, đừng để họ Triền đối diện nghe được, đến lúc đó tất cả có thể uống phí toàn bộ.

Bàng Dục mặt không chút thay đổi ngồi ở đối diện, giọng điệu bình thản nhưng lại có một loại lực áp bách vô hình.

- Biết biết, yên tâm đi a.

Hai người miệng thì đáp ứng, quay đầu lại vẫn là nhìn không được muốn cười lên.

- Ta nói Bàng Tứ. . . Bàng Tứ tiểu huynh đệ, ta thực sự là phục ngươi, loại chuyện này cũng bịa ra được, quả thực quá quá. . . quá vô sỉ, so với đại ca của ta, chủ tử của ngươi còn muốn. . .

- Còn muốn *** không biết xấu hổ?

- Đúng đúng đúng ***, mẹ nó ***. Ai nha, tiểu thái gia thế nào không quen biết được người như ngươi sớm nhĩ. . .

Tiền Thị Tài vỗ tay đi qua, cười lớn khoác lên trên vai hắn, một bộ dạng hận vì gặp gỡ quá trễ:

- Ai, nếu như sớm quen biết, nhất định thu ngươi tới bên cạnh, cái gì khác cũng không cần làm, chỉ thay tiểu thái gia ra chủ ý đem những tên Vương Bát dê con hỗn trưởng nhìn không vừa mắt chính cho chết hết chúng nó là được.

- Tiền công tử thật quá khen, quá khen, thẹn quá, thẹn quá. Tiền công tử có biết ta xin Hầu gia phải nhiều người đồng kịch ở bên ngoài, rồi nhún nhủ người tìm tên béo kê chuyện bịa ở dưới kia là vì sao không?

Bàng Dục nhếch chân lên bắt chéo, cũng không thèm nhìn hắn, không nhanh không chậm hỏi. Cao Đại Uy và Tiền Đại Kim tại một bên hầu hạ nước trà nhìn mà mắt cũng mở to.

Mĩa nó nha, Thái sư phủ chính là Thái sư phủ, một tên gia đình mới vào cửa mà cũng dám cùng công tử nhà ta nói như thế.

Thảo nào trên phố đồn đãi, trên đời này đối với An Nhạc Hầu mà nói, hầu như không có chuyện gì hắn làm không được! Theo một chủ tử như An Lạc Hầu thật là oai phong a!

- Còn có thể vì sao, không phải là dẫn dụ tên họ Triệu gì đó cùng xú nha đầu đi Kỳ huyện, sớm mai phục tốt nhân thủ, đem bọn họ một lưới bắt hết, nam thì tùy tiện sắp đặt một tội danh ném vào đại lao, nữ thì . . hắc hắc hắc.

Đại khái đúng là ngu ngốc ngu, mã tầm mã, Tiền Thị Tài không thèm để ý một chút nào đến sự vô lễ của Bàng Dục, con mắt cũng mụ mị thành một đường, cười vui sướng còn hơn cả dâm tặc đệ nhất.

- Nữ thì trôi gô thành một con dê con trắng treo, đưa thẳng đến Thái sư phủ cung cấp cho đại ca hưởng dụng.

Cao Nha Nội giành nói trước, khiến mọi người đều cười tán thưởng, khoa tay múa chân vui vẻ.

Chuyện cưỡng đoạt dân nữ, hai vị thiếu gia lớn nhỏ này trước đây cũng làm không ít, chẳng qua đều là ngang ngược, ý vào trong nhà có quyền thế, khoác bên ngoài một câu thời thượng một chút thì cái đó gọi là "mẹ nó, đúng là một lũ ăn hại, tán gái cũng dẻo có tài, cuối cùng phải cưỡng bức con gái nhà lành". Nhưng ngày hôm nay, tam phương liên thủ, trăm phương ngàn kế trừ tính kế hoạch, đương nhiên từ đầu tới đuôi đều là Bàng Dục động não, hai vị thiếu gia chỉ ngồi xem kịch. Ngoại trừ những an bài bên ngoài còn có cái gì chuyện bịa mà từ trước cho tới bây giờ chưa từng nghe qua, thật đúng là chuyện khai thiên động địa ngàn năm có một.

Mới mẻ, kích thích, dâm dăng!

- Cao công tử, tha thứ ta nói thẳng.

Bàng Dục dội một chậu nước lạnh vào người hắn:

- Người có tìm được mười người gọi là 'Cao thủ cao thủ cao cao thủ', nửa đêm sắm vai dâm tặc tại tiểu thị trấn đồng kịch cưỡng đoạt cô nương thì còn được, chứ muốn phục kích Triệu Chiêu ư? Chỉ có hai chữ.

- Hai chữ gì?

- Muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tính kế Triệu Chiêu

Cao Nha Nội rất kinh hãi thốt lên:

- Những kẻ ta tìm đó đều là thị vệ tinh nhuệ ở trong cung, đối phó đám giang hồ tầm thường đều thừa sức mà.

- Nam hiệp Triệu Chiêu là dân giang hồ tầm thường sao?

- Triệu Chiêu. . . Nam hiệp. . . là người nào a?

Cao Nha Nội, Tiền Thị Tài cùng nhau lắc đầu, cùng một bộ dáng ta chưa từng nghe qua cái tên này.

Bàng Dục đưa tay vỗ nhẹ vào mặt một cái, khuỷu tay chống bàn nâng trán, lòng hậm hực không thôi.

Hai vị đại thiếu gia, hai vị thật đúng là con mẹ nó có kiến thức a, không ngờ ngay cả Triệu Chiêu cũng không biết.

Hừ, lần này nếu lão tử không đoán sai thì cam đoan sau này số lần các người nguyên rủa hắn so với nhắc tới người thân của mình còn nhiều hơn gấp vạn!

Nghĩ đến không lâu nữa có lẽ sẽ phải tiến đến Khai Phong phủ gắng gượng chống chọi với cặp bài trùng Bao mặt đen và Triệu Ngự Miêu, Bàng Dục lập tức có loại cảm giác vô lực phát ra từ đáy lòng.

Ôi tập thể! Tập thể! Hấn có thông minh, có cơ trí, lại oai hùng, nhưng bên mình không có mấy người có khả năng tương trợ thì cũng vớt, Hấn chỉ cần có vài tên thủ hạ đắc lực làm việc cho mình, chống lại Bao Chứng, Triển Chiêu mà có thể có năm phần thắng đã là kỳ tích rồi.

- Đánh không lại. . . vậy, vậy thì tính thế nào?

Cao Nha Nội nhìn Bằng Dục vẫn không nói lời nào, miệng có phần luống cuống:

- Nếu không thì ta nói cha ta lại phải thêm mười mấy. . . không, vài chục người đến đi, tất cả mọi người cùng hợp sức lại hạ gục hấn!

- Đúng, nhanh, nhanh đi gọi thêm! Nếu không đủ thì. . . Đại Kim, có lẽ cứ đem thêm tiền đến phía nhà trọ Lưu gia tại thành Tây, chỗ đó có rất nhiều dân giang hồ nghèo đói tụ vạ, cho bọn chúng chục quan tiền muốn bọn chúng giết người thân cũng được.

- Thiếu gia, cần bao nhiêu?

- Có bao nhiêu thì thuê bấy nhiêu. Tiểu thái gia cũng không đau lòng vì chút tiền ấy!

Tiền Thị Tài đưa tay vào trong ngực, lôi ra một sấp dày ngân phiếu, cũng không thèm nhìn là bao nhiêu, đập thẳng lên đầu hấn.

- Đại Uy. Ngươi cũng vậy. Còn không mau đi!

- Chuyện mà đại ca phân phó. Dù liều mạng cũng phải làm cho tốt!

Tất cả đều đồng thanh ho toát. Rất có cái mùi vị anh hùng cách mạng trong phim trên TV, khi mà cả lũ sắp sửa ra chiến trường, hướng lá cờ của tổ quốc, lớn tiếng tuyên thệ.

- Chậm đã!

Bằng Dục quát một tiếng. Gọi lại hai tên đầy tớ đang điên cuồng muốn chạy ra ngoài quay lại.

- Nhị vị cho rằng chúng ta đang kéo bè kéo lũ đi đánh nhau ư? Nhiều người thì sẽ được việc sao?

Hấn quay đầu nhìn Cao Nha Nội và Tiền Thị Tài. Trong ánh mắt khỏi cần làm ra vẻ cũng "tự nhiên" lộ ra hung quang mười phần khiến người ta sợ hãi.

- Không gọi nhiều. . . người thì người nói. . . người nói nên làm cái gì bây giờ?

Tiền Thị Tài bị hấn trừng mắt nên chột dạ, run giọng hỏi.

- Đấu võ đấu lực đó là chuyện của đám bị thịt, nhị vị đều là người thông minh, có ý nói lấy nhiều thủ thắng kỳ thực là muốn thử định lực của Bằng Tứ ta chứ gì. Hãy yên tâm đi, tất cả đều ở nằm ở trong tay ta. Người đi theo bên cạnh Hầu gia ai lại không có bản lĩnh, ai lại là người bình thường chứ.

Bằng Dục rất thông thạo cái đạo lý đập chó nhưng lại cho miếng thịt này, chứ đâu người ta một câu rồi xoay lưỡi trắng trắng đen đen tăng bốc một câu, nhất là nửa câu sau cùng đều khen ngợi toàn bộ ba người họ.

- Hắc hắc, đúng đúng đúng, là như thế này, đúng. . . hai chúng ta đang thử ngươi thôi.

Cao Nha Nội quả nhiên mặt dày, hai má không ngừng nhấp nhô theo từng câu nói của hấn, cũng không tức giận mà còn cảm thấy chiêu vỗ mông ngựa này của Bằng Dục rất mới lạ, đầu tiên là từ từ hạ thấp xuống sau cùng lại đột nhiên biến thành tán dương mà không lộ đuôi cáo.

Chao ôi, thực sự là muốn thoải mái bao nhiêu thì có bấy nhiêu thoải mái!

Thảo nào đại ca coi trọng hấn, chỉ riêng công phu vuốt mông ngựa này thôi đã thành đệ nhất trong giới gia đình ở kinh đô, dù thế nào cũng sẽ tìm không ra người thứ hai!

Bằng Dục ngẩng đầu, nham hiểm cười:

- Kế hoạch của ta rất đơn giản: điều hổ ly sơn —— dẫn dụ Triển Chiêu đến Kỳ huyện thu thập hai tên dâm tặc không tồn tại đó, sau đó thừa dịp hấn không có tại đây, nội ứng ngoại hợp bắt đi xú nha đầu.

- Ngươi là nói. . .Ồ ở ở ở ở ở!

Tiền Thị Tài quả thật cũng không ngu ngốc, vừa nghe xong liền bừng tỉnh đại ngộ:

- Thảo nào bịa ra cái gì 'Kim phong ngọc lộ', chính là vì khiến cho họ Triển có điều cố kỵ, không dám mang xú nha đầu cùng đi.

- Đúng a, bằng không thì Tiền công tử ngài chỉ bằng một chữ 'Tiền' thôi, ném xuống vài trăm xâu tiền gọi người trên đường lớn tuyên truyền dâm tặc ở Kỳ huyện đã bị diệt trừ là được rồi, hà tất phải phải tên Vạn Nhân Định tới đây lại thông đồng với chương quỹ phối hợp diễn kịch chứ. Tiền công tử ngài thực sự là cao trí, thông minh, thông minh tuyệt đỉnh.

Bàng Dục giống như cho có lệ, miễn cưỡng đáp trả cho qua, nhưng Tiền Thị Tài lại cực kỳ hưởng thụ, vẻ mặt vô cùng tự hào ha ha cười như nở hoa.

- Nhưng mà. . . chỉ tìm một người tùy tiện nói như thế, họ Triển sẽ tin sao?

Cao Nha Nội lại tỏ ra nghi vấn.

- Ha ha . . .

Bàng Dục cười nhạt, con mắt tam giác trời sinh hung ác đầu tiên là nheo lại sau đó đột nhiên mở ra, hàn ý lạnh thấu xương chiếu vào Cao Đại Uy, Tiền Đại Kim làm hai người ứa ra mồ hôi lạnh.

Con mịa nó, người vừa âm hiểm như thế lại còn bá đạo, to gan lớn mật, còn thông minh tuyệt đỉnh, giới gia đình, không, cái ghế đầu của giới gia đình sau này ở Biện Lương không phải là hân ngời thì còn có thể là ai!

Hai ánh mắt sùng bái đều chiếu qua, nhìn thân ảnh cao to của Bàng Tứ như thể là nhìn ngọn núi cao sừng sững.

Bàng đại hầu gia đang phát triển thân thế kẻ cầm đầu của đội ngũ gia đình, người sùng bái một ngày một nhiều thêm, tùy thời sẽ chuẩn bị quỳ xuống đất mà hát bài ca chinh phục.

- Ta, chưa bao giờ coi thường đối thủ của bản thân mình, chưa bao giờ.

Bàng Dục đứng lên nhú mày, thần sắc trong nháy mắt thành ngưng trọng.

- Đừng xem họ Triển tuổi còn trẻ, nhưng hân ở trên giang hồ đó chính là người tuyệt đối không thể coi thường được. Nói như vậy đi, giống như Hầu gia của nhà ta, cũng như danh hiệu "Thái tuế" của hân ở giữa trăng phong nguyệt thanh uy hiển hách, không người không biết, không người không hiểu, hai chữ Nam Hiệp mà đặt ra ở đó, thì mọi người xung quanh cũng đều phải ngẩng đầu lên đưa mắt ngưỡng mộ!

Ta X, Hầu gia ta đây là đang tự xưng một mình hay khen ngợi tên họ Triển kia đây?

Xuy Tuyết nhin không được lau mồ hôi.

Bàng Dục liếc nhìn chung quanh, ánh mắt gian xảo ác độc thăm dò ý tứ trên mặt của mọi người, Xuy Tuyết bị hân nhìn sợ quá trực tiếp nằm nhoài xuống đất, Bàng Dục lúc này mới trầm giọng quay lại đề tài chính:

- Triển Chiêu là người từng trải, nếu như nghe người khác nói ít hoặc nhiều sẽ có vài phản hoài nghi, thế nhưng các người nhìn đây.

Hân cầm lấy cánh cửa sổ đang đóng khẽ mở ra, chỉ chỉ về tên "thương gia" mập mạp Vạn Nhân Dịch đang bị một đám người bên ngoài vây lấy, cả khuôn mặt nước mắt nước mũi đang lên án mạnh mẽ những việc xấu của hai tên dâm tặc:

- Hãy nhìn hân, nhìn bộ mặt trời sinh hiền lành, cái bộ dạng trời sinh như người hiền lành, còn có khi kể chuyện thì. . . hãy nhìn về sự hải rút rè khiếp nhược đó của hân, chà chà, ai sẽ cảm thấy những lời từ trong miệng hân nôn ra sẽ là lời dối trá chứ.

Bàng Dục càng xem càng nhin không được khen ngợi Vạn Nhân Dịch, đương nhiên càng thêm tán thưởng con mắt tinh tường nhìn kẻ tài của mình:

- Người như thế trời sinh chính là để làm kẻ lừa đảo, nói dối gạt người thì cũng chỉ là một chuyện đơn giản, có khi còn có thể lừa mọi người như kẻ ngốc để giúp hân kiếm tiền nữa. Mặt thì hiền lành đạo đức, mồm cũng nhỏ ra đạo đức thanh cao, nhưng tâm địa bản thiêu thì mấy ai biết chứ hả? Khôn khéo như Triển Chiêu thì sao? Có anh hùng đại hiệp thì cũng bị Vạn Nhân Dịch lừa gạt! Hắc hắc, mẹ nó, càng anh hùng thì càng ngu, càng dễ bị mấy cái chuyện gọi là "hành hiệp trượng nghĩa" làm cho đần độn. Vạn Nhân Dịch, hà hà, tên này a, aiz, không đi bán bảo hiểm, làm marketing, PR gì gì đó, thì quả thực đáng tiếc. . . Khụ khụ, bằng không thì Hầu gia chủ tử anh minh thần võ ngọc, thụ lâm phong của ta, với trí thông minh tuyệt đỉnh so với Gia Cát chỉ bằng chứ không kém, đâu có thể tùy tiện đem một tên họ viện vì muốn ăn bánh mán thầu mà trả trộn vào trong phủ, để bạt thành nhất đẳng gia đình sao?

Hân ở đó nói mà nước miếng tung bay, chỉ tỏ rất hăng hái, hoàn toàn không có chú ý tới mái ngói căn phòng ở trên đầu đang vô thanh vô tức bị vén lên một lỗ hồng.

Một đôi mắt đẹp lấp lánh rực rỡ xuyên thấu qua nơi đó, đem tất cả sự việc phát sinh trong phòng, nhất là màn "biểu diễn" hoa chân múa tay tự xưng từ đầu đến cuối của Bàng Dục, một chút cũng không bỏ qua. . .

Toàn bộ thu vào trong mắt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Kinh thành tam Hại

Đương nhiên không phải vì dạy bảo Tiểu la ly, mà Bằng Dục đã chờ cả một buổi tối.

Chờ toi công.

Nam Hiệp chó má!

Hắn hung hăng vỗ bàn chửi.

Cái gì hành hiệp trượng nghĩa, cái gì thấy việc nghĩa thì hăng hái làm, chó má, toàn bộ đều là chó má!

Kỷ huyện tràn ngập nguy cơ như vậy, thiếu nữ mảnh mai tùy thời sẽ bị dâm tặc bắt đi tùy ý lăng nhục, đường đường Nam Hiệp dĩ nhiên không đếm xỉa, thư thư phục phục ngủ no trong khách sạn giường cao chần chừ thom mát gối ấm áp.

Mà hắn, gió lạnh thổi, nhìn đêm tối, ngồi nơi đây đã bốn canh giờ rồi.

Bốn canh giờ, tròn tám tiếng đồng hồ a!

Này tính cái gì! Này tính cái gì!

Hắn làm mộng đẹp của hắn, còn lão tử ngồi ăn không khí!

Bằng Dục nổi trận lôi đình, cái bàn rất nhanh bị hắn đập sập.

- Hầu gia, ngài bớt giận, bớt nóng một chút, bớt nóng một chút a.

Xuy Tuyết cúi đầu khom lưng, kính kính cẩn cẩn khuyên nhủ.

- Bớt nóng cái rắm, ta nóng còn chưa đủ!

Bằng Dục quay đầu muốn đánh hắn, vừa nhìn trong căn phòng lớn siêu hào hoa khắp nơi đều vắng vẻ ngay cả một nha đầu thị tỳ đều không có lại càng nóng, đứng dậy nhắc chân đạp xuống.

- Ai u ----

Trong tiếng kêu gào thê thảm, Xuy Tuyết trước sau như một bay ra ngoài, chẳng qua lần này không có bị cánh cửa cản lại sau đó ngã sấp xuống, mà là trực tiếp va lên tường, sau đó xụi lơ trên mặt đất giống như bùn nhão ôm mặt hừ hừ.

- Đại... Đại Kim không phải nói rồi sao. Tên họ Triền kia, tin lời nói xàm tối qua, cũng cầm bảo kiếm chuẩn bị ra ngoài.

Xuy Tuyết bị đụng tới mắt nỏ đom đóm, ủy khuất rất nhanh muốn khóc:

- Nhưng... nhưng xú nha đầu kia lại làm ồn không cho hắn đi. Bằng không họ Triền vừa đi thì cô ả sẽ phóng hỏa đốt nhà người khác. Họ Triền cũng chẳng có thể làm gì hơn đành...

- Đốt nhà, đốt phủ Thái Sư, chỗ ở của An Nhạc Hầu, đốt chỗ ta ở, đúng không?

- Vâng.

- Vâng người con rùa tròn! Con ả mà dám hỗn hào, dám chạm vào lão tử thì lão tử sẽ đâm ả chết ngay.

- Cái gì đâm...

- Không phải là thịt vào đâm vào thịt nhớ... khụ khụ.

Bằng Dục ho khan hai tiếng, khôi phục âm thanh nghiêm nghị:

- Ta nói cho ngươi, muốn làm một người thông minh, một gia đình ưu tú, thì không phải cái gì cũng gặt đầu cho là đúng. Tiền Đại Kim nói xú nha đầu làm ồn lên như thế, xú nha đầu sẽ nhất định làm ồn như thế sao? Không có khả năng! Nàng mới bao nhiêu, nhiều lắm mười bốn tuổi, cho nên có cho nha đầu này mười lạng thì cũng không dám tới phủ Thái Sư dương oai, đúng hay không?

Mắt Bằng Dục long lên, bụng đầy căm tức.

Vô pháp vô thiên, quả thực rất vô pháp vô thiên! Một tiểu cô nương mà cứ hờ hờ mồm ra là đã muốn phóng hỏa đốt nhà, thực là mất dạy, thiếu giáo dục a!

Được, cha ruột mẹ ruột không dạy dỗ, lão tử sẽ thay thế vậy, xem ra chờ ngày khác nhất định phải dạy dỗ dạy dỗ, chỉ bảo nàng ta cách hầu hạ chủ tử

thế nào, cùng chủ tử làm... khụ, dạy nàng làm người như thế nào.

Ai kêu ta là thanh niên xuyên việt ưu tú nhất triều Đại Tông, không thể mất thấy tiểu la lý gây nguy hại xã hội mà thờ ơ.

- Hầu gia, hay là trước tiên nên ngủ một lát, đợi đến đêm nay lại...

- Ngủ cái gì mà ngủ, cùng thiếu gia ra ngoài phủ đi dạo.

- A?

- A cái gì a, nhớ năm đó thiếu gia ngày mười bảy leo tường ra quán Nét suốt đêm, rồi nằm sấp ngủ gật trong giờ tiếng Anh, đầu ngày mười tám vẫn sinh long hoạt hổ, tinh lực tràn trề mà đùa giỡn tiểu học muội vừa đi quân huấn trở về.

- Cái gì Nét, tiếng Anh, học muội... Tiểu nhân nghe không hiểu.

- Nghe không hiểu thì đúng rồi, cái gì cũng hiểu thì còn cần người làm hạ nhân sao?

Bàng Dục liếc hần một cái, không nhìn được mà phát tay:

- Quần áo xanh, mũ quả dưa, rồi giày nữa, nhanh đi chuẩn bị, muộn một phút đồng hồ ta cắt đứt chân chó của người!

oOo

Đi dạo phố, kỳ thực là một chuyện rất nhàm chán.

Trước tiên: theo người đi dạo chính là một nam nhân.

Đi trên đường cái trong thành Biện Lương phồn thịnh, ánh mắt đảo xung quanh các dãy nhà, lầu các san sát nối tiếp nhau, Bàng Dục đã không còn bị xúc động mãnh liệt khi lần đầu tiên nhìn thấy đô thành rất hùng vĩ ở thế kỷ thứ mười này, trong đầu hần trần trở trước nghĩ sau ngó chỉ có một việc.

Ai, lúc nào mới tới ngày tốt hội chùa, đêm thất tịch trung thu những ngày này một năm không thể nhiều hơn vài lần sao.

Hùng vĩ, to lớn, có gì hay a, làm sao mà phong tình tinh xảo như vùng sông nước Giang Nam, nhẵn nhụi, sâu sắc, thanh tú, khắp nơi thủy tạ đình đài, oanh ca yến hót, quả thực là nơi để cho ta hưởng thụ nhân sinh.

- Hầu gia, chúng ta lúc này đi đâu a?

- Người nói xem?

- Kỹ viện ư?

- Thối lắm, lão tử là cái loại không có việc gì suốt ngày dạo thanh lâu, vào bên trong tìm một tri kỷ thân mật da thịt hay sao chứ?

Bàng Dục nổi giận, muốn cho hần một cái bạt tai, bỗng nhiên nghe từ phía trước vang lên một âm thanh quen thuộc.

- Bán củ, bán củ đây, mười đồng tiền một gánh củ tốt.

Giọng nói uyển chuyển, âm cổ họng mềm mại...

Là nàng!

Bàng Dục theo tiếng rao nhìn lại, quả nhiên thấy phía trước cách đó không xacó một thân ảnh thanh tú gầy yếu.

Trái ngược với lúc trước bụi đen đầy mặt, khuôn mặt đầu tóc bấn thủ, Dịch Tú Hương ngày hôm nay rõ ràng thanh tịnh gọn gàng sạch sẽ hơn rất nhiều -- ít nhất khuôn mặt được rửa sạch sẽ, còn "trang phục" tiểu khất cái trên người dính đầy cát bụi thì quả thực không đáng nhắc tới. Tuy rằng nàng ta vẫn mặc quần áo cũ nát, nhưng chỉ khiến cho nàng có một chút nhu nhược, làm người ta muốn thương yêu, nàng ta đúng là đoá sen giữa đám bùn, do thiên địa linh khí sinh ra, tươi mát thuần phác, đẹp tự nhiên.

Thực không ngoa chút nào!

Nàng đứng ở nơi đó nhẹ giọng rao hàng, không có sự kiêu sa, đài các, nhưng cho dù váy bó áo thô vẫn không che được khí chất xinh đẹp lộ ra, nghiêm nhiên là một quang cảnh mỹ lệ cạnh phố xá xe ngựa như nước, rất làm người khác chú ý.

Bàng Dục rất áy náy.

Người có lúc sai, ngựa cũng có lúc mất móng, lão tử cư nhiên cũng có lúc nhìn lầm.

Rõ ràng đây là một tiểu mỹ nhân sắc nước hương trời mà, vì sao lúc trước ta không có anh hùng cứu mỹ nhân sớm một chút chứ?

Bây giờ có hối hận thì cũng không có làm được gì, chẳng qua trảng diện giống vậy lại có thể diễn trở lại.

Không đợi Bàn Dục đi qua lên tiếng gọi nàng, tiện thể nắm tay nàng “ăn cần thăm hỏi” hai câu, đột nhiên ven đường đi tới vài tên lưu manh du côn, vây Địch Tú Hương đang rao hàng ven đường ở giữa.

- Hắc hắc, tiểu cô nương, bán hàng ở chỗ này đã nộp thuế chưa?

- Nộp thuế, ta, ta không biết.

Địch Tú Hương cuống quýt mở cánh tay bảo vệ bó cùi, hai cánh tay trắng như tuyết lộ ra, tinh tế trắng tấp giống như ngọc, đám du côn trông thấy rất nhanh muốn giở dãi ra.

- Không biết? Không biết a, nầy ca ca dạy nguoi, lên trên giường dạy, ha ha ha ha ha ha ----

- Trông nguoi cái dạng này, chắc cũng không có tiền giao ra, mau đi theo chúng ta.

- Không đi? Hắc hắc hắc, không đi thì nguoi đừng nghĩ ở lại kinh thành kiếm sống làm gì.

Đám du côn hùng hổ muốn động tay động chân, Địch Tú Hương thân chỉ là một thiếu nữ đầu phải đối thủ của bọn chúng. Nàng muốn chạy, chung quanh đều bị vây, muốn kêu cứu, người đi đường ngược xuôi lại ngoảnh mặt làm ngơ đối với việc này.

Ây ây ây, sao lại có thể như vậy? Rõ ràng thấy một tiểu cô nương bị khi dễ nhưng không có một ai dám đứng ra ngăn cản. Quả là một cái xã hội thời nát, toàn những thằng to mồm, nhưng lúc cần thì chẳng thằng nào dám làm, thực là bi ai a, bi ai a!

Bàn Dục rất là căm phẫn.

- Hầu gia, ngài không biết, ngài xem quần áo trên người bọn họ, áo xám trắng, tay áo màu xanh, ngực thêu một con sói xanh, đó là “Hồng Hưng Hội”, bang phái lớn nhất trong kinh.

Nghe được hai chữ “Hồng Hưng” này, Bàn Dục không khỏi nhú mày một chút.

Ta X! Hồng Hưng của Hạo Nam ca như thế nào mà nơi đây cũng có thể?

Hồng Hưng thì Hồng Hưng, dù sao chuyện trùng tên cũng không ít, đi theo lão tử chẳng phải là Tây Môn Xuy Tuyết sao, thế nhưng...

Loại hành động dung túng dâm dục khi nhục một thiếu nữ ven đường là việc một Hồng Hưng đầy chính nghĩa giang hồ nên làm sao?

Ta van nguoi, làm chuyện xấu cũng phải biết che đậy, ném đá cũng phải biết dấu tay, ăn vụng cũng phải biết chùi mép chứ?

- Hồng Hưng Hội ở thành Nam, nhân số có gần nghìn người, chuyên hoạt động lũng đoạn thị trường, vơ vét tài sản lương dân...

Xuy Tuyết dừng một chút:

- Cùng Ngân Câu đồ phùng được xưng là Tam Hại trong kinh, bách tính bản hàn không người nào không nghiêng răng nghiêng lợi, lại không làm gì được, chỉ có thể nhìn thấy thì đi đường vòng, sợ phiền phức tìm đến trên đầu mình.

- Hồng Hưng Hội, Ngân Câu đồ phùng, Tam Hại trong kinh như thế nào mà nguoi chỉ nói hai?

- A...

Xuy Tuyết thoáng cái liền cảm thấy.

- Lão tử sẽ không phải là cái hại thứ ba kia đó chứ?

Bàn Dục thông minh a, thoáng cái đã đoán được, ánh mắt tìm xung quanh dọc ven đường, giống như đang tìm vật gì đó.

Xuy Tuyết đang lo không có cách nào khác để diễn đạt, vừa nghe chủ tử giúp hắn nói ra, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, mừng rỡ thuận miệng đáp:

- Vâng, đúng thế, Hầu gia ngài chính là giỏi hơn Hồng Hưng Hội, Ngân Câu đồ phùng, xứng đáng cái tên kinh thành đệ nhất đại hại, dân chúng người gặp người ghét, người gặp người chửi, ai cũng mong muốn ngài sớm đầu thai kiếp khác... A!?

Nói xong Xuy Tuyết mới ý thức được cái miệng của mình vừa gây đại họa, run rẩy ngẩng đầu nhìn chủ tử, nào ngờ chẳng thấy một ai.

Thật sự không thấy a?

Không, ở đó.

Mà chủ tử ở bên cạnh một quầy hàng lộ thiên cách hần hai trượng về bên trái.

Bàng Dục vớ lấy cái ghế gấp, một trong ba đại thần khí của giang hồ.

Không, là ghế băng, ghế gấp còn chưa có đâu.

Xung phong, nháy mắt nhào tới, xuất thủ không nương tình, ghế băng gào thét đánh ra!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thiếu nữ động xuân tâm

- Ai u -----

Một ghế đập vào mặt, máu bắn tóe tung, tiếng kêu gào thảm thiết giống như chọc tiết lợn, người nào đó đã ngửa mặt lên trời nằm thẳng cẳng.

Kẻ chịu đòn đương nhiên không phải Xuy Tuyết.

Đã nói rồi, Bàng Dục là chủ tử tốt, việc dạy dỗ hạ nhân này thế nào cũng phải về phù mới làm.

Vậy...

Chịu đòn chính là một tên lưu manh của Hồng Hưng, kẻ mặt rỗ ngổ ngáo muốn nắm cánh tay nhỏ bé của Dịch Tú Hương kia.

Đây không phải là tìm chết sao, cánh tay nhỏ bé nhuyển nộn mấy ngày trước An Nhạc Hầu mới sờ nhẹ qua, người con mẹ nó cũng dám đụng vào!

“Ba!” “Ba!” “Ba!” “Ba!” “Ba!” Bàng Dục vung ghế như bay, lần lượt thăm hỏi bộ mặt của từng tên lưu manh, phương pháp chỉ có nhanh mạnh ác, tiến công chớp nhoáng, chỉ đánh vào chỗ hiểm, trong thời gian ngắn sáu tên lưu manh vây quanh Dịch Tú Hương toàn bộ ngã xuống đất, tốt một chút thì cái mũi chảy máu mồm lệch ra, thậm một chút thì mặt biến hình.

Oai phong, oai phong a.

Cảnh tượng anh hùng xả thân đánh lưu manh cứu mỹ nữ đã được biểu diễn trên sân khấu.

- Tú Hương, nàng không sao chứ?

Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Dịch Tú Hương, ân cần hỏi thăm. Hai chữ cô nương cũng không có, giống như hai người đã thân nhau từ lâu rồi.

Dịch Tú Hương thấy là hắn, không cần kéo tay mặt đã đỏ, tim nhảy lên giống như hươu chạy, bỗng dưng dâng lên một trận xấu hổ, vui vẻ choáng váng ngay cả nói cũng nói lắp.

- Ta, ta.. ta không... ta không sao.

- Uh, không có việc gì là tốt rồi.

Bàng Dục tiêu sái hất đầu một cái, xoay người lại chỉ vào đám du côn lưu manh đang hừ hừ nằm trên mặt đất quát nói:

- Mấy tên chó mù mắt các ngươi. Ngay cả Tú Hương nhà ta cũng dám trêu ghẹo, muốn tìm cái chết phải không.

Ngoài miệng lớn tiếng quát, tay kia vẫn nắm tay Tú Hương không buông ra.

Mặt Dịch Tú Hương đỏ bừng, tim đập ngày càng kịch liệt, cánh tay xoay mấy cái, muốn lấy bàn tay nhỏ bé bị nắm kia ra nhưng thế nào cũng không được.

- Tú Hương, nàng đừng sợ.

Bàng Dục nắm tay nàng thật chặt, giọng đầy hiên ngang nói:

- Những tên khốn này dám chạm vào nàng, động một sợi tóc của nàng, ta sẽ san bằng toàn bộ Hồng Hưng Hội!

Dịch Tú Hương không biết Hồng Hưng cái gì, nhưng nghe ra được lời nói tràn ngập phần nộ, tức giận cùng oai phong chính khí, nhất là giữa từng câu

từng chữ lộ ra tự tin mạnh mẽ, tuyệt đối không phải đang cố làm ra vẻ. Rõ ràng là Bàn Dục đang bảo vệ nàng, thực khiến nàng xấu hổ như nụ hoa e ấp trong gió xuân, bàn tay nhỏ bé tùy ý để hấn nắm.

Đám du côn vốn định tụ nhau lại xông lên đánh trả, khi nghe hấn nói muốn san bằng phái của mình, nhất thời cười vang.

- Ha ha ha, chỉ bằng ngươi cũng dám tuyên bố đụng đến Hồng Hưng chúng ta.

- Mẹ nói, lão gia đùa giỡn cô nương liên quan cái rắm gì đến ngươi.

- Thằng này chán sống rồi, mấy anh em, dạy dỗ hấn một chút, đánh tới chết cũng được.

Lúc này, đám du côn mặt toàn là máu bộ xông tới như ong vỡ tổ, về mặt dữ tợn, trên tay còn mang theo dao gậy, Địch Tú Hương nhìn mà phát sợ, lòng bàn tay toát mồ hôi.

Bàn Dục cũng cảm giác được,

Đưa tay kia gạt sợi tóc rối lất phất trên khuôn mặt tròn trĩnh của nàng, hoàn toàn coi thường đám du côn tay quơ côn bổng xông tới kia.

Thân thể mềm mại của Địch Tú Hương khẽ run, thì thào nói:

- Bàn đại ca, ta...

Bàn Dục lắc đầu ý bảo đừng nói, bàn tay to vỗ nhẹ lên khuôn mặt e thẹn nóng tới nổi làm người ta tiêu hồn, đầu ngón tay lướt nhẹ qua vành tai mượt mà của nàng, phút chốc ngừng lại ở đôi mắt to trong suốt mỹ lệ của nàng, cực kỳ ôn nhu nói.

- Có ta ở đây, sẽ không để cho người khác khi dễ nàng.

Cùng lúc chữ “ngươi” ra khỏi miệng, hấn xoay người trong nháy mắt, nhấc chân sút vào giữa háng tên khốn đang chính diện lao tới, cái này gọi là tuyệt chiêu phê lão nhị của địch thủ.

Chữ “ngươi” vừa mới dứt, tên kia rên rỉ một tiếng ngã xuống đất, đau đến nỗi ngay cả kêu cũng kêu không ra, bưng chỗ của quý lẫn qua lẫn lại trên mặt đất.

Ngay sau đó, Bàn Dục lại kích một cái khữu tay, vô tư chọi lên mặt một tên lùn bệnh chốc đầu, đánh cho hấn thổ huyết tại chỗ, hàm răng bay mất sáu cái.

Vặn, nắm, chụp, kéo, xé, nứ, đập, giật, vặn, tát...

Xuy Tuyết tự xưng là trung tâm hộ chủ còn đang lo lắng có xông ra hay không, Bàn Dục đã toàn lực ra tay, đòn thế hiểm ác, đánh không cần luật lệ, chỉ cần hiệu quả, giải quyết hơn phân nửa đám lưu manh Hồng Hưng đang vây quanh hấn và Địch Tú Hương, giống như gió lớn quét lá rụng, còn lại ba bốn người sợ đến nỗi vội nhảy lùi ra xa, mở to hai mắt nhìn không thể tin tưởng mà đánh giá tên gia đình đầu đội mũ quả dưa kia.

Gia đình nhà giàu người ta đều không phải rất có giáo dục, rất có khí chất, rất chú ý phẩm hạnh sao, thế nhưng tên này... đầu pháp của hấn quả thực... quá nham hiểm, quá độc ác, quá không biết xấu hổ rồi, ngay cả du côn lưu manh chuyên nghiệp chúng ta cũng không bằng a, hấn, hấn hấn hấn... hấn là gia đình thật sao?

- Ta đếm đến mười, nếu không quỳ xuống nhanh chóng xin lỗi Tú Hương, các ngươi mỗi người phải lưu lại một tay một chân.

Bàn Dục một cước dẫm mạnh lên bụng của tên lưu manh đang lăn lộn trước mặt hấn, ánh mắt sắc bén như kiếm, nham hiểm khôn cùng quét lên đám lưu manh còn lại.

- Ngươi, ngươi đừng kiêu ngạo, xúc phạm Hồng Hưng chúng ta sau đó ngươi sẽ chịu... A!

Một tên lùn mắc bệnh chốc đầu đứng gần đó còn chưa nói xong, Bàn Dục đã vớ lấy cái ghế dài bất thần đập thẳng vào đầu hấn một cái.

- Bộp...

Cái ghế dài kia gãy thành hai đoạn, máu từ trên trán bắn tung tóe xuống mặt đất, tên lùn bệnh chốc đầu hai mắt trắng dã, trực tiếp đổ gục xuống đất.

Đám du côn hai mặt nhìn nhau, ai cũng lộ ra sự sợ hãi.

- Ta không muốn đọ. Làm mau!

Bàn Dục dùng lực một chút, tên lưu manh bị hấn dẫm chân lên lập tức gào khóc kêu to, tiếng khóc lóc đau tới tim phổi giống như chiếc chùy lớn đánh thẳng tâm tạng:

- Cung kính khấu đầu tám cái với vị cô nương này, trong nửa canh giờ dứt khỏi Biện Lương vĩnh viễn không được trở lại một bước. Làm theo có thể bảo toàn tứ chi trọn vẹn, mạng chó bình an, bằng không...

- Ta ---- sẽ ---- san---bằng--- Hồng---- Hưng---- các ---- người!!!

Từng chữ ẩn chứa sát khí, tàn nhẫn, băng lãnh, máu tanh đáng sợ, tận lực kéo dài bắn ra khỏi mồm của Bàn Dục, phối hợp với ánh mắt khủng bố giống như lưỡi đao của hắn có thể làm người ta nhìn thôi đã hết hồn. Đám du giống như cùng nghe tiếng thét ra lệnh của ác quỷ địa ngục, sắc mặt trắng bệch, hàm răng run lên cảm cấp, vội vàng quỳ xuống.

- Ba!

- Ba!

- Ba!

Âm thanh vỗ tay bỗng nhiên vang lên, thông thả thông thả không nhanh không chậm.

- Một màn thật hay a, Thái Sư phủ chính là Thái Sư phủ, tùy tiện một tên gia đình khoác tấm da chó cũng dám kêu gào làm càn ở kinh thành, vô pháp vô thiên.

Sau tiếng vỗ tay là tiếng cười nhạt và lời nói trào phúng nổi gót tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Người tốt nhất thiên hạ

Bàn Dục vừa nghe xong, bức mình nhún chân lấy đà “nhảy” vọt lên, quên mình còn đang dẫm lên một người sống đang thở không ra hơi khiến cho tên này vừa tỉnh lại chút lại lên đường ngắt xiêu tiếp.

Ngoài mười trượng, một thanh niên nam tử dáng người rất thanh tú, có thể nói là tuấn mỹ, đồ trắng, áo bào trắng, tất trắng, giày trắng, ăn mặc toàn thân trên dưới không có màu sắc thứ hai, hai tay đặt ở sau lưng, đứng thẳng ngạo nghễ, vẻ mặt khinh khinh, vạt áo buông xuống tung bay trong gió tạo cho hắn một khí độ nho nhã bất phàm.

Hắn liếc mắt lườm Bàn Dục, trong ánh mắt lộ ra sự khinh bỉ nồng đậm.

Nhưng không thể phủ nhận, thân thể và khí phách của hắn khỏe đẹp to lớn mà vị anh hùng Bàn Dục vừa biểu diễn kia cũng phải thua kém ba phần, kẻ này nhìn tổng thể rất phong lưu tiêu sái, trong tình huống sẽ tuyệt đối là nhân vật mà giới nữ hầu như khó có thể chống cự.

Khá lắm, ngữ khí rất kiêu ngạo a, dáng vẻ rất phong lưu tiêu sái a.

Còn mặc một thân đồ trắng nữa, chính hiệu nguy quân tử a. Mẹ kiếp, người cho người là ai, Tây Môn Xuy Tuyết ư?

Tây Môn Xuy Tuyết cũng đang là thủ hạ sai vặt của lão tử!

Bàn Dục xưa nay rất ghét mấy thằng suất ca, nhất là loại đẹp trai có thể so bì với hắn, càng miễn bàn tới suất ca áo trắng đang châm biếm hắn trên đường cái, trước mặt Địch Tú Hương nói hắn là một con chó của Bàn phủ.

Đời có nhiều cái không thể nhẫn nhịn được, cho dù Tứ ca có tu dưỡng tốt đến mấy thì lần này cũng không nhịn nổi.

- Con chó nhà nào đang chửi thế?

- Chó không nể chửi, chó đang hỏi tiếng người.

Không một giây do dự, suất ca áo trắng há mồm đáp lại, hoàn toàn nhìn thấu bấy rập trong câu nói của hắn.

Ai nha, tên này không chỉ có vẻ mặt thanh tú, mà cũng thông minh ra phết a.

Chẳng qua chọc lão tử rồi, cũng chỉ có vận mệnh bị giẫm đạp.

Bàn Dục còn đang nghĩ, trước mắt đột nhiên sáng lên. Soái ca áo trắng còn đang ở ngoài mười trượng cư nhiên trong nháy mắt...

Trong nháy mắt đi tới trước mặt hắn!

Thuần dĩ?

Hắn rùng mình, vô ý thức lùi về sau hai bước.

Khốn khổ cho thằng lưu manh đang nằm dưới mặt đất, bàn tay lại bị thân thể cường tráng nặng chừng một trăm năm mươi cân cường tráng của Bảng Dục dẫm lên, đau đến khóc cha gọi mẹ.

- Hạ nhân cao môn đại tộc không có một kẻ tốt, chỉ biết ỷ vào thế lực của chủ tử hoành hành ngang ngược làm xằng làm bậy, nói các người là chó săn cũng quá lời rồi.

Soái ca áo trắng lạnh lùng nhìn Bảng Dục, ánh mắt hiện giờ hết sức khinh miệt, ngược lại nhìn về Địch Tú Hương thì ôn nhu thân thiết tựa như đại ca ca:

- Tiểu cô nương đừng bị lừa, người cứu cô nương này tuyệt đối không phải kẻ tốt bụng, tên này không phải thích làm con cóc thối muốn ăn thịt thiên nga, thì muốn bắt nạt về hiến cho An Lạc Hầu chủ tử của hắn.

- Thịt cái con mịa người...

Bảng Dục vừa nghe nổi giận lôi đình, hai chữ “rắn chó” còn chưa mắng ra, Địch Tú Hương mặt đã đỏ lên, nũng nịu quát:

- Người nói bậy, Tử ca là người tốt, người không được vũ nhục huynh ấy.

Xem, xem, vì sao gọi công lý luôn ở trong lòng, không cần lão tử phải thanh minh thì người thụ hại đã đi bảo vệ cho ta.

Bảng Dục mừng rỡ như mở cờ trong bụng.

- Đây, tiểu tử này cho cô uống thuốc mê rồi sao, như thế nào lại nói giúp hắn thế?

Soái ca áo trắng ngẩn người ra.

- Bảng đại ca là người tốt!

Địch Tú Hương bình tĩnh nói, bàn tay nhỏ bé tùy ý đè Bảng Dục nắm

- Ta nói này, tiểu cô nương, rốt cuộc cô có phân biệt được người tốt kẻ xấu hay không?

Suất ca áo trắng có chút bức bối, bước một bước dài lại thuận di giống như vọt đến trước mặt nàng.

Lúc này lực chú ý của Bảng Dục thủy chung đặt trên người hắn, thế nhưng vẫn không thấy rõ động tác bay tới của hắn.

Khinh công, khinh công trong truyền thuyết ư?

Từ lúc thấy suất ca áo trắng này, Bảng Dục tuy phần nộ nhưng lại cảm thấy dường như đã gặp qua người này ở nơi nào, nhất là thân thể tuấn vĩ ngọc lập còn có giọng điệu cuồng ngạo hào hùng, phóng đảng không kiềm chế được của hắn, quả thực rất quen thuộc, hơn nữa một thân khinh công tuyệt đỉnh cao siêu có thể so sánh với thuận di, trong đầu kiểm tra hàng loạt các tên người hợp với miêu tả trên.

- Ta phân biệt được rõ ràng, người xấu chính là người!

Hắn còn đang vắt hết óc suy nghĩ, Địch Tú Hương đã ưỡn ngực trả lời suất ca áo trắng, trên mặt không úy kỵ chút nào.

- Phốc ----

Xuy Tuyết nhất gan ần núp một bên nhin không được cười trộm.

Mới mẻ a, thật sự là mới mẻ a, cho tới bây giờ chỉ có cô nương lau nước mắt kẻ lẽ tội ác của Hầu gia trước mặt người khác, lúc nào giống như vậy... Ha ha ha, tiểu tử thối áo trắng kia bỗng nhiên thành người xấu.

Cao, thật sự là cao, chủ tử quả thực rất...

Theo như chủ tử từng dạy, quả thực rất trâu bò rất ngầu rất rất trâu bò rất rất ngầu rồi!

Sự ngưỡng mộ của Xuy Tuyết đối với Bảng Dục nhất thời thao thao như nước sông liên miên không dứt.

Suất ca áo trắng tức giận tới gặm chân, thần sắc dĩ nhiên không còn nhẵn nhụi tự nhiên giống như mới vừa rồi nữa:

- Người, người cái cô nương này không biết phân biệt, người khác tốt bụng cứu cô...

- Đúng vậy, Bảng đại ca cứu ta hai lần, hắn không phải người tốt thì ai là người tốt?

Giọng nói của Địch Tú Hương có chút phần nộ, quát hỏi, đồng thời hai má lại đỏ bừng lên.

Nhớ ngày ấy Bàng Dục cứu nàng ra dưới ma trảo của Cao Nhai Nội, vừa tỉnh té trấn an vừa cảm khái tặng y phục, Địch Tú Hương một thiếu nữ thanh xuân chưa biết yêu, trong tâm hồn thiếu nữ sau đó sao lại không có thể chôn dấu hình bóng hấn chứ?

Mấy ngày qua, Địch Tú Hương nhắm mắt mở mắt không lúc nào không nghĩ tới người gia đình “Bàng đại ca” mặc áo xanh, đội mũ quả dưa này, chỉ trông mong có duyên gặp lại hấn một lần nữa. Nếu nàng cứ đi ra bán củi mặt đầy bụi đen mặc quần áo nát vụn, cũng đỡ bị đám du côn làm phiền, cần gì phải sạch sẽ gọn gàng như thế này chứ.

Con gái, trong lòng đều thích cái đẹp, nhất là đối mặt với người mình thầm yêu trộm nhớ.

Nếu tâm hồn thiếu nữ của Địch Tú Hương đã quần quăn buộc buộc lên người Bàng Dục, đương nhiên không hy vọng hấn lại trông thấy khuôn mặt dơ bẩn, tóc tai rối bù của bản thân.

Trông nàng thần thái thiếu nữ thẹn thùng, rõ ràng đã bị tiểu gia đình câu dẫn mất hồn vía, suýt ca áo trắng quả thực tức điên, sự phiêu dật, thông dong lúc vừa rồi tan biến không còn sót lại chút gì, cả giận hằm hằm nói:

- Cô có biết hấn là hạ nhân của phủ Thái Sur...

- Phủ Thái Sur thì đã làm sao!

Một câu còn chưa nói xong, Địch Tú Hương chen ngang:

- Người trong phủ Thái Sur cũng có tốt có xấu, Bàng đại ca chính là người tốt, người tốt nhất thiên hạ, nguoi là người xấu, người xấu nhất trên đời này, người rất xấu ----- người rất xấu ----

Giọng của nàng ta thánh thót vang lên, thật ra Địch Tú Hương là một cô gái ôn nhu và hay thẹn thùng, thỉnh thoảng nói chuyện cũng đỏ mặt, chứ đừng nói nàng hiện tại đang muốn mắng “người xấu”. Người ta đợi ở trên đường vài ngày cuối cùng cũng gặp được “hấn” ở trong lòng kia. Sau tràng cảnh anh hùng cứu mỹ nhân kia, bàn tay nhỏ bé bị nắm chặt đến nỗi trái tim cũng mềm yếu đi, nếu không phải xung quanh có nhiều người không chừng nàng đã ngã vào lòng hấn rồi.

Lúc này đột nhiên lòi ra một tên suất ca áo trắng, không phân biệt tốt xấu đã mắng chửi Bàng Dục một trận. Dù hấn có đẹp trai đến mấy đi nữa, có phong độ đến mấy đi nữa, nhưng dám làm nhục vị anh hùng trong mộng, nam nhân thâm mến của người ta, Địch Tú Hương có thể không nôn nóng, có thể không buồn bực, có thể không phẫn nộ vì “người ấy” sao? Tất nhiên là có rồi, nếu như nàng ta biết võ công không chừng cũng đã nhào qua đánh người rồi ấy chứ.

Cho nên nói ái tình là ma lực, tình yêu làm mù mắt, làm người ta điên cuồng cũng phải.

Xem đi, thiếu nữ ôn nhu vì biện giải cho người trong mộng thoáng chốc đã biến thành cộc cái.

- A a a a a a a a a a a ----

Suất ca áo trắng tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu.

Oa, không phải hấn nứng quá hóa điên rồi đó chứ.

Bàng Dục lôi kéo Địch Tú Hương lùi lại hai bước, vươn một cánh tay bảo vệ trước mặt nàng. Nhìn động tác không chớp mắt đầy vẻ quan tâm che chở của hấn, Địch Tú Hương lại càng đỏ mặt.

- Được được được! Được được được ----

Suất ca áo trắng giận dữ cười hung tợn, ngực phập phồng làm sao cũng không bình tĩnh được:

- Xem ra hôm nay Bạch gia gia ta đúng là xen vào việc của người khác. Tiểu cô nương nguoi chờ đó, chờ ngày nào đó cô bị hấn bán rồi hãy khóc đi.

Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Ba chữ “Bạch gia gia” vừa ra, linh quang trong đầu Bàng Dục lóe lên, hấn ngậy ngốc tròn mắt nhìn bóng lưng phiêu phiêu bay về phía xa kia, cả kinh thốt lên:

- Nguoi... Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường ư?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thân của nàng, tình yêu của nàng

Nếu lão tử chọn nhân vật phụ đóng phim thì sẽ chọn tên Cẩm mao thử này.

Truyền thuyết có nói, gã này là một thiếu niên tuấn tú, khí độ bất phàm, tâm cao khí ngạo, anh hùng hiệp nghĩa, cơ trí thâm sâu, văn võ song toàn, đích thị là Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường.

Kẻ này mà là gái thì lão tử sẽ tán bằng được, đáng tiếc ngọc thụ lâm phong Tử ca ta không thích nam nhân, chỉ có lão tử là nhân vật chính.

Bàng Dục tiếp tục tự sướng trong đầu.

Khi ba chữ “Bạch Ngọc Đường” vang lên, Bàng Dục rõ ràng nhìn nháy bờ vai họ Bạch rung một chút, sau đó thân hình vọt lên không trung, chân như cưỡi mây, phiêu phiêu bay đi, trong thoáng cái đã mất dạng ở phía sau mái hiên nhà, chỉ để lại âm thanh tràn ngập ngạo khí từ xa vang vọng tới.

- Không sai, Bạch gia gia chính là Bạch Ngọc Đường. Tên gia đình tiểu tử thối nhà người nhớ cho kĩ, về sau mà dám khi dễ vị cô nương này, Bạch gia gia ta sẽ nhất định không buông tha cho người!!

Cẩm mao thử đại hiệp đích thân cảnh cáo đó ư? Hừ, lão tử đánh rắm vào.

Bàng Dục hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến câu nói vừa rồi của họ Bạch.

Khi dễ gì chứ? Lão tử thương còn không hết nữa ấy chứ.

- Tú Hương...

Hắn nắm chặt bàn tay ôn nhuận kia, đôi mắt tỏa ra tình cảm nồng nàn, nhìn thẳng vào Dịch Tú Hương.

- Nàng cho rằng ta sẽ khi dễ nàng chăng?

Để bảo vệ người trong mộng của mình, Tú Hương liên tiếp chất vấn, chỉ trích Bạch Ngọc Đường. Giờ kẻ quấy rối kia đã đi, Bàng Dục đưa mắt tới rất gần, bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt nàng thoáng ửng hồng. Nàng cố lấy hết dũng khí nói cái gì đó nhưng âm thanh lại bé như tiếng muỗi kêu.

- Bàng... Bàng đại ca, người là... là... người tốt.

- Ôi, Tú Hương. Chỉ có nàng mới hiểu được ta.

Bàng Dục một tay để lên ngực, cảm than một câu, điệu bộ giống như ngất ngây quên trời đất. Sau đó, hắn khom lưng chăm chú nhìn vào đôi tay nhỏ bé của Tú Hương.

- Có thể cho phép ta nói với nàng vài lời chứ?

Dịch Tú Hương xấu hổ, cúi đầu tránh ánh mắt của hắn, khẽ ừ một tiếng.

- Ta xin thề.

Bàng Dục dừng lại, vẻ mặt đầy nét kiên nghị dám nghĩ dám làm.

Tim của Dịch Tú Hương đập như con nai chạy nhảy, gương mặt xinh đẹp như thoa một lớp phấn hồng, nàng khấn nguyện, cắn nhẹ vào bờ môi nhỏ nhắn, bộ ngực đầy đặn phập phồng.

- Ta quyết không để bất cứ ai ngoài ta được chạm vào nàng, cho dù là một cọng tóc.

- Bởi vì nàng là của ta, bản thân của nàng, tình yêu của nàng, tất cả mọi thứ của nàng đều thuộc về ta.

Dịch Tú Hương lúc đầu vốn cố sức kiềm chế thái độ ngượng ngùng, bỗng nghe Bàng Dục kiên quyết thề như vậy, thân thể mềm mại của nàng chấn động, bất chấp chỗ đông người nàng “Ừm” một tiếng rồi nhào vào lòng của hắn, khuôn mặt nàng đỏ bừng, đôi mắt to phoi phoi sắc xuân tình.

Tự sướng tòm lợm quá đi, Xuy Tuyết đứng nhìn một bên, nghe thấy lời thề thốt của chủ tử mà muốn buồn nôn, sồn hết da gà.

Hầu gia này này này... cái chiêu tán gái này thật khiến người ta ngưỡng mộ, mịa, mới gặp gỡ lần thứ hai đã thề thốt nhưng nhớ như đúng rồi!

Cảnh giới a, cảnh giới tán gái a!

Hắn một lòng muốn học tập để trở thành một gia đình tốt, nào ngờ chưa tới vài ngày, chủ tử đã giảng dạy phương pháp “tán gái” song song cùng với thực hành.

Bàng Dục ôm thân thể mềm mại của Dịch Tú Hương, ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, cảm giác như đang ôm mảnh lụa hảo hạng hay như là sờ vào một

miếng đầu hũ mềm mại, cánh tay rung lên không ngừng.

Địch Tú Hương nằm trong lòng Bàn Dục, mùi của nam nhân nồng nặc từ thân thể hần truyền đến, tim nàng đập như con nai con chạy loạn, toàn thân không còn một chút khí lực, thân hình mảnh mai nằm gọn trong cánh tay vững chắc của hần, khuôn mặt nóng rực dúc vào lồng ngực ấm áp kia, cảm thấy thật thoải mái, hần như một quả núi lớn cho nàng dựa, như một mái nhà hạnh phúc đón chào nàng về.

Hơi ấm từ ngực nàng làm cho Bàn Dục trở nên bứt rứt, nhất là từ người Địch Tú Hương thoang thoảng mùi hương của một xử nữ, nàng ép đầu vào ngực hần làm cho các kích thích lên đến tột đỉnh. Hần ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng mà chỉ muốn ôm thật chặt, phàng phất như muốn làm cho thân thể của cả hai hòa làm một.

Hai người cứ thế tự nhiên ôm ôm ấp ấp tình tứ, chỉ tội cho tên lưu manh nằm bên dưới, vì Bàn Dục bị mỹ nữ câu hồn cũng quên cả bước xuống người hần, đã thế Địch Tú Hương trong mắt chỉ có Bàn Dục, hai người họ đẩy đưa một chỗ, nhất thời dấm cho tên kia đau đớn thống khổ.

Cái mặt của ta.

A a, sao đau vậy chứ?

Xin lỗi, cô nương người ta đang tình tự với lão tử, hơi đâu mà chú ý tới nhà người chứ? Chịu đau một chút đi thôi.

Gặp một mỹ nữ dịu dàng thủy mị thì anh hùng cũng phải ngừng đầu, à nhầm, cúi đầu.

Bàn Dục chưa bao giờ phủ nhận những lời này, những thiếu niên anh hùng khi nhìn thấy gái đều không phải như vậy sao. Mịa, ngay cả mấy thằng đại hiệp quân tử mặt ngoài thì giả bộ chính nghĩa, nhưng bên trong thì cũng thôi nát dấm dục đó thôi.

Chỉ có Bàn Dục lão tử là ngoại lệ, dám yêu, dám nói, dám làm.

- Giờ đến phiên các người.

Ôm Địch Tú Hương trong tay, đôi mắt thâm thúy đen ngòm xen lẫn với cái lãnh khốc vô tình, hành vi phóng đảng của hần quả là vô cùng nhuần nhuyễn, tựa như lưỡi dao sắc bén, khoe miệng nở nụ cười âm hiểm làm cho không một ai dám nhìn thẳng vào mặt hần.

Nếu như không có con chuột Bạch Ngọc Đường kia phá đám, những tên khốn này đã thốt xong trăm ngàn câu “xin cô nương thứ tội” rồi, nhưng hiện tại Bàn Dục tựa hồ đã cải biến chủ ý, hần vẫy tay gọi Xuy Tuyết lại gần, thì thầm vào tai tiểu tử này cái gì đó.

Xuy Tuyết rất hăng hái thi hành, tiến về đám lưu manh nói nhỏ những lời kia một lần.

Địch Tú Hương bị Bàn Dục dùng đôi bàn tay to lớn của mình ôm lấy eo thon của nàng ta kéo sát người nàng về phía hần, khẩn trương đến mức không dám thở ra, bỗng nhiên cảm giác được Bàn Dục đang vuốt ve trên lưng rồi như vô tình thả tay chậm rãi xuống phía dưới, cảm giác thoáng qua phản thất lưng rồi tiếp tục dịch chuyển xuống phía dưới...

- Bàn đại ca...

Địch Tú Hương khẽ kêu lên một tiếng kinh hãi, trong mắt thoáng chút e lệ, hai má đỏ bừng.

- Nghe!

Bàn Dục hế sát vào một bên tai của nàng nói, hơi thở nóng rực thổi lên vành tai nhạy cảm.

Địch Tú Hương ngẩn ra trong giây lát, nàng chợt thấy đám lưu manh vừa mới hùng hùng hổ hổ khi nhục nàng lúc này đã quỳ xuống hết cả lũ.

- Xin lỗi, tỷ tỷ...

- Xin lỗi, tỷ tỷ xinh đẹp...

- Xin lỗi tỷ tỷ xinh đẹp tuyệt trần...

- Xin lỗi, tỷ tỷ vừa xinh đẹp vừa đáng yêu...

Mười mấy tên đại hán như đồng thanh, hướng về hai người mà hô to. Địch Tú Hương cười khanh khách, hậm hực trong lòng như thoáng cái đã bị xua tan hầu như không còn dấu vết.

- Hải lòng chưa?

Bàn Dục ôn nhu hỏi, bàn tay lại giả bộ vô tình vô ý, di chuyển lung tung.

- A!

Mặt Địch Tú Hương trong nháy lại đỏ hồng, hơi thở gấp rút, thân thể cảm giác như vô lực, mắc cỡ không dám ngẩng đầu lên, mặc cho Bàn Dục hoành

hoành.

- Theo ta, ngày nào ngươi cũng sẽ được vui vẻ.

Bàng Dục nói khẽ vào tai nàng, khoe miệng hơi nhếch lên nụ cười vô cùng ôn hòa.

“Àm” một tiếng, tim Dịch Tú Hương đập loạn lên, đầu óc trống rỗng một mảng.

“Vù vù” một tiếng vang lên, kiếm quang lóe sáng, phân thành trăm đường hướng về lưng Bàng Dục lao tới.

- Dịch tỷ tỷ chớ sợ, ta tới cứu ngươi đây! Tên dâm tặc khôn kiếp, hãy chịu chết đi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thiến

Chủ nhân của âm thanh trong trẻo kia chính là Đình Nguyệt Hoa đang lao tới, tay nắm một thanh trường kiếm sáng ngời chém về phía Bàng Dục.

Cực kỳ sắc bén, cực kỳ hung ác, ra chiêu chính là muốn giết người, không có bất kể cái gì hạ thủ lưu tình.

Từng tiếng kêu sợ hãi vang lên.

Tất cả mọi người khó có thể tin một nha đầu choai choai thanh tú như thế kia lại muốn giết người trên phố.

Mắt thấy thâm kích máu tanh chuẩn bị chảy ra, Bàng Dục nhanh trí dẫm lên khuôn mặt to lớn của kẻ đang nằm dưới chân hắn, trong chớp nhoáng mượn lực nhảy qua một bên tránh chiêu kiếm trí mạng này.

Tránh cảnh này xảy ra quá nhanh, mọi người bên ngoài cũng chỉ kịp la lên một tiếng. Từ ca anh minh thân võ lại tránh không thoát khỏi cái chết sao?

Không chỉ tránh né, hơn nữa bàn tay to chuyên để làm việc xấu vẫn ôm lấy vòng eo thon thả mềm mại của Dịch Tú Hương.

Một cái khác chỉ vào Đình Nguyệt Hoa quát nói:

- Này, xú nha đầu, ngươi ăn no bụng mở rồi cầm kiếm tới đâm ta làm gì?

- Ngươi dám khi dễ Tú Hương tỷ tỷ, đáng bị giết!

Đình Nguyệt Hoa hàm hàm mỉm cười, nắm lấy kiếm lại bắt đầu nhào qua.

- Này này, ngươi phải hỏi cho rõ ràng trước đã chứ? Ta là cứu người chứ không phải khi dễ...

- Xoát ----

Sự thực đã chứng minh. Giải thích với con bé chanh chua, thô bạo không nói lý, ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng này, hoàn toàn là tự chuốc lấy khổ cực vào người. Bởi vì tâm địa Bàng Dục đang rất tốt, nên cũng không muốn dây dưa với tiểu la ly, hắc hắc, Dịch Tú Hương còn quan trọng hơn con bé này nhiều. Nhưng tiểu la ly bất kể đúng sai, cứ liều mạng chém chém đâm đâm, may mà Bàng Dục hấn nhanh nhẹn tránh né được, bằng không nhát kiếm vừa rồi chắc cắt thẳng vào da mặt của hắn rồi.

Lão tử chính là dựa vào mặt mũi để ăn cơm mà, nếu như trên mặt vô duyên vô cớ thêm ba vết thương gì đó, cuộc sống sau này có thể sẽ bị thảm a.

- Ác tặc, ngươi đừng trốn, có bản lĩnh một mình đấu với bà cô nhà ngươi. Ngươi bắt nạt Tú Hương tỷ tỷ làm gì?

Đình Nguyệt Hoa cắn giận mắng, kiếm ra như gió, không thêm quan tâm đến sống chết của đối phương.

Gi? Bà cô cũng nói được.

Không biết lớn nhỏ, vô pháp vô thiên, tóm lại, lão quá!

Bàng Dục càng nghĩ càng, hừ, lão tử không bắt ngươi về dạy dỗ, ngươi nên cảm tạ trời đất cầu thần bái phật rồi, giờ còn dám hỗn lão với ta ư?

Ngại sống dài đúng không? Hay là ngứa da? Có ngày lão tử sẽ dùng roi da quất cho ngươi nên thân.

Xoát xoát xoát xoát xoát xoát ----

Thân ảnh Bàng Dục lưu chuyển, liên tục né tránh, tuy rằng so với lối khinh công như nước chảy mây bay của Bạch Ngọc Đường còn kém xa, nhưng tuyệt đối đủ ngoạn mục đủ đẹp, hơn nữa từ đầu đến cuối Dịch Tú Hương vẫn bị hấp ôm. Mỗi khi Bàng Dục nghiêng người, cất bước, chột nhảy, né tránh... thân thể hai người đều va chạm vào nhau, “thân mật tiếp xúc” qua một tầng áo này khiến Dịch Tú Hương bị kích thích đến nổi hơi thở gấp gấp, mặt đỏ như ráng mây phun màu, trong mắt nổi lên làn thu thủy mê người.

Đình Nguyệt Hoa thấy Dịch Tú Hương xấu hổ không ngẩng nổi đầu, lại cho cử chỉ đó là biểu thị của sự sợ hãi, cho nên xuất chiêu càng ác, không dám vào háng thì chém vào eo thọc vào bụng, hận không thể nhanh chóng giết chết Bàng Dục.

Một kiếm hai kiếm ba bốn kiếm,

năm kiếm sáu kiếm bảy tám kiếm,

chín kiếm mười kiếm mười một kiếm,

xú tiểu nha đầu thật là tiện!

Xưa có Tào Tử Kiến bảy bước thành thơ, hôm nay Bàng Tứ ca chúng ta chỉ né sáu chiêu đã phun nhổ ra một bài thơ thất tuyệt rất tuyệt.

Cao không? Cao, thực sự là cao.

Xuy Tuyệt thì cho rằng như thế, nếu như không phải trường kiếm sáng ngời đang lắc lư phía sau Bàng Dục, thì hẳn đã vọt tới trước mặt chủ tử lớn tiếng ca ngợi.

Thế nhưng Bàng Dục hiện tại tình nguyện vứt bỏ cái hấp gọi là “văn tài”, chỉ cầu đổi một thân... kém Âu Dương Khắc một chút, nhân phẩm kém Điền Bá Quang, Vương Liên Hoa... Ai nha, thực không sai a, võ công và trí tuệ đều xem trọng như nhau... Lão tử đốt nát nên chỉ cầu có một thân võ công là tốt rồi, cũng không cầu cái gì thiên hạ vô địch vô lâm chí tôn của khi gì cả, chỉ cần có thể đối phó nữ nhân đã là mãn nguyện chín đời rồi.

Trích:

Âu Dương Khắc

Âu Dương Khắc tuy gọi Âu Dương Phong là chú nhưng sự thật là con trai Âu Dương Phong, do Tây Độc tư thông với chị dâu mình sinh ra. Y rất được Âu Dương Phong yêu quý, học được võ công chân truyền của chú mình, trở thành thiếu chủ nhân của núi Bạch Đà.

Âu Dương Khắc phẩm hạnh thấp kém, háo sắc nhưng trí tuệ cao thâm khó lường, y thường bắt những phụ nữ xinh đẹp về làm tỳ thiếp cho mình. Âu Dương Khắc cũng là kẻ tự cao tự đại, sống ở Tây Vực, chưa từng tiếp xúc với các cao thủ võ lâm, Âu Dương Khắc thường tự cho mình là võ công thứ hai trong thiên hạ, chỉ xếp sau Âu Dương Phong.

Trong truyện Anh Hùng Xạ Điêu, Âu Dương Khắc xuất hiện với tư cách khách mời của Triệu vương nước Kim Hoàn Nhan Hồng Liệt, cùng đám Linh Trí Thượng Nhân, Sa Thông Thiên, Bành Liên Hồ âm mưu tiêu diệt anh hùng trong thiên hạ. Tại đây y gặp gỡ Hoàng Dung, thấy nàng xinh đẹp, đáng yêu, y lập tức theo đuổi, quyết tâm chiếm đoạt. Tuy vậy, do Hoàng Dung cơ trí hơn y rất nhiều lần nên Âu Dương Khắc không thể đạt được mục đích. Y cũng đã từng cùng chú mình đến đảo Đào Hoa để cầu hôn Hoàng Dung nhưng cũng không thành.

Cuối cùng khi dạt vào Áp Quỷ đảo cùng Hoàng Dung và Hồng Thất Công, y bị Hoàng Dung lập mưu cho đá đè gãy hai chân.

Quay trở về Trung Nguyên, trong lúc sơ ý, y bị Dương Khang đâm chết.

Trích:

Vạn Lý Độc Hành Điền Bá Quang trong bộ

Tiểu Ngao Giang Hồ của Kim Dung

Trích:

Võ lâm ngoại sử, Vương Liên Hoa

Long Trảo Thủ, Thiên Ma Côn, Đại Phật Như Lai Chưởng đều là võ công thượng thừa, Kim Thương Bát Đào Hoan Hi Thiên đương nhiên cũng rất tốt!

- Xoẹt ----

Sự thực chứng minh, khi bị nữ nhân truy đuổi thì ngàn vạn lần không thể phân tâm.

Bàng Dục cũng chỉ có tự sướng trong giây lát mà một kiếm của Đình Nguyệt Hoa đã đâm tới giữa mũi hấp.

Còn kém nửa tấc.

Giây phút cuối cùng Bảng Dục nghiêng người né được, bắt quá tóc mai đã bị gạt xuống hai đoạn.

Khốn kiếp!

Da tóc thân thể nhận từ cha mẹ, đó là thứ quý giá nhất quý giá nhất trên thân thể con người.

Tiểu muội khả ái gọi đầu mát xa nếu vô ý làm gãy vài sợi tóc của hấn thì không sao, đó là thời hiện đại, là thế kỷ 21 a.

Nhưng tới triều Đại Tổng này, không thể tha thứ cho kẻ nào dám cắt tóc lão tử được.

Tay Bảng Dục móc vào trong bao, chuẩn bị rút ra một trong ba đại thần khí giang hồ tùy thân mà hấn luôn mang theo.

Vội phần.

Xú nha đầu dám chơi lão tử, hừ, đừng trách lão tử vô tình.

- Bảng đại ca, huynh, huynh buông ra trước... buông ta ra đi.

Thanh âm xấu hổ đầy quyền rũ vang lên, đến từ Dịch Tú Hương đang nằm trong lòng hấn.

Bảng Dục cúi đầu nhìn, thấy đôi môi mỏng của nàng dường như xám lại, gò má then thũng đầy mồ hôi, liền biết phương pháp “chạy trốn” như thế này tuy đối với mình mà nói không có gì, nhưng thân thể mảnh mai của Dịch Tú Hương lại chịu không nổi.

Hấn là một nam nhân tốt, rất thương hương tiếc ngọc, chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu hợp lý của... các cô nương mỹ lệ.

Bàn tay to lưu luyến không rời buông ra, Dịch Tú Hương bung hai gò má nóng bừng, lui qua một bên.

- Tỷ tỷ xem, hấn bị ta làm sợ đến nỗi không dám khi dễ tỷ, ta muốn làm cho hấn cả đời này không thể khi dễ tỷ nữa...

Còn chưa kịp thở gấp một hơi, tiểu la ly lại vác kiếm đuổi giết tới.

Cả đời, cả đời cái cù cờ gì?

Bảng Dục thuần khiết trong trắng còn chưa kịp phản ứng, kiếm quang lạnh thấu xương đã đâm thẳng tới giữa hai chân hấn.

- Thiến nguoi, đâm tặc đáng chết, xem nguoi còn có thể khi dễ Tú Hương tỷ tỷ nữa không?

Ta XXX, ccc, làm người không thể vô sỉ như thế này a, lão tử đã buông tay rồi mà!?

Bảng Dục không kịp biểu đạt oán giận, bởi vì kiếm trong tay tiểu la ly giống như cuồng phong bạo vũ đâm tới hạ thân hấn.

Đã không còn cố kỵ sợ ngộ thương Dịch Tú Hương, Đinh Nguyệt Hoa công kích vừa âm hiểm lại vừa độc ác, mũi kiếm xoay vòng trong phạm vi bàn tay, chiêu chiêu thức thức thâm muốn thiến Bảng Dục.

- Đừng đánh nữa, Nguyệt Hoa muội tử, đừng đánh nữa, Bảng đại ca không phải người xấu.

Dịch Tú Hương hoảng hốt kêu to.

Vô dụng.

Đinh Nguyệt Hoa dường như cho rằng, Bảng Dục chính là đại đâm tặc tội ác tày trời, mặc kệ Dịch Tú Hương kêu thế nào, kêu cái gì, thể công của nàng vẫn không chậm lại, xem ra đương trường không xuất hiện một vị công công nàng tuyệt đối sẽ không ngừng lại.

May mắn a, tiểu la ly vẫn là tiểu la ly, thể lực so với Bảng Dục còn kém xa lắm.

Đuổi không tới năm phút đồng hồ, nàng đã mệt tới nỗi dừng chân lại, thở hổn hển.

Bảng Dục thân là đại nam nhân với thể lực khá tốt, đứng ở một khoảng cách tuyệt đối an toàn, nghe răng rắc ý cười về phía nàng:

- Này này này, xú nha đầu nguoi tìm hiểu rõ ràng có được hay không, ta là cứu người không phải khi dễ người, uống cho nguoi là hiệp nữ cái gì chứ? Sao không nhìn xem, lữ du côn nằm trên mặt đất đều bị ta... Ủa?

Định thần nhìn lại, toàn bộ đám du côn vừa rồi bị hấn đánh ngã đã không còn ở đó nữa, ước chừng là thừa dịp lúc hai người bọn họ đuổi đánh nhau đã chạy đi sạch sẽ. Chỉ còn lại tên lưu manh xấu số kia, hết bị hấn rồi bị Bạch Ngọc Đường, bị Dịch Tú Hương, bị tiểu la ly đâm qua đâm lại không biết bao nhiêu lần, chỉ còn biết nằm sấp như một con lợn bị đạp dí xuống đất, mồm thở ra hít vào, mắt xoay xoay tưởng như muốn lòi ra ngoài.

- Hô ---- hô ---- nguoi nói bậy!

Tiểu la ly hỗn hển nói, bộ ngực phập phồng theo hơi thở phì phò.

- Rõ ràng là nguoi cổ tình ôm Tú Hương tử, khi dễ tử ấy, chiếm tiện nghi của tử ấy...

Thối lắm! Người thì lão tử đã bế rồi, tiện nghi lão tử cũng chiếm rồi, nhưng lão tử không khi dễ nàng a, chỉ là thuần khiết thương yêu mà thôi.

Bàng Dục ủy khuất trong lòng, cho rằng bản thân còn oan hơn so với Đậu Nga.

Trích:

*Đậu Nga: hay “Đậu Nga oan” là một tác phẩm tạp kịch tiêu biểu của nhà viết kịch Quan Hán Khanh (thời Nguyên, Trung Quốc), nội dung kể về nỗi oan khuất của nàng Đậu Nga. Đại khái là nàng này kết hôn xong thì chồng mất, mẹ chồng nàng dẫu sống nương tựa lẫn nhau. Có cha con họ Trương thấy Đậu Nga xinh đẹp nên nổi tà tâm, muốn đầu độc chết mẹ chồng để cường ép nàng, không ngờ giết lầm chính lão Trương bố. Tên Trương con vu cáo Đậu Nga giết người, quan phủ dụng hình lấy cung cả hai mẹ con, Đậu Nga vì thương mẹ chồng nên nhận tội, bị án tử. Trước khi hành án nàng chỉ lên trời thề chết rồi máu thấm lụa trắng, tháng sáu tuyết rơi, ba năm hạn hán, lấy đó chứng minh nàng bị oan, sau này quả nhiên ứng nghiệm.

- Không phải rồi, không phải. Nguyệt Hoa muội tử, muội hiểu lầm rồi.

Địch Tú Hương hốt hải chạy tới, vội vã giải thích.

Lần này Đinh Nguyệt Hoa không có khí lực đuổi tiếp nữa, đành phải đứng nghe.

- Cái gì? Là hấn đuổi đám du côn muốn khi dễ tử đi ư?

Nghe xong Địch Tú Hương thuật lại, con mắt tiểu la ly trợn so với trứng gà còn lớn hơn, vẻ mặt khó có thể tin.

- Ủ.

Địch Tú Hương cúi đầu đáp lại, nhớ tới hình ảnh oai hùng của Bàng Dục khi cứu nàng, rồi còn dững cảm, nổi giận quát đám du côn giống như thiên thần, càng nhớ lại trăng cảnh vừa rồi ánh mắt của nàng càng say mê, như chìm trong mộng cảnh vậy.

Cái miệng nhỏ nhắn của Đinh Nguyệt Hoa hừ một tiếng, quay đầu không nói lời nào, tay ngọc thon thon cầm kiếm dần dần buông ra.

- Nguoi xem đi, đánh sai người rồi, Bàng Tử ca ta là người tốt, người rất rất tốt. Đến đây đi, nói tiếng xin lỗi, chuyện đâm rạch y phục ta sẽ không tính toán nữa.

Nguy cơ giải trừ, Bàng Dục cười hi hi tiêu sái đi qua, chuẩn bị thưởng thức hình dáng hổ thẹn mặt đỏ tim nhảy của tiểu la ly. Đương nhiên rồi, nhào vào trong lòng hấn nói tiếng xin lỗi là hay nhất.

Nào ngờ tự sướng khác hấn với tự thân trải qua hiện thực tàn khốc. Chỉ thấy ngân quang chột lóe trước mặt Bàng Dục.

Mặt hấn đầy kinh hoàng nhìn tiểu la ly chột nắm chặt đuôi kiếm, mũi kiếm đã đâm vào phía dưới đũng quần hấn rồi.

Một tác không sai!

- Người tốt thì thế nào, bản cô nương vẫn nhìn nguoi không vừa mắt, vẫn muốn thiến nguoi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Đinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tất cả nhờ vào nguoi

Huyết quang bắn tung tóe, mũi kiếm đâm vào thật sâu, đi kèm với tiếng cắt đứt rõ ràng.

Cắt... bị cắt rồi?

Cắt, một đao hai... không, một kiếm chặt hai đoạn, sạch sẽ lưu loát.

Thân thể Bàng Dục run lên, lão đảo lùi ra phía sau.

- Nguoi... Ta nói xú nha đầu a, nguoi thật đúng là độc ác, mượn danh nghĩa giáo huấn nguoi xấu khi dễ Tú Hương tử tử của nguoi để thiến nguoi ta. Chẹp chẹp chẹp, một hấn tử thật tốt a, cuối cùng lại như thế... chẹp chẹp...

Bàng Dục chỉ vào nam nhân đang nằm duỗi thẳng cẳng trên mặt đất kia, hạ bộ đầm đìa máu tươi, không khỏi lắc đầu thở dài.

Kiểm kia của Đinh Nguyệt Hoa đương nhiên không có đâm trúng hấn.

Bàng Dục là ai chứ ? Cao thủ chơi trò vô lại, thạo nghề giờ trò xấu, tiểu la ly đầu tâm nhãn với hấn chẳng khác gì thỏ non đùa với cáo già, chán sống mà.

Thấy ánh mắt Đinh Nguyệt Hoa mập mờ, Bàng Dục đã sớm đoán được cô ả không thật lòng, hơn nữa ngay cả bàn tay buông ra kia, ngón tay trông thì đúng là thả ra, nhưng cổ tay trắng nõn như ngọc vẫn còn chưa buông lỏng, với những kẻ luyện qua công phu như cô ả, cũng có thể chỉ trong nháy mắt xoay cổ tay một cái, tay lại vung kiếm một lần nữa.

Cho nên đừng xem Bàng Dục cười hi hi đi tới, mồm đùa giỡn người ta, kỳ thực hấn đã sớm chuẩn bị né tránh. Hắc hắc, chuyện không chắc chắn thì Tứ ca chưa bao giờ làm.

Đinh Nguyệt Hoa xuất kiếm. Hung ác, tàn nhẫn, hiểm độc.

Bàng Dục lắc mình tránh né. Nhanh, mạnh, chắc.

Tiện thể đưa chân móc một cái.

Thời cơ, phương hướng, góc độ vừa đúng, vừa chính xác. Đinh Nguyệt Hoa nhào tới bị ngáng chân mất đà, lao đảo ngay tại chỗ.

Vô ý thức, nàng cầm kiếm xuống một cái, chống đỡ thân thể lấy lại thăng bằng.

Mà nam nhân nằm dưới đất kia quả thật bất hạnh mà, bỗng dưng lại nằm ở giữa mũi kiếm và mặt đất.

- Giết người rồi, không tốt rồi ----

- Không tốt rồi, giết người rồi ----

Dân chúng đứng vây quanh xem không rõ nguyên do, thấy máu tươi đầy đất, kêu lên sợ hãi lập tức giải tán.

Trong nháy mắt trên đường phố chỉ còn lại Bàng Dục, Dịch Tú Hương, Đinh Nguyệt Hoa bốn người.

Vốn chỉ có ba, nhưng gượng ép có thể tính thêm tiểu tử Xuy Tuyết bị mồm vàng của Cẩm mao thử Bạch đại hiệp mắng là con chó nhà giàu có nuôi đường gì gì đó.

- Hay, thật hay a, Đinh nữ hiệp.

Bàng Dục vỗ tay cười to, không chút khách khí châm chọc:

- Không ra tay thì thôi, vừa ra tay là thiên, kiếm pháp này... Ai cha cha, nữ đại hiệp không đi Kính Sự Phòng hậu cung học hỏi thêm một chút thì quả thực đáng tiếc.

- Cái gì Kính Sự Phòng?

Tiểu la ly nũng nịu hỏi, ánh mắt to đen nhánh hung hăng tròn trĩnh nhìn hấn.

- Không thể nào!

Con mắt Bàng Dục tròn lên còn lớn hơn nàng, biểu tình kinh hãi quả thực dọa người:

- Cô nương người ngậm miệng há mồm đều muốn thiên ta, thế nào ngay cả địa phương chuyên làm việc này trong hoàng cung cũng không biết chứ? Như vậy đi, ta ở Hậu cung coi như có chút bằng hữu, không bằng đề cử người qua đó tập sự vài ngày, sau này cắt mối mất tay hơn chút.

- Ha ha ha ha ha ----

Xuy Tuyết vốn đã trúng chẳng biết bao nhiêu quyền cước của chủ tử, cho nên rất thuần thực, rất biết phối hợp với chủ tử, Bàng Dục còn chưa nói xong đã cười tới nổi lăn trên mặt đất. Đây mới gọi là đỉnh cao của nghệ thuật bọ đất, vô mông ngựa.

- Người người người người người người người người...

Tiểu la ly tức giận tới nỗi nhảy lên, một kiếm đánh lên kia đã hao hết gần hết khí lực của nàng rồi, đuỗi nữa thì ngay cả sờ vào góc áo của Bàng Dục cũng không được, chỉ có thể dùng con mắt để biểu đạt phẫn nộ, còn cặp mắt gian tà đâm dục kia của Bàng Dục cũng không chịu kém, lướt lên lướt xuống trên người nàng ta.

- A còn nữa, Đinh nữ hiệp quả nhiên không hổ là hiệp nữ, để trút giận cho tý tý không chút nghĩ ngợi đã thiên người của Hồng Hung hội. Triển đại ca của người từng nói như thế nào nhỉ? À, nhớ rồi, đúng, hồ phụ không khuyến nữ, danh sư xuất cao đồ. Nàng vừa mới đến kinh thành đã chống lại bọn cường

hào ác bá, thật đúng là có khí phách một đời cao thủ. Chẳng qua tục ngữ nói rất đúng, đánh chó còn phải xem mặt chủ, người cứ như vậy thiên thủ hạ của Hồng Hưng hội, cuộc sống tương lai sợ là không thể an bình được đâu a.

Đình Nguyệt Hoa lần đầu tiên nhìn thấy trên đời có nam nhân vô si như thế mặt đầy mồm phun rắm như thế, tức giận đến liên tục giậm chân, túm lấy Địch Tú Hương nói:

- Tỷ tỷ, tỷ xem kia, ta đã nói hần đều không phải thứ tốt mà. Hần đánh người rước họa vào người giờ lại vô si đẩy hết tội lỗi lên người người ta. Hừ, tới thì tới, ai sợ ai chứ? Đình gia trang không có dễ dưng vào như vậy.

- Ai nha đúng a, Tùng Giang phủ Đình thị song hiệp nổi danh thiên hạ, hành hiệp trượng nghĩa, trừng hưng trừ ác, khiến dân chúng không thể không ca tụng kính ngưỡng, có thể nói là các đại hiệp đương đại không người nào không biết đến họ. Ngay cả các lão ấu, phụ nữ và trẻ em hoàn toàn không biết gì tới giang hồ, nhưng khi nhắc đến hai vị này cũng phải dựng ngón cái lên ca ngợi một câu “đại anh hùng”...

Nghe miệng Bàn Dục không ngừng tán dương, tuy rằng Đình Nguyệt Hoa vẫn còn đang giận hần nhưng cũng không khỏi hơi đỏ mặt, xấu hổ nắm vạt áo nói:

- Kỳ thật cũng không có gì, đại ca và nhị ca rất ít ra giang hồ...

- Hồng Hưng hội làm nhiều việc ác, nghe được tên “Đình thị song hiệp” sợ là sợ đến nổi chân cũng mềm rồi, cô nương chính là muội tử mà Song hiệp thương yêu nhất, đừng nói chỉ là phé đi một tên lưu manh tận dưới cùng của Hồng Hưng Hội, cho dù có đánh tới tông đường của chúng, cho một mẻ lửa thiêu sạch Hồng Hưng cũng chẳng sao cả. Có hai vị ca ca tốt che trở, ai dám động vào một sợi tóc của Đình tiểu thư ngài chứ?

Đình Nguyệt Hoa ngẩn người, ban đầu rất kỳ quái vì sao Bàn Dục tự nhiên mồm la mếp giải hết sức tán dương hai vị ca ca, giờ nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra hần đây là khen Đình thị song hiệp lên tới bầu trời, nhưng lại ngầm châm biếm bản thân mình vô năng không dùng được, làm chuyện gì cũng phải nấp sau hai vị ca ca, dựa vào sự che trở của các ca ca mới có được ngày hôm nay.

- Thối cái tặc, tử Bàn Tứ, ta... bản tiểu thư... bà cô... ta...

Đình Nguyệt Hoa mắng hai câu thì không tiếp tục được nữa, hai mắt trắng dã tức giận đến nổi gần như té xỉu.

Số đầu vô mồm, trong thiên hạ ai là đối thủ Tứ ca.

Nếu như cho thêm năm phút đồng hồ nữa, Bàn Dục rất tự tin sẽ dày vò tiểu la lý bóc lột đầy đủ, báo thù việc cô ả dám nhục nhã mắng chửi mình lần trước và vùng kiêu đánh lên lần này.

Nhưng vào lúc này, hần phát hiện Địch Tú Hương lên lút nháy mắt về phía mình, vừa nháy mắt vừa ra dấu, tựa hồ muốn biểu đạt cái gì.

- Bàn đại ca, thôi đi, đừng nói thêm gì nữa.

Bàn Dục đã hiểu được ý tứ từ trong mắt nàng.

Aiz, ai kêu lão tử là một người thương hương tiếc ngọc chứ.

Bàn Dục nháy mắt với nàng mấy cái, cười cười, không trêu chọc tiểu la lý nữa.

- Qua vài ngày nữa ta sẽ tới tìm nàng.

Hần âu yếm nhìn Địch Tú Hương, thần sắc trên mặt đầy vẻ mờ ám.

Mặt phấn của Địch Tú Hương lại đỏ, cúi thấp đầu xuống xấu hổ không dám ngẩng lên.

- Người, người chờ đó!

Bỗng nhiên, tiểu la lý hét to, chân dậm bình bịch, môi anh đào vênh lên.

- Ta... ta sẽ không bỏ qua cho người, người chờ người chờ người chờ người chờ người chờ người chờ, người quả trứng thối, xú dâm tặc, thối dâm tặc!

Chờ thì chờ, Bàn Dục ngửa đầu nhìn trời, tay chấp đất, ra vẻ ta đây anh hùng, ngán gì ai chứ.

Hừ, còn đợi người không buông tha ta ư? Hắc hắc, lão tử còn chưa buông tha người đâu.

Một kiếm này ngày hôm nay, người muốn đâm ta chỗ nào ta mà không đâm đâm đâm người trả thù thì chữ Bàn sẽ viết đảo ngược lại.

Bàn Dục âm thầm vỗ vỗ chỗ nào đó.

- Bạn thân, nỗ lực lên a, vượt qua mọi chông gai phá đồn đoạt lũy, sau này tất cả đều nhờ vào người rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Bàng Tứ là dâm tặc

Trong những tiếng rên la đầy dục vọng tằm lợm, con thuyền không ngừng lênh đênh trên mặt hồ chưa muốn cập bến.

Một gia đình ngồi ở đầu thuyền, dờ khóc dờ cười, tâm tình khó chịu không thôi.

Qua một tuần trà nữa, gia đình rốt cục không còn nhịn được, đứng lên quay vào trong khoang thuyền kêu to:

- Cao công tử à, người có biết đã qua bao lâu rồi không? Hai canh giờ rồi đó! Nếu thuyền không vào bờ thì ta sẽ bơi vào bờ, mịa nó, Hầu gia còn chờ ta trở lại hầu hạ đó!

- Chờ ta một chút, ta sắp... a a a...

Từ trong khoang thuyền vọng ra thanh âm của Cao Nhai Nội:

- Đừng nóng vội nha, cũng nhanh xong thôi, ta sắp ra rồi...

Gia đình thiếu chút nữa mắng to, nhưng hấn cố gắng nhẫn nhịn, xoay người bức bội nhìn Tiền Thị Tài, Tiền Đại Kim, Cao Đại Uy cùng với Xuy Tuyết và Vạn Nhân Dịch.

Gia đình đương nhiên là Bàng Dục.

- Bàng Tứ tiểu huynh đệ nhẫn nhịn chút đi.

Tiền Thị Tài vỗ lên vai hấn, cười ha ha.

- Lão nhị hấn vốn như vậy đấy, có gái là quên bạn, Thiên lôi đánh xuống đầu hấn cũng mặc kệ, ta với đại ca người ngày trước cũng đã từng trải qua cảnh này nhiều rồi.

Bàng Dục không biết làm cách nào khác, đành gật đầu, nhưng bụng thì lòi 18 đời tổ tông nhà họ Cao ra rửa cho thống khoái.

Hiện tại thì đã nhá nhem tối. Hai canh giờ trước, Cao Đại Uy chạy tới nói cái gì cải trang thành dâm tặc, rồi tiến triển mới mẻ gì gì đó, xong hót hải chạy vội đi. Tường Triền Chiêu đã cắn câu, Bàng Dục vội đuổi theo sau, mẹ kiếp, cuối cùng là chạy tới bờ sông. Kết quả là việc ngồi thuyền chờ con heo họ Cao này du hí với gái.

Năm người lại ngồi tiếp một lúc lâu nữa, bầu trời lúc này đã tối đen như mực mà thằng khốn kia còn chưa có ra. Mịa, nếu mà không ra thì lão tử sẽ hoạn người.

Rốt cục trong khoang thuyền chỉ còn lại tiếng thờ phỉ phò. Bàng Dục nhìn Cao Nhai Nội đi ra mà tức đến hộc máu.

Hấn càng nhìn thì càng muốn cầm cái gì đó đập vào vể mặt vênh vào của tên khốn này.

- Thoải mái a, thoải mái a.

Cao Nhai Nội đắc ý cười to.

- Cao thiếu gia thật uy phong a, thật chẳng bì với Hầu gia nhà ta đang phải ngồi chờ tin vui ở trong phủ.

- A...

Cao Nhai Nội đang cười bỗng ngưng khuôn mặt cứng đờ, như bị một chậu nước lạnh đổ xuống đầu.

- Hắc hắc hắc...

Sau một lúc hấn cười rộ lên che giấu ngượng ngùng.

- Cao công tử.

Bàng Dục nghiêm giọng nói.

- Có cái gì tiến triển thỉnh ngài nói mau, Hầu gia bên kia vẫn còn có rất nhiều sự tình cần ta làm.

- Tiến triển...

Cao Nhai Nội thoáng sững sốt, tựa hồ nửa ngày mới nhớ đến việc bọn Bàng Dục vì sao đang ngồi đợi cả một đêm ở đây. Hấn gãi đầu nói:

- A, là như thế này, buổi trưa hôm nay ta cùng với mấy người bạn đi ra ngoài uống trà, trên đường đi có nghe được mấy chuyện đồn đãi, ta thấy không bình thường, nên gọi các người tới hỏi xem sao.

- Cái gì, lại có mấy chuyện là sao?

Bàng Dục ngăn người ra.

- Ừ, trước hết là về hai cái Thanh Từ Sơn, Triệu Ngọc Hòa này, ta nghe được những chuyện hơi sai lệch chút về chúng. Lão tam, có phải người đã dùng tiền để hoán đổi lời đồn đại?

- Không có a.

Tiền Thị Tài lắc đầu:

- Bàng Tứ không phải nói đã giao cho Vạn Nhân Dịch rồi sao, những người khác không cần xen vào. Ta đã phái người chiếu cố cái khách sạn bình dân này rồi, việc khác thì không để ý.

Bàng Dục cau mày nói:

- Cao công tử sao không nói rõ một chút, cụ thể là...

- A, ta quên mất rồi.

Trả lời rất đơn giản.

Bàng Dục nghe vậy muốn nhảy sông tự vẫn.

Tía nhà nó, lão tử không biết số kiếp gì mà gặp toàn những câu bằng hữu như tên này thế.

- Cao công tử, trong phủ còn có việc, nhanh cho thuyền cập bờ sớm.

Hấn cố nén cơn kích động xuống, thúc dục.

- A, đừng nóng vội a, nếu đã mất công ra ngoài thì cũng phải tìm hiểu cho mình bạch rồi hẵng về báo cáo, bằng không ta cảm thấy rất áy náy với đại ca.

- Tìm hiểu thế nào?

- Chuyện của hai tên dâm tặc kia đã đồn khắp trong kinh thành rồi, bất cứ địa phương nào đều có thể nghe bàn tán cả.

***

Trong một quán trà.

Quán trà, quán rượu ở Biện Lương vốn là nơi tứ xứ tụ họp, cũng là nơi đủ các thứ chuyện trên trời dưới biển được bàn tán bình luận.

Lúc này, trên lầu hai, Bàng Dục, Cao Nhai Nội, Tiền Thị Tài lần lượt ngồi xuống, còn Xuy Tuyết, Cao Đại Uy, Tiền Đại Kim thì đứng cạnh hầu hạ, bất quá trong tay họ bụng không phải là trà mà là giấy bút.

- Có bao nhiêu loại rồi?

Bàng Dục hỏi nhưng cũng không thèm quay đầu lại.

- Mười bảy... không, mười tám, mười tám loại.

- Cái con khi khô gì đây chứ?

Hấn tức giận vỗ mạnh lên bàn.

- Không phải chỉ là một lời đồn về hai tên dâm tặc tàn sát bừa bãi sao? Thế nào mà có thể biến hóa thành nhiều lời đồn như vậy chứ? Cccc, củ chuối xxx... Giờ ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng xuất đầu lộ diện, đích thân điều tra. Mẹ kiếp, nếu cứ thế này thì Triển Chiêu cũng biến thành không tin, đến ngày tháng năm nào mới có cơ hội bắt xú nha đầu đây chứ?

- Vậy thì làm sao bây giờ? Lời đồn càng lúc càng nhiều, để lâu cũng không hay lắm a.

- Làm cái gì thì cũng muộn rồi.

Bàng Dục vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm trong mồm.

Ngẫm lại thì cũng chỉ có một số cái tên bị chỉnh sửa thôi, nhìn tổng thể thì nội dung vẫn tương tự nhau.

Lẽ nào...có người có ý định gây khó dễ, rắc tâm hãm hại lão tử?

Bỗng nhiên từ phía dưới truyền lên tiếng tranh luận xôn xao.

- Rốt cuộc đám tặc định làm cái gì đây, quả là lớn mật, dưới chân thiên tử mà cũng dám phạm tội...

- Người không biết à, một người là Dâm phong Thanh Từ Sơn, còn một người tên là Lăng điệp Triệu Ngọc Hòa.

Hô, cuối cùng cũng gặp một người hiểu chuyện.

Sáu người vừa mới thở phào trong bụng, lại có một thanh âm khác bỗng nhiên vọng đến.

- Nghe một tiểu cô nương mặc áo đỏ nói, Thanh Từ Sơn, Triệu Ngọc Hòa kì thực là gia đình của Thái sư phủ cải trang thành, một người là Bàng Tứ, một người là Xuy Tuyết, muốn cướp về một nữ nhân cho An Lạc Hầu hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Quyết chiến tử cấm đình

- Bốp!

- Huych!

- Hự!

Ở một chỗ tối tăm nào đó trong quán trà, một hồi ầu đã cực kỳ tàn ác đang tiến hành, tiếng quyền cước bùm bụp chen lẫn tiếng la “à” “ô!” làm cho màn đêm đen kịt thêm mấy phần sát ý.

- Nói, là ai kêu người bịa đặt, truyền tin loạn bậy khắp nơi thế này?

- Không, không ai cả.

Người gầy bị đánh mặt sưng thành bánh bao, miệng lệch mũi sụp bên cạnh hốc mắt tất cả đều là máu, ngay cả nói cũng mơ hồ không rõ.

- Không ai? Vậy tiểu cô nương áo hồng kia là ai hử?

Vạn Nhân Địch đánh một quyền vào bụng dưới của hắn, người gầy lập tức khom lưng đau đớn, kêu ô ô tới nỗi ngay cả đám người Bàng Dục xem đùa giỡn một bên cũng cảm giác khó coi.

Thằng nhãi này, phần thưởng là hai bát nước sốt dê mà thôi, đã hăng hái đánh người thế này, bây giờ bỗng nhiên cho hắn toàn bộ bữa tiệc không biết có thật sự là một mình đánh nhau với vạn người không a?

- Đó là buổi trưa ta cùng Tam Đàn huynh đệ ăn ăn ăn... ăn quyết ở khách sạn Cẩm Hi, bị một... tiểu cô nương áo hồng cầm kiếm đuổi bắt bắt, nàng, nàng ta rất tức giận, liên tục mắng cái gì... mắng cái gì đám tặc tứ... tứ cái gì đó.

Người gầy run lẩy bẩy nói tiếp:

- Ta và Tam Đàn thấy nàng ta mặt đầy cáu giận, cho rằng đã trốn không thoát mà có khi còn bị đánh cho thảm thương, vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ xin bà cô gờ cao đánh khẽ. Ai biết được tiểu cô nương đó không chỉ không đánh mà còn thưởng cho chúng ta nửa xâu tiền, bảo chúng ta ra ngoài loan truyền tin tức...

- Truyền tin tức ‘Thanh Từ Sơn, Triệu Ngọc Hòa kì thực là gia đình của Thái sư phủ cải trang thành, một người là Bàng Tứ, một người là Xuy Tuyết, muốn cướp về một nữ nhân cho An Lạc Hầu hưởng thụ’, có đúng hay không?

Bàng Dục cười cười tiến tới, ánh mắt sắc bén tràn ngập sát khí, ngay cả mặt cười cũng âm trầm hiểm ác.

- Đại đại đại đại đại đại gia...

Người gầy phát lạnh cả người, hàm răng lập cập, hai chân mềm nhũn run run thiếu chút nữa quỵ xuống:

- Đây không phải chúng ta muốn a... Là là là là, là tiểu cô nương kia uy hiếp, nói nếu không đi loan truyền tin tức này thì sẽ bắt chúng ta lên quan phủ, nếu như làm theo lời cô nương đó thì, thì...

- Thì cái gì?

- Thì sẽ thương nửa xâu tiền.

Bàng Dục thần sắc lạnh lẽo, giữa trán bắn ra hàn ý khiến Xuy Tuyết sợ đến nỗi không dám nhìn, cho rằng chủ tử muốn đại khai sát giới, xem ra trong kinh lại nhiều hơn mấy vong hồn. Bàng Dục bỗng nhiên xoay người, cứ như vậy mà đi.

- Chủ... Tứ ca, Tứ ca ...

Xuy Tuyết vội vàng đuổi theo.

- Sao ngài không dạy dỗ hai tên hỗn trưởng này. Chúng dám lung lung nói xấu chúng ta... làm xấu thanh danh của ngài. Thật sự là cực kỳ ghê tởm, cực kỳ ghê tởm a!

Hắn khoa tay múa chân, tận lực biểu đạt oán giận trong lòng

Bàng Dục mặc kệ hắn, trực tiếp đi đến bên cạnh Tiền Thị Tài, ánh mắt có chút phức tạp:

- Xem, ngươi xem, nửa xâu tiền, nửa xâu tiền có thể khiến người bịa đặt khắp nơi...

Tiền Thị Tài nhất thời phản ứng lại, thuận miệng đáp:

- Đúng vậy, ta sớm nói mà, tiền là thứ đồ chơi rất tốt. Cho hắn nửa xâu tiền hắn có thể nói ngươi và Xuy Tuyết giả dâm tặc, cho hắn một xâu có thể loan truyền ngược lại xú nha đầu thành nữ dâm tặc... Ấy? Ý của ngươi là có người đang vùng tiền tận lực làm xáo trộn chuyện này?

- Đương nhiên rồi, nếu như không có người ra sức bày trò, sự việc sẽ không lan truyền thái quá như thế này.

- Đó là ai làm, ai thiếu đạo đức như thế! Con bà nó, bị lão tử biết được không bắt hắn tiến vào Điện Suất phủ, đánh roi da ủi bàn là, lão tử sẽ không phải họ Cao.

Cao Nhai Nội mắng ầm ĩ.

- Nay còn cần hỏi, khẳng định là đám súc sinh họ Triệu kia!

Tiền Thị Tài nóng nảy đỏ mặt, chửi ầm lên:

- Một đám đệ tử ra vẻ thanh cao, ăn mặc diêm dúa, nhưng nhân phẩm thì bại hoại, phế vật, ngoại trừ ý vào của cải của bậc tổ tông để lại, nấp sau quyền thế của cha chú, suốt ngày đi kỹ viện tới thanh lâu, chơi đầu chó, chọi gà, ăn ngủ với nữ nhân còn có thể làm gì khác chứ?

Bàng Dục nghe thế nào cũng thấy không thuận tai, đây... đây không phải là mượn tên người khác để tự chửi mình sao chứ? Thật muốn đập nát cái đầu bả đậu của tên khốn họ Tiền ngu ngốc này.

- Các ngươi coi thường ta, hay là coi thường bản thân? Việc dâm tặc làm cần ở Kỳ huyện có thể nói là giả như thật, Triển Chiêu còn tin, một đám oắt con chỉ thích ăn chơi trác táng, bụng đầy rom rác có thể hoài nghi tới chúng ta sao?

- Vậy... không phải bọn chúng thì là ai? Trong kinh thành này chỉ có đám hỗn trưởng đó dám đối nghịch với huynh đệ chúng ta thôi a.

- Là ai cũng không quan trọng, mà cho dù chuyện này có loan truyền thái quá đi nữa cũng không có bất cứ tổn thất gì với chúng ta, ai muốn quản người đó quản đi.

Tuy rằng mơ hồ đoán được có mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt ẩn nấp trong đó, nhưng Bàng Dục không rảnh mà để ý tới, cũng chẳng thêm nghĩ nhiều, bởi vì có chuyện càng quan trọng hơn chờ hắn làm.

- Đúng đúng đúng, vẫn nên ngắm lại làm sao bắt xú nha đầu đưa đến phủ Thái Sư cho đại ca 'hương dụng' mới là việc chính.

Tiền Thị Tài xem ra cũng có chút thông minh, thoáng cái minh bạch ý ngoài lời của Bàng Dục, thờ dài nói:

- Ai, một chiêu diệu hồ ly sơn cần thận ban đầu hiện giờ trở thành như vậy, xem ra họ Triển khó có thể bị lừa a.

- Không được vậy thì nghĩ biện pháp khác, lão tử cũng không tin nhiều người như vậy ngay cả một tiểu nha đầu cũng không bắt được!

Bàng Dục càng nghĩ càng giận, nhất là Đinh Nguyệt Hoa đầu võ mồm không lại cứ nhiên chụp lên đầu hắn một cái mũ dâm tặc, này còn không phải bịa đặt vũ nhục người sao! Đứng, lão tử cũng có một chút ham muốn sắc đẹp, đại đa số nam nhân đều vậy, nhưng người không thể vũ nhục sự danh dự của lão tử, kinh thành có nhiều tiểu thư khuê các, hoa khôi danh kỹ như vậy, lão tử cần gì phải đi Kỳ huyện cường đoạt dân nữ chứ?

- Ai nha, đừng nghĩ nữa, trực tiếp tìm Quý phi nương nương mượn mấy đại nội cao thủ, gặp phải họ Triền còn có thể đánh lại hắn. Cho dù đánh không lại, ta gọi cha ta phái Cẩm quân tới, một nghìn chưa đủ thì hai nghìn, hai nghìn chưa đủ thì năm nghìn, cho dù Triền Chiêu hắn có ba đầu sáu tay cũng chẳng đâu được được thiên quân vạn mã của Đại Tổng ta!

Vạn cái đầu người!!

Bàng Dục thiếu chút nữa đập hắn.

- Đoạt một tiểu cô nương cũng tìm Quý phi nương nương hỗ trợ, bắt một tiểu cô nương cũng phải xuất động Cẩm quân đại nội, Hầu gia nhà ta còn có xấu hổ hay không, nếu truyền ra ngoài thì ngài dám vác mặt đi đâu đây?

- A...

Cao Nhai Nội đang vui sướng kích động vùng tay vùng chân miệng sùi bọt mép, thoáng cái trở thành câm điếc.

- Bàng Tử nói đúng.

Tiền Thị Tài nói tiếp lời:

- Nếu làm như vậy, bị Triệu Duẫn Bất, Triệu Thế Thanh, Triệu Thế Khai ba con rùa con kia biết, sau này đại ca không thể lẫn lộn trong giới phong nguyệt ở kinh thành nữa rồi.

- Nhiều người sợ để lộ tin tức, vậy tìm Diệp thống lĩnh a.

Xuy Tuyết chen vào một câu.

- Diệp thống lĩnh là người nào?

- Đệ nhất cao thủ đại nội, thống lĩnh thị vệ thiếp thân của hoàng thượng Diệp Cô Thành Diệp đại nhân.

Nghe tới cái tên này Bàng Dục lại nhớ tới chuyện vài ngày trước trốn trong Biên Tiên Các thiếu chút nữa bị Trương Dung đoạt lấy cái thuần khiết của mình. Hắc hắc, con mịa nó, làm người cũng phải vô sỉ một chút a.

Ây, cái tên họ Diệp này chẳng phải là đầu sỏ gây náo loạn ở đó sao? Mẹ kiếp.

- Tây Môn Xuy Tuyết!

Hắn nhảy dựng lên quát.

- Người còn có mặt mũi nhắc đến Diệp Cô Thành với ta...

Bỗng nhiên linh quang chợt lóe trong đầu hắn.

Tây Môn Xuy Tuyết... Diệp Cô Thành...

Diệp Cô Thành... Tây Môn Xuy Tuyết...

Triền Chiêu... Bạch Ngọc Đường...

Bạch Ngọc Đường... Triền Chiêu...

- A ha ha ha ha ---- a ha ha ha ha ---- a ha ha ha ha ----

Nổi giận trong nháy mắt trở thành vui sướng, hắn ngửa mặt lên trời cười to.

Cao Nhai Nội, Tiền Thị Tài, Xuy Tuyết, Cao Đại Uy, Tiễn Đại Kim hai mặt nhìn nhau, không biết hắn đột nhiên điên khùng cười cười cái gì.

Bỗng nhiên, tiếng cười đình chỉ.

Ánh sáng giống như hàn tinh chợt lóe lên rồi biến mất trong con mắt hắn, đồng thời khóe môi nổi lên tràn ngập ý cười lãnh khốc.

- Các vị, trong vòng ba ngày tới, chúng ta sẽ đạo diễn một cuộc chơi mới, có cái tên là Quyết chiến từ cấm đình. Phải làm cho thật tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngự Miêu

Kể kể chuyện nổi danh nhất kinh thành, Luru Nhị mặt rở, làm việc tại đây...không, không, là ngồi chơi kể chuyện từ thư sách kiếm tiền.

Con người của hắn ta, ăn nói nhanh nhẩu, biết tán dóc, khôi hài thú vị nhưng lại không mất vẻ nghiêm cẩn, chưa bao giờ vì hấp dẫn khách nhân mà nói bậy nói bạ, thế nên được tặng cho danh hiệu Luru Nhất Chùy, ý là hắn đã nói ra chuyện gì, thì đó đều là sự thật.

Còn có một điểm khác, cũng là một điểm quan trọng nhất.

Luru Nhất Chùy rất thông thạo tin tức, cực kỳ thông thạo tin tức.

Vậy nên nhiều người hàng ngày đến nghe hắn kể chuyện xếp hàng từ chân cầu Bắc đến chân cầu Đông, hơn nữa nếu không gọi loại trà tốt nhất, lá trà tốt nhất còn cần phải dùng dụng cụ pha trà tốt nhất, bình đựng trà tốt nhất, thì đến cả tư cách ngồi mà nghe kể cũng không có.

Hôm nay, quán trà Đại Thoại làm ăn vẫn nhộn nhịp như xưa.

Luru Nhất Chùy vẫn như xưa đợi sau ba tràng chín lượt vỗ tay rộn ràng mới chậm rì rì lên đài.

Bệnh ngôi sao thôi, bình thường bình thường mà.

“Lại nói đến vị thiếu niên tiếng tăm lừng lẫy nhất hiện này...”

Luru Nhất Chùy vừa mở miệng toàn trường lập tức an tĩnh, một trăm mấy chục cặp mắt đồng loạt nhìn hắn.

“Đương nhiên là Nam hiệp Triển Chiêu!”

“Hay! Hay! Hay lắm!”

“Hay...”

“Lốp bốp lốp bốp!”

Siêu sao chính là như vậy, vừa lên đài mở miệng nói một câu, ở phía dưới tiếng ủng hộ đã vang vọng trời.

Luru Nhất Chùy sớm đã quen thuộc cảnh tượng này, nhấc chén trà sứ men xanh nhấp một ngụm, chờ cho tiếng la hét ủng hộ dần dần ngừng lại mới vươn tay lên, vuốt bộ râu dê dưới cằm nói: “Triển đại hiệp tuổi trẻ anh hùng, cầm kiếm đi khắp bốn phương, tiếng đồn vang trấm dậm, vừa vào giang hồ liền đã tại Tô Châu đốt Hồ Khâu Ngũ Phách, sau đó lại ở Vô Tích chỉ bằng sức mình mình đã quét sạch thủy trại của Thái Hồ Tam hùng, rồi lại đến trấn Phong Vũ...”

Câu chuyện Luru Nhất Chùy vừa nói, giảng giải sự tích anh hùng của Triển Chiêu trước nay, đám trà khách sớm đã nghe hắn kể quá nhiều lần. Tuy rằng sự đặc sắc không hề kém lúc trước, nhưng mọi người tốn nhiều tiền đến đây uống trà không phải để nghe những câu chuyện cũ rích ấy.

Phải mới mẻ, mới mẻ, có biết không, phải là chuyện mà trước đây chưa ai từng nghe qua cả.

“Chư vị sợ rằng còn chưa biết nhi... Ừm, khẳng định là chưa có biết.” Nhìn không khí dần dần yên ắng lại, Luru Nhất Chùy bắt đầu nói đến chuyện chính, lỗ tai mọi người thoáng một cái đã vênh hết cả lên.

“Nam hiệp hiện giờ lại có thêm một danh hiệu, chư vị nếu như biết được chắc sẽ giật bắn cả mình...” Luru Nhất Chùy ngâm nga cố ý không nói hết câu, neho mắt đánh giá toàn trường.

“Là danh hiệu gì?”

“Nói mau đi, rốt cuộc là danh hiệu gì?”

Tiếng thúc giục vang lên ầm ĩ.

Luru Nhất Chùy cười cười ném ra hai tiếng: “Ngự Miêu.”

“Ngự Miêu?!” Hơn ba bốn chục âm thanh cùng lúc hỏi.

“Đúng, Ngự Miêu.”

“Khoan khoan, Luru Nhất Chùy nhà ngươi không phải kể chuyện nhiều đến u mê chứ, Triển đại hiệp tuy rằng uy chấn thiên hạ, thế nhân kính ngưỡng, uy danh vang vọng nhất gầm trời, nhưng cái chữ ‘Ngự’ này đâu phải là lũ bần dân chúng ta có thể tùy tiện dùng chứ?”

“Đúng thế, ngươi sao lại nói bậy nói bạ thế?”

“Quả thực là quá không biết trời cao đất rộng!”

“Trả lại tiền đây!”

Toàn trường la hét, không khí thoáng chốc đã trở nên hỗn loạn.

“Các vị nói đúng.” Luru Nhất Chùy cất cao giọng, chỉ bằng một câu nói đã trấn áp toàn bộ những âm thanh ầm ĩ kia.

“Dù là người trong giang hồ bình thường cũng không dám kêu như vậy!”

“Ồ...”

Trong quán trà thoáng chốc đã yên ắng trở lại, tất cả mọi người đều nghiêng tai lắng nghe hần công bố đáp án.

Luru Nhất Chùy lại nhắc chén trà, nhấp một ngụm, không nói một lời, chờ lòng hiếu kỳ của mọi người được đẩy lên cao nhất.

“Chát...”

Hần vỗ bàn, vang đến mọi người đều khẽ run, lời nói ra lại càng long trời lở đất.

“Hai chữ ‘Ngự Miêu’ này chính là đương kim hoàng thượng tự tay viết!”

...

Hết giờ kể chuyện rồi.

Luru Nhất Chùy chính là Luru Nhất Chùy.

“Điện Kim Loan Triển Chiêu yết kiến thiên tử, lầu Diệu Vũ Nam hiệp phong Ngự Miêu.” Chỉ một sự kiện như thế cũng đủ cho hần nói suốt một giờ.

Miệng khô lưỡi môi, đây là trạng thái hiện tại của hần.

Một trăm lẻ tám lần, đó chính là số lần khán giả hoan hô hần vừa rồi, đánh vỡ kỷ lục cao nhất của quán trà Đại Thoại suốt mười tám năm kể từ khi mở quán đến nay.

Luru Nhất Chùy quay vào hậu trường cả một khắc thời gian (khoảng 15 phút) mới có khán giả tiếc nuối rời đi, những kẻ còn ngồi lại thì huyền não bàn luận lại một lần kể chuyện đặc sắc vừa qua.

Hậu trường quán trà.

“Tốt, rất tốt, biểu hiện không kém”

Câu khen ngợi hầu như không khác những người ngoài kia.

Bất quá lần này Luru Nhất Chùy lại không chấp tay cảm tạ, sau đó vờ vờ vịt vịt khiêm tốn nói vài câu, kỳ thực trong lòng thầm chửi, mỉa, lão tử vốn là người kể chuyện đệ nhất tại kinh thành, có thêm câu người khen cũng chẳng nhiều mấy, mất đi câu người khen cũng chẳng mất mát gì.

Lúc này đây hần cúi đầu, vẻ mặt cực kì cung kính, giống như chỉ không chú ý một chút sẽ rơi đầu vậy.

Cao Nha Nội căn bản không để ý, gờ ngón tay cái lên tự đáy lòng đối với Bảng Dục khen ngợi: “Giỏi cho tiểu tử nhà ngươi, không nghĩ ra người chế truyện cũng là một tay hảo thủ. Cái gì mà trước lầu Diệu Vũ hiển nghệ, múa kiếm, leo lầu, thử bắn ám tiễn, thánh thượng trong lúc mừng rỡ ban thưởng danh hiệu ‘Ngự Miêu’ ... Ái dà, nói như thật, thật không có gì thật hơn, ta còn tưởng rằng ngươi tận mắt chứng kiến đấy.”

Không phải lão tử đã từng xem qua tràng cảnh này mấy lần sao, phim năm 82 của hãng Thiệu Thị, rồi năm 85 của hãng TVB, năm 92 của Hoa Thị, cả phiên bản năm 99 của Á Thị, còn có phim mới nhất năm 2008 nữa, lấy thừa bù thiếu thêm mắm dặm muối một phen, viết ra còn có thể không đúng hay sao?”

Bảng Dục giả bộ khiêm tốn, chỉ cười mỉm, không trả lời, mà Tiền Thị Tài đứng cách hần một bộ (khoảng 33cm) lại bắt đầu thao thao bất tuyệt:

- Thì ta đã nói mà, tiền mới thật sự là thứ tốt, cái gì mà Luru Nhất Chùy kể chuyện không nói dối, hề nói đều là thật... Rầm chó! Bản công tử vất cho hần một trăm quan, hần không phải là...

“Bàng ... Tứ ca ... Tứ gia gia, tứ gia gia...”

Tiền Thị Tài còn đang thao thao bất tuyệt, Lưu Nhất Chử đột nhiên quỳ xuống: “Van xin ngài mà, trả con gái lại cho ta đi, nó ... nó còn trẻ, nó không thể chịu nổi sự hạnh phúc của Hầu gia đâu, nó, nó .. Tứ gia gia à, Tứ tổ gia gia của ta, van xin ngài giờ cao đánh khẽ, tha con gái của ta đi, tiểu nhân dập đầu van lạy ngài.” Hai gối mềm nhũn quỳ xuống, đầu đã đập mạnh xuống.

Nhưng đầu hắn không đụng phải nền nhà lạnh như băng, mà là bàn tay của Bàng Dục.

“Đứng lên, ta không thích nói chuyện với người đang quỳ.”

“Tạ ơn tứ gia gia, tạ ơn tứ gia gia ban thưởng.” Lưu Nhất Chử run rẩy đứng lên.

“Lần này kể chuyện không kém, ta rất hài lòng.”

“Là nhờ Tứ gia gia viết thật hay, không, là Tứ gia gia chế ra, tiểu nhân làm sao nói được vậy...”

“Chế ra?” Bàng Dục sắc mặt sa sầm.

“Không không không, sự thực, sự thực chính là như vậy, là như vậy.”

“Thế có phải hay hơn không, nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, trong vòng hai ngày ngươi chỉ được kể chuyện này, mỗi ngày kể ít nhất mười lần, hai ngày sau ta ở kinh thành tùy tiện nắm lấy một người hỏi, hắn nếu như không trả lời được Ngự Miêu chính là Triền Chiêu, thì xin lỗi, Hầu gia bên người còn thiếu hai nha đầu làm ấm giường đây, ta thấy con gái với vợ ngươi có vẻ rất hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đổ dầu vào lửa

Ngheh nga ngheh ngang bước ra khỏi cửa chính, Cao Nha Nội chen đến gần người Bàng Dục để hỏi.

- Bạch Ngọc Đường là kẻ kiêu căng ngạo mạn, cái tính cậy mạnh làm loạn của hắn sợ rằng cả Đại Tổng cũng không tìm ra kẻ thứ hai. Người trong giang hồ gọi hắn là ‘Cầm mao thủ’, nếu Triền Chiêu được kêu bằng ‘Ngự Miêu’ thì không phải đã chạm ngay vào huyệt kỳ của Bạch Ngọc Đường đó sao? Ta dám khẳng định, với cái tính nóng nảy ngang ngược của Bạch Ngọc Đường, hắn tuyệt đối không nín nhịn nổi, tới kiếm người gây sự là chuyện như đình đóng cột.

- Rồi đợi hắn xông đến cửa tìm tên họ Triền kia phân cao thấp, chúng ta thừa cơ vào trói xú nha đầu kia đem đi ư?

- Sao dễ thế được?

Bàng Dục cười nhạt.

- Bạch Ngọc Đường cũng chẳng phải kẻ ngu, chỉ có mỗi việc nghe kể chuyện cùng với nghe dân chúng trong thành đồn đại với nhau, cùng lắm là trong lòng không phục, cho dù thực sự tính toán cùng Triền Chiêu phân thắng thua một phen, nhưng thời cơ chưa thích hợp thì hắn cũng chẳng khinh suất ra tay. Chỉ mong Bạch Ngọc Đường tự dưng hâm hâm lên, vừa nghe cái đã vác kiếm đến đánh nhau sao? Nằm mơ đi!

- Hắn không chịu đánh... thì... thì chúng ta phải làm sao bây giờ, không phải là nói tìm cách xúi giục cho hắn cùng Triền Chiêu đánh lớn một trận, sau đó nhân cơ hội...

- Gấp cái gì thế hả, kế hoạch còn thiếu một bước nữa?

- Thiếu một bước ư?

- Ừ.

- Là cái gì?

- Bước cuối cùng.

- Bước cuối cùng là gì?

Cao Nha Nội, Tiền Thị Tài đồng thanh hỏi.

- Đổ thêm dầu vào lửa.

***

Ngay giữa ban ngày, trong một hẻm cụt.

- Đánh, đánh cho ta! Đánh chết nó cho ta!

- Tát vỡ mồm nó ra! Đánh sưng mặt nó lên!

- Đá hạ bộ của nó, đá thẳng chân vào, cho nó tuyệt tử tuyệt tôn.

Vẫn là một trận ẩu đả tàn bạo không nữ nhin, một nam nhân đang bị ù lò hội đồng.

Một nhóm người, một nhóm rất đông người, đánh một người.

Vừa đánh vừa kêu, khí thế ngất trời.

Nhìn sang kẻ đang chịu đòn kia ...

Đầu tròn xoay, mặt tròn quay, bụng tròn mẩy, tóm lại cả người tròn hầu như không có gì tròn hơn, đã thế khi rên la thảm thiết thì thanh âm vang lên lại rất thuần phác, thật thà đến cực điểm.

Sao thấy giống như Vạn Nhân Địch thế nhỉ?

Không, không phải là giống, mà đúng là hần.

Người đang bị ăn đòn chính là Vạn Nhân địch.

Lúc này hần không mặc quần áo đẹp đẽ như khi hần giả làm thương gia lần trước, cũng không mặc áo xanh mũ ngấn đồng phục của gia đình Bàng phủ, mà mặc một bộ trường bào xám đen, trang phục hết như một tên giang hồ, hoàn toàn không có nét gì của hào môn đại tộc cả, càng không ai có thể nghĩ ra ...rằng hần chính là hạ nhân của phủ Thái sư.

Máu ói ra đầy đất, răng rụng mất ba cái, nằm sấp xuống đất đến cả gần một canh giờ, Vạn Nhân Địch mới lấy bảy bò dậy, mặt còn múp míp hơn xưa ... sung vù hết, khỏe miệng còn chảy máu, môi nứt toác ra.

Vô cùng thâm hiểm, ngoại trừ bốn chữ này không còn chữ nào có thể hình dung ra được nữa.

Vạn Nhân Địch thất tha thất thểu đi ra khỏi ngõ hẻm, mồm vẫn mắng chửi ầm ĩ cái gì mà “Thằng khốn Triền Chiêu”. “Khúm núm nịnh bợ, chó săn triều đình”, “Giả đại hiệp, chân tiểu nhân” ... liên tục.

Léch thếch đi đến một chỗ khá hẻo lánh trong thành, năm mười trượng xung quanh ngoại trừ mấy con mèo phát tình hay mấy con chó chạy loạn, không có một sinh vật sống nào.

- Đánh, ta thách các ngươi đánh, Triền Chiêu chỉ là một gã cầu hùng, Bạch ... Bạch đại hiệp mới thật là hảo hán từ ... !!!

Hần mơ màng lái nhái, người hơi nghiêng một cái đã ngã sầm xuống cạnh chân tường.

Chờ đến khi hần tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trên đồng cỏ, thân thể vẫn đau đớn chết được, vừa ‘ái ái’ một tiếng kêu đau, trong bóng tối đột nhiên vang lên giọng nói:

- Bọn chúng vì sao lại đánh ngươi?

Thanh âm không lớn, ngân nga tựa hồ rất lạnh nhạt, nhưng lại có sức mạnh kì dị làm nhiếp tâm phách người khác, khiến người ta không nhận được phải trả lời.

- Ta nói Bạch Ngọc Đường mới là đại hiệp, bọn họ ... liền đánh ta!

- Chỉ nói vậy sao?

Đột nhiên một bóng người chột lóe, một gã nam tử dáng người cao lớn liền xuất hiện, đứng cách đồng cỏ chừng hai xích (1 xích ~ 0,33m, có nơi tương đương 1m), lạnh lùng hỏi hần.

- Chỉ ...

Mới nói một chữ, Vạn Nhân Dịch vô tình ngẩng đầu lên.

Trắng, toàn thân màu trắng, y phục từ đầu đến chân của người này không hề có một màu thứ hai.

Là ai, nửa đêm gà gáy lại ăn mặc như thế này chứ?

Vạn Nhân Dịch ngẩng đầu, muốn nhìn rõ ràng hơn một chút, đáng tiếc gương mặt của người ấy ẩn sau bóng đèn, soi vào mắt hắn thật nhức nhối, trừ hai hàng mi thanh tú trắng tấp ra chẳng thể nhìn ra điều gì.

- Ta ... Ta chỉ nói ... Triển Chiêu không xứng làm anh hùng ...

Cảm thấy bị con mắt người kia nhìn chăm chú, Vạn Nhân Dịch trong lòng sợ sệt, thật thật thà thà nói hết ra không dám dấu diếm mây may.

- Vì sao hắn ta không xứng?

Thanh âm vẫn lạnh lẽo như trước.

- Bởi vì ... giang hồ chính là giang hồ, đại hiệp chân chính phải vì dân trừ hại, trừ bạo giúp yếu, đều vì bình dân bách tính, liên quan gì đến triều đình đâu? Triển Chiêu ... ừm ... à ... Danh hiệu Nam hiệp kia nghe thì oách lắm, nhưng lúc tại lầu Diệu Võ thì cong lưng uốn gối, nịnh nọt hèn hạ, nào có nửa phần khí độ của kẻ hiệp sĩ, quả thật làm mất hết mặt mũi của người giang hồ. Mấy cái tên vô liêm sỉ nịnh thần kia ra sức bợ đỡ, luôn mồm tuôn ra cái gì mà Triển Chiêu là đại hiệp giỏi nhất thiên hạ, thiếu niên anh hùng đệ nhất Đại Tống! Phì, chỉ là chó săn triều đình!

Vạn Nhân Dịch hai mắt đỏ ngầu, càng mắng càng kích động.

- Đại hiệp chân chính đều là những người nhân văn dã hạc, thế ngoại cao nhân, không để ý gì đến công lợi, không quan tâm gì đến danh vọng, làm việc chỉ cần có lợi cho dân chúng, chỉ cầu không thẹn với lương tâm, giống như ... Bạch Ngọc Đường Bạch đại hiệp vậy!

- Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng gọi là đại hiệp được ư?

Người mặc áo trắng kia khinh miệt cười khẩy.

- Bạch Ngọc Đường sao không là đại hiệp chứ?

Vạn Nhân Dịch suýt chút nữa đã nhảy bật dậy, chỉ thẳng vào mặt người kia mà nói:

- Ngũ Nghĩa đảo Hãm Không ai ai đều nghĩa bạc vân thiên, người trong giang hồ đều biết. Nhất là Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường, những việc thiện như diệt gian trừ ác, cướp của người giàu chia cho người nghèo làm không biết bao nhiêu, nhân nghĩa trí dũng đáng là thiên hạ vô song, so với bốn vị huynh đệ kết nghĩa của hắn chỉ hơn không kém, càng khỏi nói đến tên Triển Chiêu chỉ có chút hư danh. Hay cho việc lầu Diệu Võ hiến nghệ, hay cho kẻ ngự phong 'Ngự Miêu', học được một thân võ nghệ, đem bán cho nhà đế vương, cái cút thói gì mà Nam hiệp Triển Chiêu chứ?

- Phì hi hi ...

Nam tử áo trắng bật cười, nhưng chỉ trong chớp mắt lại đã khôi phục giọng nói lạnh lùng trở lại.

- Ngươi căm ghét Triển Chiêu đến thế ư?

- Thực ra cũng chẳng phải ghét bỏ gì, đơn thuần là khinh bỉ, lão tử khinh bỉ những loại chó săn của triều đình, tên bại hoại của giang hồ, là rác rưởi của võ lâm ...

Vạn Nhân Dịch không hề nghĩ ngợi há mồm liên miết, cái vẻ nghiêng răng nghiêng lợi kia quả thật giống như đang thấy kẻ thù giết cha mình vậy.

Dưới bóng sáng, nam tử áo trắng ánh mắt lấp lánh, nhếch mép như cười, không biết đang suy nghĩ điều gì.

- Hừ hừ hừ. Ngươi không nói gì a, không dám phản bác a? Ta biết ngay ngươi trong lòng cũng nghĩ Triển Chiêu mới là đại hiệp. Đại hiệp cái rắm ấy, rắm hiệp nghe đúng hơn, nguy công tử, chân tiểu nhân!

Xuyên qua quảng sáng lấp lóa, dường như nụ cười trên môi nam tử áo trắng càng lúc càng mở rộng.

- Được rồi, bớt nói mấy câu có được không, Triển Chiêu cũng chẳng có ở đây ...

- Không, ta cứ nói, có giỏi ngươi cứ đánh ta đi, đánh chết ta đi!

Vạn Nhân Dịch ngoác mồm la hét, không hề sợ hãi ườn ngực, tuy rằng không thấy rõ gương mặt của nam tử áo trắng kia, nhưng hai mắt vẫn tròn xoe, nhìn chăm chăm vào hướng mặt người nọ như muốn nhào lên cắn xé:

- Ta, ta nói cho ngươi hay, thời nay người có thể làm hào kiệt thiên hạ tâm phục khẩu phục, xưng tụng hắn là 'Thiên hạ đệ nhất nhân', người đó chỉ có thể là Bạch Ngọc Đường! Thế nào gọi là hảo hán, thế nào gọi là chân anh hùng, chính là Bạch Ngọc Đường! Sống chết chẳng màng có hết sức, ngàn năm nghĩa hiệp kết thành tâm, Bạch Ngọc Đường!

- Đừng thấy Ngô Minh ta chỉ là một kẻ khù khờ, nhưng mà ta cũng hiểu được ai là anh hùng ai là cẩu hùng, phải đánh mới biết được! Tên họ Triền kia chỉ cần còn là một kẻ nam nhi, chỉ cần hấn vẫn còn chưa bị thiến, Bạch Ngọc Đường một ngày nào đó sẽ tìm hấn đánh một trận. Đừng có con mẹ nó nhiều lời vô ích, không phải là sợ sao, nếu biết đánh không lại, vậy lùi! Bỏ qua đi! Chạy trốn đi!

Vạn Nhân Địch nghiêng rặng nghiêng lợi chửi mắng, mí mắt càng lúc càng nặng, bất tri bất giác đã ngủ từ lúc nào.

- Đúng vậy, ai là anh hùng ai là cẩu hùng phải đánh một trận mới hay biết!

Nam tử áo trắng nghiêng rặng kèn kẹt, nhấc mạnh bội đao nhảy vọt ra bên ngoài, lúc vừa lướt qua cánh cửa, dưới ánh đèn dung mạo hấn đặc biệt bắt mắt.

Mây kiếm mất sáng, đẹp đẽ vô cùng, ngoại trừ Bạch Ngọc Đường còn có ai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Bắt La ly

Bên ngoài phủ Thái sư.

Ba cái bóng đen, một cái bao tải, lén lút lút đi dọc theo tường viện, thẳng về cửa sau.

- Đại Uy, mau mau, tín hiệu đâu?

Vừa ngừng lại, còn đang thở hổn hển sau khi chạy, nhưng Cao Nha Nội đã gấp gấp thúc dục.

- Gâu.

- Gâu gâu.

- Gâu gâu gâu.

Tiếng chó sủa, một tiếng, hai tiếng, rồi ba tiếng.

Không có phản ứng.

- Mau, kêu lại đi.

- Gâu.

- Gâu gâu.

- Gâu gâu gâu.

Vẫn không hề phản ứng.

- Mau lên. Kêu lại.

- Gâu.

...

Sửa đến lần thứ sáu, cửa rút cuộc mở hé ra.

- Tứ ca, đã thỏa thuận rằng chỉ cần kêu một lần, sao giờ người mới ...

Cao Đại Uy động tác thật nhanh, Bàng Dục vừa mặc bộ áo xanh mũ nồi bước ra, thì hấn đã như chuột thấy hũ gạo nhoáng cái chạy lại gần.

Cái gì mà Tứ ca?

Bàng Dục vừa nghe đã bực mình, mẹ nó, một thằng tiểu tử gia đình ăn hại mà dám xưng huynh gọi đệ với lão tử.

- Việc này có thể trách ta sao, ai bảo người bất chước giống như vậy, không tỉ mỉ nghe thật kĩ lại tưởng là có con chó bên ngoài đang sủa thật đấy chứ.

Bàng Dục quay sang nhìn hấn trợn mắt, lạnh lùng căn nhắc, nếu không phải bây giờ đang lúc đêm khuya yên tĩnh, ồn ào sẽ làm cho đám hộ vệ trong phủ tìm tới, hấn sớm đã co cẳng lên đạp thật lực rồi ... Ách, lúc này đêm tiêu la ly vào phủ quan trọng hơn việc xử lý tên khốn họ Cao này.

- Thật sao, giống đến thế à?

Cao Đại Uy gãi đầu, mắt cả nửa ngày vẫn không nhận ra Bàng Dục đang chửi xéo hấn, bụng muốn kêu gâu gâu gâu mấy tiếng nữa để nghe xem rốt cuộc là thế nào.

- Cao công tử, người đã mang đến chưa?

Bàng Dục hỏi thẳng Cao Nha Nội.

Nói chuyện nhiều với những thằng ngốc, chỉ số thông minh của mình cũng sẽ bị giảm sút.

- Mang đến rồi, bản công tử làm việc người yên một trăm cái tâm đi.

Cao Nha Nội vênh váo vỗ ngực, vung tay ra phía sau, một gã to con vạm vỡ lập tức khiêng ngay bao tải đến trước mặt.

- Không bị thương tổn gì đó chứ?

- Không hề.

Cao Nha Nội nghe rằng, nhìn hấn cười hềnh hếch, ước chừng đối với cái đám đại thiếu gia hoàn khổ tham ăn biếng chỉ thích lang thang phóng túng này, làm những chuyện trời tru đất diệt càng nhiều chúng lại càng thêm đắc ý.

- Bàng Tứ à, ta càng ngày càng bội phục người đó. Người nói tên họ Bạch và Triển gì gì Chiêu đó đêm nay thế nào cũng đánh, hà, bọn chúng quả thật đã đánh rồi.

- Ừm.

- Tên họ Bạch hăm hăm kia tìm gặp Triển Chiêu, nói muốn cùng hấn luận võ xem ai mới xứng làm đại hiệp, Triển Chiêu liền vội vàng giải thích, tên họ Bạch không nghe lấy một lời xách đao chém lên, không cho hấn có cơ hội nói thêm bất kỳ một câu nữa chữ gì nữa.

- Hừm.

- Triển Chiêu bị ép bất đắc dĩ, chỉ đành đề nghị ... Này, người sao cứ ừ hừ mà chẳng nói gì vậy, người ... chẳng lẽ người đều đã đoán ra trước hết hay sao?

- Có thể xem là vậy.

Bàng Dục vuốt mũi cười cười.

- Người đoán được Bạch Ngọc Đường lần đầu ép chiến không kết quả, sẽ không quay lại lần hai mà lại gọi người trực tiếp gửi chiến thư sao?

- Ngũ Thử đảo Hãm Không là những nhân vật cỡ nào, nếu như cứ năm lần bảy lượt đến cửa gây sự vậy có khác gì bọn đầu đường xó chợ kéo bè kết cánh đâu, Cẩm Mao Thử còn muốn giữ thể diện hay không chứ?

- Vậy ... Triển Chiêu gạt xú nha đầu kia lên lên phó ước cũng nằm trong tính toán của người ư?

- Cao thủ tranh đấu, thắng thua chỉ trong chớp mắt, nếu như mang Đình Nguyệt Hoa cùng đi ... Hừm, không nói đến việc trong con mắt của tiểu nha đầu Triển đại ca của nàng vĩnh viễn là giỏi nhất, Triển đại ca là mạnh nhất, Triển đại ca là anh hùng nhất cái con khỉ gì đó... Cô nàng thấy Bạch Ngọc Đường nói năng gây sự với 'Triển đại ca', đương nhiên sẽ quậy tung lên, cho dù nàng không trực tiếp xông vào giữa trận đại chiến, nhưng người cảm thấy có một cô em gái nuôi búống bình ồn ào như vậy ở bên cạnh, Triển Chiêu có thể chuyên tâm ứng chiến sao? Lỡ như sơ sẩy kinh khí lọt ra làm tổn thương nàng thì sao? Lỡ đầu đao kiếm bay loạn cửa trúng nàng thì sao? Lại lỡ như thua kém một chút đánh không lại, thấy sắp thua tiểu nha đầu là nhảy ra chặn kiếm thì làm sao bây giờ?

Cao Nha Nội nghe muốn ừ hết cả tai.

Mẹ ta ơi, tên tên tên ... tên Bàng Tứ này rốt cuộc là ai?

Gia Cát Lượng chuyển thế? Khương Tử Nha trọng sinh? Hay là là là ... thần tiên trên trời trực tiếp nhập vào đây?

Làm sao tính toán chuẩn thế được, chuyện gì cũng đã tính ra trước cả!!!

Tiếp nhận ánh mắt sùng kính vô hạn của hấn, Bàng Dục nở nụ cười.

- Triền Chiêu gạt Đinh Nguyệt Hoa, nửa đêm lặng lẽ rời khách sạn chạy đi phó ước, lúc này chính là lúc Cao đại công tử ngơ ngác ra tay. Ta nếu đoán không sai người đã bảo điểm tiểu nhị cho Mông hân được vào nước trà của Đinh Nguyệt Hoa, ban đêm khát nước dậy uống trà, người vừa gục xuống liền không tốn bao nhiêu sức lực liền mang được nàng ra, không sai chứ?

Cao Nha Nội há hốc mồm, không thể tin được Bàng Dục lại có thể ‘liệu sự như thần’ đến vậy.

Bàng vào chỉ số thông minh của người, ngoại trừ dùng Mông hân được còn có thể dùng gì, lão tử dùng mộng nghĩ cũng đoán ra được.

- Vậy ... ta cho vào trong đó một ít Ngũ la khinh yên tán, chuyện này người cũng ...

- Ngũ la khinh yên tán, đó là thứ gì vậy?

- Cái gì?

Cao Nha Nội hai mắt tròn tròn.

- Ngũ la khinh yên tán mà cũng không biết? Ái chà mẹ nó, ta không phải nghe lầm đó chứ?

- Hầu gia chưa nói qua, ta đương nhiên là không biết, đó không phải đang rất-thành-tâm-thình giảo Cao công tử ngài đó sao?

Hai chữ ‘thành tâm’ hẳn có ý ngăn nga, đáng vẻ tương đối thành khẩn, làm Cao Nha Nội nhìn thấy mà rạng rỡ mặt mày, khỏi nói cũng biết hưng phấn đến nhường nào, thân thiết kéo hẳn qua một bên cười giải thích:

- Nói cho người hay, cái món này chính là thánh phẩm số một hiện nay, ăn vào một lúc cả người như muốn bay bổng mê mải, sức lực toàn thân chỉ một chốc lát là suy sút sạch sẽ. Sau đó thì ... hắc hắc hắc, Bàng Tứ người xem ra chưa vào nghề, còn chưa biết diệu dụng của Ngũ la khinh yên tán. Nói sơ là, không quan tâm đối phương là cái gì hiệp nữ nữ hiệp, chính phải mạnh mẽ, nếu như không nghe lời, chỉ cần ăn nó vào một đêm mặc cho người làm gì thì làm, muốn chơi kiểu gì thì chơi! Hơn nữa mấy chỗ nhạy cảm trên thân bọn họ người chỉ hơi sờ một cái là như có nước rỉ ra ... Hắc hắc, đại ca hầu như lần nào đi chơi kỹ viện cũng thích dùng đến nó, năm ngoái tại vườn Lan Hương ...

Bàng Dục cũng chẳng có tâm tình nghe hẳn lại nhai chuyện phong lưu vận sự của hắn, nhắc bổng túi lên quay đầu đi vào trong phủ.

La lỵ đến tay, lão tử phải mau đi dạy dỗ một chút, trời có sập cũng không rảnh để ý.

- Á quên, chờ một chút!

Cao Nha Nội gọi giật hẳn lại.

- Đại ca hấp ta hấp tấp bảo ta đem xú nha đầu này đến đây, thân thể nói vậy đã ổn ổn rồi đúng không, thế vì sao huynh đệ đã đến tận cửa, mà hắn còn không chịu thấy ta? Cao Nha Nội xem ra đang rất gấp gáp mong cùng Bàng Dục trò chuyện những treu hoa gheo nguyệt hơn một tháng nay, hoặc là đám đại thiếu gia hoàn khổ hồ bằng cầu hữu có chuyện gì xấu xa mà không gặp mặt không tiện nói chuyện, vừa cần nhân vừa chạy đuổi theo tính giờ trò xông liều vào.

- Cao công tử.

Bàng Dục quay phắt lại, nghiêm trang nhìn chăm chăm vào gương mặt mấp mấp tròn quay của hắn.

- Hử?

“Trong thiên hạ không có ai nghĩa khí hơn Hầu gia, mấy ngày nay người ngài hay nhắc đến nhất chính là Cao công tử ngài đây, nghe nói Cao công tử vừa ra tay đã đem ả xú nha đầu dám nói xấu sau lưng Hầu gia bắt được, Hầu gia lúc đó liền vội vàng tính chuyện tự mình ra đáp tạ ngài. Nhưng Hầu gia bản thân nhiễm bệnh nghiêm trọng đến hôm nay chưa giảm, nếu như bị gió lạnh thổi trúng thì thật sự là phiền phức lắm, Bộ thái y nói một câu, chính là Hoa Đà tái thế cũng không trị hết được...”

Tuy rằng Bàng Dục không tin kiểu nói ai mập thường ngu (mà cha nó, thằng nào nói uỳnh chết ngay), bất quá sự thực xảy ra trước mắt chính là: Cao Nha Nội thực sự là đàn độn hơn Tiền Thị Tài rất nhiều, lừa hắn quả thật là quá quá quá mức dễ dàng, buột mồm nói dối một hai câu liền làm hắn hốt hoảng.

- Vậy, vậy phải chờ cho tới khi nào?

- Chuyện này sao ...

Bàng Dục xoay tròn mắt, cố tình làm khó nói:

- Ái dà, cũng chẳng mấy nữa, bất quá tính tình của Hầu gia Cao công tử hẳn là rõ ràng, com có thể không ăn, huynh đệ có thể không gặp ...

- Đàn bà không thể không cần!

Người cướp lời, không phải là Cao Nha Nội, mà là Cao Đại Uy cũng nhin không được nói xen vào.

- Đứng đấy, thế cho nên...

- Cứ năm ba hôm đại ca chăm sóc mấy cô ả xinh xinh, ngủ ngon thì tinh thần liền thoải mái, tinh thần thoải mái thì bệnh tật mau khỏi, bệnh mau khỏi thì chẳng mấy chốc có thể đem mấy anh em ta ra ngoài ăn chơi nhảy múa càn quét lầu xanh, đập bẹp bọn chó chết tiểu vương gia kia, đúng không nào?

Cao Nha Nội lúc này trở nên thông minh đột xuất, vừa nói đã thông, làm Bằng Dục mừng hóm suýt nữa buột miệng cười.

- Đại Uy.

- Công tử có gì dặn bảo?

- Đi khắp các chốn lầu xanh kỹ viện con hát dặn trước, kể từ hôm nay trở đi bất kể có cô em xinh xắn nào mới tới toàn bộ giữ lại cho đại gia, nếu ai dám không nghe...

- Ai dám con mẹ nó không nghe, Điện Soái phủ ngày ngày phái người tới đó uống trà! Bằng Dục nói xen vào.

- Đúng, cứ nói như vậy!

- Rõ, tiểu nhân đợi trời sáng liền đi, công tử gia ngài cứ yên tâm, việc này ta nhất định hoàn thành.

Cao Đại Uy vỗ ngực thùm thụp, chuyện cáo mượn oai hùm là nghề của hắn, độ thành thạo sợ rằng ngang ngửa với nghề nịnh hót.

- Hầu gia còn đang chờ, ta đem người qua đó trước.

Lười nói nhảm vô ích, Bằng Dục chọn đường chuẩn đi.

- Ủ, đi đi, bản công tử cũng muốn đi lầu Thủy Nguyệt tìm Vũ Khiết, đêm dài miên man không nên lãng phí, ha ha ha.

XYZ, hôm trước thì Phiêu Nhu, hôm nay thì Vũ Khiết, hôm khác nữa chắc là Nhật Sa Tuyên, Lạp Phương hà?

Bằng Dục nhìn con buồn ối đứng đợi Cao nha nội đi xa.

- Cao công tử đi vui về.

- Rõ rồi, ta sẽ không quấy rầy hảo sự của đại ca nữa đâu.

Cao Nha Nội quay gương mặt béo múp của mình lại, dùng âm thanh dâm dăng nhất cùng vô sỉ nhất từ xa xa đáp lại, lai cái răng cửa lóe sáng trong đêm.

Bằng Dục khiêng bao tải vào trong phủ Thái sư.

Ngay sau lúc hắn quay đầu đóng cửa, về mặt hắn chỉ có thể dùng một chữ để hình dung.

Dâm!

Dùng hai chữ thực ra cũng được.

Rất dâm!

Nếu là ba chữ ...

Cực kì dâm?

Sai rồi, là tương đối dâm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.